Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Oehlenschläger, Adam.; udg. af F. L. Liebenberg.
Titel | Title:	Oehlenschlägers Poetiske Skrifter
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 23
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter, 1857-1862
Fysiske størrelse | Physical extent:	32 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Oehlenschlägers

Poetiske Skrifter.

Udgivne af F. L. Liebenberg.

9de Levering.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedkommissionær: Rudolph Klein.

Nedsat Pris.

Oehlenschlägers poetiske Skrifter,

udgivne af **C. L. Liebenberg.**

Denne fuldstændige Udgave af Oehlenschlägers poetiske Skrifter, gjengivne i deres oprindelige Skikkelse, og ledsagede af oplysende Anmærkninger af stor literærhistorisk Betydning har overalt vundet fortjent Bifald, og sikkret sig en varig Plads i den danske Literatur.

For imidlertid at skaffe den en endnu større Udbredelse, og give selv den mindre Bemidlede Leilighed til at komme i Besiddelse af den, saa at den store Digters Værker i Virkeligheden kunne blive Folkets almindelige Eiendom, har Selskabet besluttet sig til at nedsætte Prisen betydeligt.

Hele Samlingen udgjør ialt 33 Bind (omtrent 742 Ark), inddeelte i følgende 7 Afdelinger:

I. **Episke Digte:** Heltedigte og Sagaer. (Nordens Guder, Vaulundurs Saga, Helge, Hroars Saga, Hrolf Krake, Orvarodds Saga, Regnar Lodbrok). 4 Bind. Bogladepris 3 *Rdl*; **nedsat Pris 4 Kr.**

II. **Lyriske Digte og Romancer.** 6 Bind. Bogladepris 4 *Rdl* 64 ß; **nedsat Pris 4 Kr.**

Oehlenschlägers

Poetiske Skrifter.

Udgivne

af

F. L. Liebenberg.

Tre og Tyvende Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissionair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 44 (6).

1861.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Trykt hos J. H. Schultz.

Oehlenschlägers Digte.

Udgivne

af

F. L. Liebenberg.

Femte Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissionair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 44 (6).

1861.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Tryft hos J. H. Schultz.

Indhold.

Lyriske Digte.

	Side.
Thorvaldsens Skaal	1.
I et Venneselskab med Thorvaldsen og Weyse	3.
Da man domte Aanden af mig	5.
Cantate til Kronprindsens Formæling. Juni 1841	6.
Christiane. 1. Juli 1841	10.
— 2. Paa en skion Sommerdag, kort efter hendes Død.	13.
Den høiere Hiemvee	15.
Paa min Marias Fødselsdag. Sept. 1841	18.
Til Kongen. Sang for Skydeselskabet. Sept. 1841	—.
Til Jakob Peter Mynster. Nov 1841	20.
Til Peter Oluf Brondsted	22.
Til min Son William	23.
Peter Frederik Wulff. Febr. 1842	25.
Weyses Jubelfest. April 1842	27.
Den gamle Digters Arne	29.
Til Madame Rosing. Juni 1842	30.
Til Gertner, da han havde malet mig	32.
Peter Oluf Brondsteds Jordefærd. Juni 1842	33.
Det norske Huus i Sondermarken	35.
Det kiøbenhavnske Skydeselskabs Trehundredaars-Fest. Juni 1842.	36.
Til Enkedronningen	38.

Side.

Til min Maria Louise. Sept. 1842 ..... 41.
Sang i Anledning af Kongens Fødselsfest. Sept. 1842..... 42.
For Konge og Land. Sept. 1842 ..... 44.
Ved C. E. F. Weyses Jordefærd. Oct. 1842..... 45.
Sang paa det medicinske Selskabs Stiftelsesdag. Oct. 1842 ... 47.
Dansk Sangertak. Til Medlemmerne af det svenske Academie.
Nov. 1842 ..... 50.
Til Fru J. L. Heiberg ..... 53.
Englene. Til et Basrelief af Thorvaldsen ..... —.
Sang ved Hofpræst Paullis og Froken Mynsters Bryllup. Juni
1843 ..... 55.
Vennerne i Bergen. Juli 1843..... 57.
Sang i Anledning af Kongens Fødselsfest. Sept. 1843 ..... 58.
Sang af Helsingors Borgere til Kongen og Dronningen. Dec.
1843 ..... 60.
Til min Søn Johannes. Febr. 1844..... 61.
Menneſket. (Efter Claudius.) ..... 62.
Til Prinds Oscar ..... 63.
Til Kong Oscar den Første ..... 64.
Thorvaldsens Jordefærd. Marts 1844 ..... 65.
Studenterne ved Thorvaldsens Grav ..... 68.
Sidste Farvel til Thorvaldsen..... 70.
Farvel til F. C. Olsen. April 1844..... 73.
Vaaren ..... 75.
Sangens Echo ..... 77.
Frands Drake ..... 78.
Bryllupssang til min Johannes og Francisca. Dec. 1844..... 81.
Til min kiære Svigerson Wollert Konow ..... 83.
Henrik Steffens. Febr. 1845..... 85.
Til min Francisca. Febr. 1845..... 87.
Den modige Vandrer ..... 89.

Side.

Nutidens Fremskridt ..... 90.
Yduns Opvaagnelse ..... 94.
Til Kongen. Sang for Skydeselskabet. Juli 1845 ..... 97.
Paa min Marias Fødselsdag. Sept. 1845 ..... 99.
Til Dronningen. Sang for Skydeselskabet. Sept. 1845 ..... 101.
Jenny Lind. 1 ..... 102.
— 2 ..... 103.
— 3 ..... 105.
Johannes Reinhardt. Nov. 1845 ..... —.
Meningsforskiellighederne ..... 107.
Anders Sandoe Ørsted. Dec. 1845 ..... —.
Den brudte Violin. (Efter Béranger.) ..... 108.
Den gode Fyrste. (Efter Béranger.) ..... 111.
Den Skionne og den Gode ..... 112.
Smagen ..... 114.
Øieblikket ..... —.
Til Hetsch fra taknemmelige Haandværkere. Marts 1846 ..... 115.
Til Madame Rosing. Juni 1846 ..... 117.
Sang ved de svenske og danske Kongefamiliers Nærværelse i Helsingør. Juli 1846 ..... 118.
Til Fru G. Falsen, født Rosenkrantz. Aug. 1846 ..... 119.
Sang i Anledning af Kongens Fødselsfest. Sept. 1846 ..... 121.
Jupiter og Ganymed. Til en Tegning af Jerichau ..... 122.
Esaias Tegnér. Dec. 1846 ..... 123.
Til A. L. Drewsen. April 1847 ..... 125.
Cantate til Dronning Caroline Amalias Fødselsdag. Juni 1847. —.
Til Kong Oscar den Første. Stockholm, Juli 1847 ..... 127.
Fieldstuen i Djurgården ved Stockholm ..... 129.
Ved Festen i Djurgården den 17de Juli 1847 ..... 131.
Ved Festen i Upsala den 19de Juli 1847 ..... 133.
I det stockholmske Kunstnergildes Album. Juli 1847 ..... 134.

Side.

Til Kong Oscar den Forste. Da han hædrede mig med Sanct Olafs Ordenens Storkors ..... 135.
Ved den Hegermann-Lindencronske Families Hiemkomst fra Italien 136.
Moltkes Fodselsdag paa Bregentved. Aug. 1847 ..... 138.
Til min Datter i Norge. Sept. 1847 ..... 139.
Livet en Reise. Sept. 1847 ..... 141.
Til Dronningen. Sang for Skydeselskabet. Sept. 1847 ..... 156.
Mit Fodselssted paa Vesterbro. Nov. 1847 ..... 157.
Skandinavernes Juleaften i Rom, 1847 ..... 158.
Sorge-Cantate til Christian den Ottendes Bisættelse. Febr. 1848. 160.
Mindedigt over Christian den Ottende. Marts 1848 ..... 165.
Til Kongen. Den 2den April 1848 ..... 171.
Danske Krigssange. April 1848. 1. ..... 173.
— 2. ..... 174.
— 3. ..... 175.
Til Danmark. April 1848 ..... 176.
Til min ældste Veninde Fru C. D. Drewsen ..... 179.
Digtekunsten. I Poesier. Sommeren 1848:
Forord ..... 180.
Kunstens Hovedkræfter ..... 182.
Smagen ..... 183.
Modesmagen ..... 185.
Det Skionne, det Gode og det Sande ..... 186.
Kunsternes Grundforskiellighed ..... 187.
Poesien ..... 188.
Digteren ..... 189.
Det Nationale ..... 190.
Digteren national ..... 191.
Poesiens Sandhed ..... 192.
Den blotte Form ..... 194.
Stoffet ..... 195.

Side

Tanken ..... 196.
Verset ..... —.
Det Musikalske og det Maleriske..... 199.
Den poetiske Musik ..... 201.
Idealet ..... 202.
Det Characteristiske ..... 204.
Temperamenterne ..... 205.
Lidenskaben ..... 206.
Ondskaben ..... 207.
Det Hæslige..... —.
Det Triviale ..... 208.
Monotonien ..... 209.
Indbildningskraften ..... 210.
Vittigheden. Det Humoristiske..... 211.
Det Moralske..... 213.
Digtekræfternes nødvendige Forening ..... 214.
De forskiellige Digtarter ..... 215.
Oden og Elegien..... 216.
Lyriske Digtere..... 218.
Digterinder..... 219.
Poetiske Smaablomster..... —.
Heltedigtet ..... 220.
Græsk og nordisk Mythologie..... 223.
Eventyret; det Underfulde..... 226.
Episke Digtere ..... —.
Romanen ..... 228.
Den poetiske Prosa ..... 229.
Dramet..... 232.
De tre dramatiske Enheder ..... —.
Comedien ..... 233.
Idyllen og Genrestykket..... 235.

Side.

Tragodien ..... 236.
Tragodiens Theorie ..... 238.
Philosophien og Poesien ..... 241.
Skiebnetragodien ..... 242.
Folelsens Forsvar ..... 243.
Medlidenheden ..... 245.
Lastens Beundring ..... —.
Den nyere franske Skole ..... 246.
Tragiske Digtere ..... 248.
Gud i Kunsten, Kunsten i Gud ..... 250.
Til min Ven Dorph. Dec. 1848 ..... 253.
Hegermann-Lindencrone. Mai 1849 ..... 254.
Under Olaf Ryes Portrait. Juli 1849 ..... 256.
Til Bernhard von Beskow. Sept. 1849 ..... —.
Til Malin von Beskow. Sept. 1849 ..... 257.
Sang i Anledning af Kongens Fodselsdag. Oct. 1849 ..... 259.
Ved Festen den 14de Nov. 1849 ..... 260.

Efterslæt af lyriske Digte.

Den lille Guds-Engel. Juli 1805 ..... 267.
Til Madame Johannsen, fodt Knudtzon. Juni 1808 ..... 272.
Til Madame Labouchere, fedt Knudtzon. Juni 1808 ..... 274.
Sang i Anledning af Kongens Fodselsfest. Jan. 1813 ..... 275.
Til Madame Anna Werschall. Sept. 1826 ..... 277.
Til Madame Anna Werschall. Sept. 1827 ..... —.

Lyriſke Digte.

Femte Deel.

Thorvaldsens Skaal.

Hæver nu Stemmen fro til Sang,
Vedbendkrandsen om Issen fæster!
Atter et Aar har endt sin Gang,
Hil dig, vor herlige Mester!
Ydun og Brage
Modte dig, som i Ungdoms Dage;
Ydun smiler, som Phøbus hist,
Hendes Æbler og Egeqvist
Staae for Lauren ikke tilbage.

Grandt har du viist: i Herthas Lund
Kunsten kan, som ved Tibren, trives,
Naar den flygtige Livets Stund
Af en Genius kraftigt oplives.
Solen, den høie,
Smiler for Nord med Guddomsoie,
Som for det hede, fierne Syd;
Aandens Blomster og Aandens Fryd
Kan ei Vintren og Stormene bøie.

Frelserens Tog til Hædersdød
Stilled du frem, med Kors og Palmer.

Aldrig fra flammende Hierter flød
Mere saligt de frommeſte Pſalmer.
Huldt han ſig vender,
Til ſine Kiære Trøſten ſender;
Laſten ſidder ved Skiændslens Maal,
Vasker feigt i en Trælleskaal,
Som en Hykler, de blodige Hænder.

Men naar din Aand fra Himlen ned
Daler, da ſynker den ei til Støvet;
Skielmſk i Helleners Blomſterbed
Har du atter saa glædeligt tøvet.
Pegaſus ſvæver,
Helten ſin Mø fra Faren hæver,
Uhyret ſank i blodige Tviſt.
Amor, Skalken, har brugt ſin Liſt,
Og, ſom billigt, ſin Løn han nu kræver.

Thorvaldſen Held! I din Vintervaar
Hylde vi dig ſom Offerpræſten.
Titian leved niti Aar,
Og ſaa døde han — rammet af Peſten.
Sot dig ei ramme,
Kraftig du ſtaae, ſom Herthas Stamme,
Løb, ſom din Aarets Alf vi ſee,
Raſk paa Skøiter paa Jis og Snee,
Og varm Ynglinger ſkiont med din Flamme!

Tak for det Billed, du reiſte dig,
Vaulundur! hos din tro Veninde:
Gubben ſtøtter til Haabet ſig;
Flere Laurbær vil Meiſelen vinde.

Tak for den Ære,
At du en Giemmer vilde være
Af mine snart forsvundne Træk!
Selv naar bleges mit Digterblæk,
De ved dig vorde Fremtiden kiære.

I et Venneselskab med Thorvaldsen og Weyse.

Sculptur og Tonekunst og Poesie
Er alle Skionheds Døttre, lige frie;
Og, bragt til Verden af den samme Moder,
Er Musasønnen Musasønnens Broder.

Her sidde tre. Vi vil ved Vennebord
Ei skielne mellem Stor og mindre Stor;
Saa meget kan vi vel med Sandhed sige:
At alle høre til det samme Rige.

Og hver af os har holdt sin Plads ret godt;
Skiøndt To iblandt os ofte taalte Spot,
Fortrængt af Moder og af Theorier.
End om den tredie Broder Dadlen tier.

Bernini end ei her med Nyheds Held
Fortrængt har Buonaroti, Rafael.
Det skeer engang. Det være kan det samme;
Ei Røgen slukker Evighedens Flamme.

Den blusser atter stærk af Dampen ud;
Thi Tidens Mistag tvinger ingen Gud.

Et Dieblik af Bølgeſkum begravet —
Snart atter Klippen reiſer ſig af Havet.

Vor Thorvald iler did, hvorfra han kom,
Og hvor han fandt Navnkundighed — i Rom.
Hvis han var bleven ſteds ved Dreſundet,
Han havde neppe gyldne Laurbær vundet.

Thi Danmark er engang et lidet Land,
Og hvad der ſpirer paa dets Blomſterſtrand,
Om Blomſten ogſaa høiner ſig blandt flere,
Det gierne vil Europa ignorere.

Derfor, ſom Fædrene, Normannen maa
I Ledingstog raſk i ſin Ungdom gaae,
Og hvad han vinder der — Samtidens Ære —
Derpaa han ſiden kan i Hiemmet tære.

Jeg gik engang, og mine Laurbær vandt.
Vor Weyſe! dig til Hiemmet Vanen bandt;
Hvis i Paris og Rom du havde funklet,
Du havde mangen Spillemand fordunklet.

Vor Thorvald fandt, hvad han har vel fortient,
Han blev erkiendt, ſaaſnart han ret blev kiendt.
Endnu engang han gieſter Sydens Rige,
For Tibren, Capitol Farvel at ſige.

Saa kommer Kunſtens alderſtegne Helt
Og bygger Hytte ved det danſke Bælt.
Gid der i mange Aar vi os forſamle,
Skiondt meget ældre, dog endnu ei gamle!

Da man domte Aanden af mig.

Med tredsindstyve Aar, min Tro!
Man ønskte gierne sig lidt Ro;
Man lider ei, at Svøben snerter.
Man ei paa Laurbær hvile vil,
Men man vil ogsaa nødig til
At knæle hver en Dag paa Ærter.

Har man ei selv udrettet Stort —
Hvad har de Andre da vel giort,
At de tør vise sig saa strenge?
Og lever man endnu ret sund
I Axelstad, i Bøgelund —
Har man alt levet dem for længe?

Blandt Cannibaler er det Brug,
At ei man deler Disk og Dug
Med Gubber — men dem at begrave;
Dog den, som end har Saft og Kraft
Og svinge kan sit Øxeskaft,
Ham lader man dog Livet have.

Men her besynderligt det gaaer;
Her Nogle troe: i treti Aar
Jeg alt poetisk er hensovet;
At Kroppen, som imens her gik,
Af ingen Aand sit Væsen fik,
Et Gienfærd sig af Graven voved.

Feiltagelsen — som Mange troer —
Maa dog nok være noget stor,

Og ikke blot i mine Tanker.
Med Liv begraves vil jeg ei;
Derfor fortænker Ingen mig,
At jeg paa Kiſtelaaget banker.

O, ſtrenge Dommer! luk dog op.
Hvi vil du dog fra Pindi Top
Fordrive mig med ſtolten Mine?
Jeg praler ei af, jeg er ſtærk,
Men mener kun, mit Digterværk
Endnu kan hamle op med dine.

Thi ſkiondt du giennemhegler mig,
Og troer ham ene værdig dig,
Som rev mig ned i ſin „Danſana“ —
Mon „Sokrates“ og „Tordenſkiold“
Og mangen Helt fra Hedenold
Fordunkles af — „Fata Morgana“?

Cantate

ved

Univerſitetsfeſten den 26de Juni 1841 i Anledning af Kronprindſens Formæling.

For Talen.

Chor.

Muſer! I hellige Moer, ſom hoit fra Tinden af Bierget
Skue mod Dalene ned, ſmile til Glædernes Feſt!
Sangernes Harper kalde jer hid, vor Fryd at forkynde.

Høitidsdagen er skion, Frederik bringer sin Brud.
Fredrik Skioldungs yndige Brud er draget fra Saxland;
Aphrodite! du har hende med Gratier fulgt.
Muser og Gratier, Søstre! forener eder i Sangchor,
Hilser en kongelig Viv kiærligt paa Danias Strand.

Apollo.

Selv jeg følger hid, Caroline! med dig.
Frygt ei Nord, det venlige Danmark frygt ei!
Kun Uvidenhed i min Fabel=Oldtid
Skildrede Thule.

Her du seer saa yndigt Naturen blomstre,
Som ved Elben. Deilig i Østresaltet
Grønnes Danmarks Øer, og Siolunds Kyster
Ligne mit Hellas.

Seer du hist paa Stranden, hvor Skaren stimler?
Fremst i Folkets Række gaaer Danmarks Freia,
Bragi med. Den nordiske Skiald ved Harpen
Byder dig Velkomst.

Bragi, og siden Flere.

Fyrstinde! Freia hilser dig
Med Danmarks Folk.
Hun sendte fremst i Flokken mig
Som Glædens Tolk.
Du tidt har hendes Stierne seet;
Den skionne Rok,
Naar Roser kom, naar det har sneet,
Stod klar i Flok,
I Sommer, Vinter lige blid,
Reen fra det Blaa.

Gid Carolines Levetid
Den ligne maa!
Din Fredrik kiærlig, diærv og god
Dig hilſer her.
Æt af det gamle Kongeblod,
Han er os kiær.
Gior Danerfyrſten lykkelig!
Da jubler Dan,
Og med din Fredrik glæder ſig
Det hele Land.

Chor.

O, venlige Dag, ſom yndigt os ſkienker
Saa ſieldent et Syn!
I Skibstouget vikle ſig Roſernes Lænker,
Kun Glædernes Blink er Voldenes Lyn.
Thor rynker ei Bryn;
Kartovernes Torden
Fortolker kun Norden:
At Frederiks Brud er i Fiorden.

Efter Talen.

Terzet.

Den ædle tydſke Mø
Let Søſterſproget lærte, ſom lyder paa vor Ø;
Hun Danſken alt forſtaaer,
Og derfor alt for hende det danſke Hierte ſlaaer.

Thi kiært ſom Dannebrog,
Og kiært ſom Fædrelandet er os det gamle Sprog.
Og huldt Fyrſtindens Ord
I dette Sprog ſkal lyde, til Glæde for vort Nord.

Hun Armod vil forstaae,
Naar med en Bøn fra Læben den vover frem at gaae;
Og Sangens, Lærdoms Bog
Skal ei for hende lukkes i dette kiære Sprog.

Og dette Sprog engang
Skal hædre hendes Minde med kraftig Skialdesang.
Nu fletter det sin Krands
Til Hilsen og til Velkomst for Yndigheders Glands.

Fredrik! Farens Time svandt,
Skyen dækker ei din Morgen.
Sundheds Sol igien oprandt,
Og for Glæden viger Sorgen.

Qvartet.

Hist i Odins gamle By
Lytter du til Videnskabens Sønner;
Her, hvor Kunsten fandt et Ly,
Sieldent Anlæg du belønner.
Du har Videnskab og Kunsten kiær;
Dette Sindelag vi hædre.
Skioldungsstammens gamle Sværd
Arved du fra dine Fædre.
Mønstret for en Drot i Dan
Staaer dig nær, hvem Alle signe.
Vord som han, da elskes du som han;
Fredrik! du din Fader ligne.

Slutningschor.

Fra Arilds Tid de danske Musasonner
Betalte gierne Hiertets Gield;

Derfor til Himlen lyde vore Bønner
Om Skioldungsſtammens Fremtidsheld.
Som Ygdraſil den blomſtre midt i Dalen,
Med Mimers Kilde ved ſin Fod;
I Træets Grene fløite Nattergalen,
Og Landet ſuge Næring af dets Rod!
Ei Stormen i dets Blade hvine!
Uſunde Taage! hold dig langt derfra.
Som Chriſtian og Amalia,
Gud ſigne Frederik og Caroline!

Chriſtiane.

1.
Ved hendes Grav.

Visſelulle nu, Barnlil!
Sov nu ſødt, og ſov nu længe,
Skiondt din Vugge ſtander ſtil,
Uden Duun og uden Gænge.

I din Sommers førſte Tid
Storm ei hvined over Stubben;
Morgenen var blaa ſom blid,
Da ſom Blomſt. du ſprang af Knoppen.

Friſk ſom Roſe blusſed du
I din Skionheds feire Dage.
Atter vorder ung min Hu,
Naar paa dem jeg ſeer tilbage.

Da med os hver Hyttens Gieſt
Christianes Fødſel ſigned;
I den muntre Roſenfeſt
Selv hun ſine Roſer ligned.

Juli! du i Aar oprandt
Ung, ſom før, med Roſenrøden —
Christiane du ei fandt,
Livet ſkifted om med Døden.

Hulde Roſer ſamme Glands,
Som i hendes Ungdom, viſte;
Men de ſkienkte kun en Krands
Til den Bleges ſorte Kiſte.

Visſelulle da, Barnlil!
Sov nu ſødt, og ſov nu længe,
Skiøndt din Vugge ſtander ſtil,
Uden Duun og uden Gænge.

Som Aladdin ſtaaer din Ven —
Halvt Aarhundred ſnelt bortiilte —
Tænker paa den Tid igien,
Da til første Sang du ſmiilte.

I din Lottes Blomſterbed
Hviil, hvor alle Sorger tie;
Smiil fra Himlen Lykke ned
Til din elſkede Marie!

„Tag dem, Gud! i Varetægt,"
Lød til Himlen dine Bønner.
Hulde Skytsaand! følg din Slægt,
Sign din Husbond, dine Sønner.

Børnebørn, de kiære Smaae,
End ei veed, hvad de forliſte,
Vil den Kiærlighed forſtaae,
Som du dem i Svøbet viſte.

Moder var du blot ei dem —
Armod vilde du beſkytte,
Og du fandt dit Hiertes Hiem
Atter i ſaamangen Hytte;

Følte dybt, hvad Næſten leed,
Og for Svages Hielp at fremme,
Du med ſkiøn Veltalenhed
Hæved bedende din Stemme;

Negted ſelv dig Fryd og Lyſt,
Tarveligt du monne vandre,
Ofteſt med bekymret Bryſt,
Thi du deelte Sorg med Andre.

Ingen Veemod føles nu,
Hiſt forſtumme Støvets Klager,
Salig gienfødt ſmiler du,
Ingen Sorg dit Hierte nager.

Chriſtiane! — men dit Savn ···
Hvor ſkal jeg min Lindring finde?
Hvad har jeg igien? — Dit Navn
Og dit dyrebare Minde.

Og de Børn, ſom du mig gav,
Elſkte Sønner, elſkte Datter,
Troſte ſkal mig til den Grav,
Hvor vi gienforenes atter.

Stedse, til du mig forlod,
Mine Sange var dig kiære;
Ja, din Aand min Aand forstod,
Og min Ære var din Ære.

Naar jeg nu har endt en Sang,
Søger, efter gamle Vane,
Dig — da lyder Harpens Klang
Aldrig meer for Christiane.

Ved din Grav, til sorgfuldt Sind,
Harpen toner svagt og ene,
Som en vildsom Nattevind
I de vaade Vintergrene.

Visselulle da, Barnelil!
Sov nu sødt, og sov nu længe!
Skiøndt din Vugge stander stil,
Uden Duun og uden Gænge.

2.

Paa en skiøn Sommerdag, kort efter hendes Død.

Solen skinner ikke meer paa dig,
Meget Solskin ei du nød i Livet.
Veemodsfuldt erindres du af mig,
Du til Hustru blev af Gud mig givet.
Kiærligt mindes jeg din Ungdomsvaar —
Der, som Sommerfugl, min Tanke sværmer,
Levende jeg seer den, som i Gaar,
Naar sig Mindet atter Sielen nærmer.

Du var kraftig, du var ſund og ſkiøn,
Deilig Roſenknop i Morgenrøden.
Hvilken Forſkiel, da du laae i Løn
Bleg, og droges ubevidſt med Døden!
End ſom Moder kan jeg grandt dig ſee
Med de Smaae — o, hvilken nydig Scene!
Gode Gud! beſkyt de kiære Tre;
Chriſtiane ſlumrer hos den Ene.

End jeg ſeer dig: Intet du attraaer
For dig ſelv, du lever kun for Andre.
Og naar Solen høit i Zenith ſtaaer,
„Kiærlighedens Sti“ jeg ſeer dig vandre.
Søde Urter du os hente vil,
Du ved Bordet vil os gierne fryde;
Men du ſelv — vi faae dig ei dertil,
Vi ſkal nyde, du vil Intet nyde.

Ak! du var ſaa ivrig og ſaa tro,
Men du vandred ei ad Glædens Bane.
End jeg ſeer dem hiſt, de gamle Skoe,
Og din brune Kaabe, Morgiane!
Din Aladdin var jeg, ſkiøndt din Mand;
Og igiennem alle Livets Kampe
Troſtede dig i din Ægteſtand
Poeſiens underfulde Lampe.

Denne Verden ei du ret forſtod,
Derfor ængſted dig for megen Smerte.
Ivrig var du — men du var ſaa god,
Naar ei ſpændt, uroligt var dit Hierte.

Nu er Hiertet roligt. Du er glad
Hos din Gud — din Huusbond er bedrøvet,
Skiøndt jeg veed, vi kort kun skilles ad,
Salig Aanden svinger sig fra Støvet.

Følg mig som en Skytsaand paa min Vei,
Vift i mine høstliggule Blade,
Smiil i Vaar som en Forgietmigei!
Aldrig du din Digter maa forlade.
Giv til mangen Sang mig Ild og Lyst,
Lær med Jordens Sorg mig at forsone,
Og naar Døden isner dette Bryst —
Salige! bring mig til Naadens Throne.

Den høiere Hiemvee.

I Ungdoms Blomsterdage,
Da mig Nysgierrigheden
Hendrog at skue Sydens fierne Lande,
Da lød saa tidt min Klage
For et forsvundet Eden,
Naar ikke meer jeg saae de danske Strande.
Veemoden monne blande
Sig tungt i Danerskialdens Harpetoner,
Naar Vestenvinden søgte,
Naar han forgieves søgte
Sit Lands smaragdengrønne Bøgekroner,
Hvor Bonden Leen hvæsser, —
Men fandt kun Pinier, Laurbær og Cypresser.

Nu boer jeg i mit Eden,
Jeg kommen er i Havnen
Af elſkte Hiem; men, ak! med Taareblikke
Henſtirrer jeg i Favnen
Af Mindet og af Freden
I Paradiis — thi Eva er der ikke.
De blege Blomſter nikke
Paa hendes Grav med brudte Stilk i Vinden;
Thi gruſomt Dødens Engel
Brod hendes Liliestængel,
Og mere bleg end Lilien blev Kinden —
Og Husbond, Sønner, Datter
Forgieves Chriſtiane kalder atter.

Dog ikke hun alene
Forſvandt, — ſaamange Kiære,
Og ſlukt med dem blev mangen herlig Flamme.
Og lutter nye Grene
Jeg ſkuer Træet bære,
Endſkiøndt endnu det er den gamle Stamme.
Vel ſkionne Navne bramme
I Træets runkne Bark fra ſvundne Dage;
Men unge Tiørnehække
Hovmodigt dem vil dække.
Skal jeg til deres Forſvar Staalet drage?
Ak, taabelig var Striden;
Hvor kan en enkelt Kæmper ſtandſe Tiden?

Og Tiden ſkal ei ſtandſes,
Den rulle ſkal ſin Bølge,
Og Bølgerne ſkal komme, ſkal forſvinde.

Men Tiderne skal sandses;
Hvad ei de kan fordølge,
Det er: det Skiønnes dyrebare Minde.
Og hist skal jeg gienfinde
Hver ærlig Sicel, som kom mig varmt i Møde.
De ei forviste bleve;
Nei, atter skal jeg leve
I ægte Hiem med alle kiære Døde,
Hvor ei Tidsbølgen triller:
Hos Goethe, Shakespeare, Æschylos og Schiller.

Men dog skal ei min Længsel,
Skiøndt did den Haanden stræfker,
I Livets Høst og Vinter mig forkue.
Ei Alderdom er Fængsel;
Skiøndt Sneen Haaret dækker,
Kan Hiertet brænde med en Ungdomslue.
Kiækt i min lille Stue
Vil jeg, som i min Ungdom, Harpen røre,
Og mange Dannarks Sønner
End Hakons Skiald belønner
Ved gierne paa hans Hiertegvad at høre.
Ei gamle Træ er Stubbe;
Homer var Digter, skiøndt han var en Gubbe.

Saa vær, mit Barndoms Hiem! endnu det kiære,
Endskiøndt jeg aner gierne
Lyksaligheden hisset i det Fierne.

Paa min Marias Fødselsdag.

Da hendes lille Harald blev døbt.

Den 3die September 1841.

Saa har vi da paa store Sorg igien en ægte Glæde!
Af Skygge, Lys bestaaer vort Liv; hvo vilde modløs græde?
En Veemodstaare — den er skion; en Kiærlighedens Taare
Som Hiertets bedste Perle faldt paa Christianes Baare.
Gud hende tog, hun er hos Gud, i Ungdomsblomsten atter.
Nu feire vi din Fødselsdag, min Christianes Datter!
Gud skienkte dig en ædel Mand, du Fader har og Broder;
Gud skienkte dig en lille Gut, da bort han tog din Moder.
Til Daabsfest blev din Fødselsfest, og dobbelt skion er Festen;
Og mangen gammel prøvet Ven dig hilser her som Giesten.
Saa tømmer da de Glas, som her af Glæden fyldte bleve,
Og ønsker varmt af Hiertensgrund: Vor lille Normand leve!
Halv er han norsk, halv er han dansk, det vil han ei forgiette,
Og ærligt vil hans Hierte slaae for Klippe som for Slette.
Paa Norges Field, i Danmarks Dal vil Harald gierne være;
Og Faderhiertet siger mig, at han gior Ætten Ære.
Saa tømmer Bragibægret froe! Det blev til ægte Gammen;
En Moderskaal, en Sonneskaal, de passe vel tilsammen.

Til Kongen.

Sang ved Festen paa Skydebanen

den 23de September 1841.

Kong Christian stod i Kongehal
Med Faderbryst.

Han lytted til Kartovers Knald;
De tyded ikke Fienders Fald,
Men Kiærlighedens høie Kald
Og Folkets Lyst.
Thi Fredrik kom med yndig Brud;
Da tolked Axelvoldens Skud
Vor Høitidsfryd, vort Haab til Gud
Med Kæmperøst.

Ved Skioldungeglæden glædes Hver;
Thi Danmarks Folk
Har altid havt den Fyrste kiær,
Som var sit Kald og Folket værd,
Og snart var Sang, og snart var Sværd
Dets Troskabs Tolk.
Vi deelte Christians Faderfryd;
Men brat forstummed Glædens Lyd:
En Sky paa Danmarks Himmel blaa
Dansolket saae.

Dog snart den lille Sky forsvandt,
Og Sol oprandt;
Thi Solen er Kong Christians Ven,
Han lyser, qvæger os, som den.
Og Solsmiil under Skyens Bryn —
Et venligt Syn!
Til Gud vi haabe sikkert nu,
At i et stadigt Solskin du,
Vor Christian! hører Glædens Sang
Fra Danavang.

Vi hilse danske Kongehuus
Ved festligt Bord;

Men dette Festens første Kruus
Dig helliges med Glædesbruus,
O Christian, ædle Drot i Nord!
Af Borgerchor.
Mangt Aar i denne Kreds du sad,
Og deelte Dansk'ens Glæde glad;
Her signe vi, vor høie Gjest!
Din Fødselsfest.

Til Jakob Peter Mynster.

Den 8de November 1841.

To Blomster stande paa Livets Vei,
Vi begge de Blomster signe;
De spire frem i den unge Mai,
Men lidt kun hinanden de ligne.
Den ene strax er saa prægtig og smuk —
Men, ak! den forsvinder i søde Suk.
Som Rosen med Duggen i Vaaren
Staaer Elskovsblomsten med Taaren.

Den andens Knopper er ganske smaae,
Og lang Tid Stilken er lille;
Den spirer frem som et andet Straa,
Ja neppe fra Græsset at skille.
Men Aarene svinde — da trives den meer,
Indtil vi den som Reseda seer.
Vel stolt den ei brammer i Luften,
Men herlig, som Rosens, er Duften.

Og naar i Høſten al Duft forſvandt,
Naar Stormen i Bladene hviner,
Staaer Venſkabs Reſeda duftende blandt
De duftløſe Georginer.
Da mindes vi atter om Livets Vaar,
Tilbage vender hvert Ungdomsaar,
Det Svundne vi atter nyde
Ved os med Vennen at fryde.

O lad, min Ungdoms tidlige Ven!
Mig en Reſeda dig plukke.
Den Dag for Danmark ſmiler igien,
Som hilſte dig førſt i din Vugge.
Din Aand, din Begeiſtring kiender vort Nord,
Du kraftige Tolk for Herrens Ord!
Dit Snille, dit ſindrige Lune
Staaer tegnet med Venſkabs Rune.

Naar dybtnedbøiet ved Graven jeg ſtod,
Begræd den forſvundne Kiære,
Da gav din hellige Troſt mig Mod,
Jeg haabed — til Herrens Ære.
Og ſad jeg med dig i et Vennelag,
Ei ganſke forſvandt da den flygtige Dag;
Thi Noget blev der tilbage,
Som Tiden ei fra mig kan tage.

Lykſalige Ven! kun Faa, ſom du,
Fortiene den ſmilende Lykke;
Saa nyd den da længe med freidig Hu,
Gid aldrig Sorger dig trykke!

Til Herrens Ære, til Brødres Trøſt
Hæv længe din begeiſtrede Røſt,
Og deel i dit huuslige Sæde
Med trofaſte Venner din Glæde!

Til Peter Oluf Brøndſted.

Paa hans Fødſelsdag den 17de November.

Jeg tidligt hørte Brøndſted nævne:
En Græker og en Digterven.
Ved Elben vi os ſatte Stævne —
I dig og Koës jeg fandt mit Danemark igien.

I Dresden ſkiønne Toner, Tavler
Vi ſammen hørte, ſaae; det var i Livets Vaar.
I Weimar mellem gamle Gavler
Vi fandt den ſtore Goethes Gaard.

Og Salve ved hans Dør velkommen bød de Danſke.
Vi hilſte Tydſkland, da i Kamp
Det overvandtes af de Franſke;
Napoleon ſtod i Røg og Damp.

Og Alting adlød Seierherrens Villie.
Vi fulgte ham til hans Paris.
„Où peut on être mieux qu'au sein de sa famille?“
Sang Folket der i Hundredtuſindviis.

Vi ſkiltes ad. I Rom vi atter fandtes;
Der, ſtore Thorvald! glædte du vort Sind.

Og fastere Venskabsbaandet bandtes,
Hvor Jasons Kunstner fandt sit gyldne Skind.

I Fædreland, i elskte Norden
Vi atter boede sammen, Dør ved Dør;
Og Venskabs Blomst sprang ud ved Isefiorden,
Som hist ved Tibren, Seinen, Elben før.

Og Alderen har ikke giort os gamle,
De fordums Glæder ei os flye;
Vi ikke blot de visne Blomster samle,
End i vort Urtebed der spire nye.

End Danerskialdens Harpe klinger,
Og Brondsted fra sit Grækenland
Os herlige Cypresser bringer,
Der fæste Rod, som Graner, ved vor Strand.

Min elskte Ven! gid længe vi tilsammen
Da nyde maae den unge Alderdom
Med samme Friskhed, samme Gammen
I Axelstad, som i Paris og Rom!

Til min Søn William.

William, min elskte Søn!
Ja, Gud høre vil min Bøn,
Lykke dig ledsage.

Livets Blomſter, Kraft og Held,
Ved dets ſkionne Kildevæld
Fryde dine Dage!

Første Vers du faaer af mig,
Som saa hoit dog elſker dig.
Giem det, William kiære!
Naar din Fader er ei meer,
Som en lille Blomſt, der leer,
Lad da Verſet være!

Trolig du ſom Dreng har fulgt
Den, der aldrig dig har dulgt,
Hvad hans Indre fyldte.
Mangen Fryd i ſtille Krog
Jeg min lille kiære Pog
I min Hytte ſkyldte.

Nu, da du eſt vorden Mand,
Holder dog dit Hierte Stand,
Barnligt end det banker.
Ja, min William! jeg det veed,
At en ſønlig Kiærlighed
Følger dine Tanker.

Elſkte Moder fra os gik,
Snart er nær det Øieblik,
Da Maria reiſer.
William og Johannes blier
End her, hvor mit Kirkeſpiir
Fromt mod Himlen kneiſer.

Vær mig stedse, hvad du var;
Da mig mangt et Saar til Arr
Vorder uden Smerte.
Glæden har mig ei forladt;
Til min allerbedste Skat
Regner jeg dit Hierte.

Peter Frederik Wulff.

Febuar 1842.

Nys, Sorgens Harpé! hængte jeg dig hen —
Skal jeg nu flux igien
Fra Egen dig med smeltet Hierte tage,
Og stemme dig til Klage
For tabte Ven?

Nei, elskte Broder! ingen Klage, nei!
Thi Klynken leed du ei;
Din Aand, skiondt rigt med Følelse begavet,
Var hærdet dig af Havet
Paa Ærens Vei.

Den raske Semand venter kiæk sin Død,
Naar Skiebnen bød;
Dog vælger heller han til Hvilestedet
Den Lund, som Frigga selv med Blomster freded,
End Havets Skiød.

Naar freidig du ad Østersaltet jog,
Da Døden du bedrog;

Den traf dig ei. Da du paa „Lougen" naaede
En Fugl fra Britens Flaade,
Din Klo i den du slog.

Og Skole holdt du over Ægirs Seng
For raske danske Dreng,
Og lærte Gutterne, paa Søen kloge,
At heise Dannebroge
Til Fryd for Danavæng.

Men hiemme du, naar rogtet var dit Kald,
Som gamle Helt blev Skiald;
Da som en Færgemand du Shakespeares Skatte
Til Siælland oversatte,
Fik Plads i Kunstnerhal.

Saaledes blev du ogsaa Digterlods;
Men, stedse dansk Matros,
Du deelte trofast dine Venners Glæder
Med vittigmuntre, diærve Sømandsfæder.
Fortient har du din Roes.

Din Smerte var kun snel:
Fra Bragis muntre Spil dig vinkte Hel;
Da Baldur kom, og bragte dig til Gimle,
Til Saligheders Himle
Høit over Dal og Field.

Ak, dine Børn — de græde ved din Død,
Og Skialdens Taare flød;
Men Fædrelandet paa den Tabte skionner,
Og, Wulff! — og dine Sønner
Gaae i det Spor, som du med Kiolen brød.

Thi Havet sletter ud ei Heltespor;
Og Mindets Lilie groer
Saa hvid som Skum — men evig som en Stierne,
Der viser i det Fierne,
Hvor Helten boer.

Weyses Jubelfest.

Den 4de April 1842.

Lyd, vort Qvad, ved Høitidsbrag!
Fletter Ærens Krone!
Paa vor Weyses Jubeldag
Alle Lurer tone!
Strængeleg og Harpeklang,
Ei ved Festen svigter,
Toner i vor Høitidssang
Om vor Tonedigter!

For at give Gildet Kraft —
Fra hans Trylleslotte,
Henter Brause nu og Saft,
Walter og Charlotte!
Floribellas Alfeflok,
Smedder ham et Smykke!
Ludlam fra din Klippeblok,
Skienk din Sanger Lykke!

„Norden mangler deilig Klang,"
Mange før istemte;

Men da du ved Harpen sang,
Klagen man forglemte.
Skiønne Toner fra din Haand
Tankerne forkynde;
Du forener Nordens Aand
Med en sydlig Ynde.

Livets Sorger, Livets Trøst
Med et henrykt Hierte
Tolkte du; dets søde Lyst
Og dets bittre Smerte.
Macbeths Hexer fulgte du
Dandsende paa Heden;
Og du luttred Christnes Hu
I et saligt Eden.

Ja, fra Luthers Kirke klang,
Weyse! dine Sange;
Og dit Orgel mangen Gang
Har begeistret Mange.
Sydens Velklang skion du fandt,
Men dog uden Fristen;
Thi som ægte Protestant
Blev du ægte Christen.

Havde du reist Verden om,
Dvælt ei her i Norden,
Dersom du var født i Rom —
Hvilket Navn paa Jorden!
Her det lyder — herligt vist;
Evigt skal det funkle.
For Apollo ingen List
Kan din Kraft fordunkle.

Ædle Broder! imodtag,
Hvad du høit fortiener:
Hylding paa din Jubeldag
Af din Musas Venner.
Seent som Olding Harpen slaa
Stærk i Musers Tempel!
Thorvaldsen dig foregaae
Med et godt Exempel!

Den gamle Digters Arne.

I fiirti Aar var Frederiks Slot
Mit Hiem. Ei følte jeg Barmen trang;
Det var, som i Barndommen, roligt og godt,
Naar jeg stod i venlige Buegang.
Der boede den gamle Forvalter endnu,
Paa Legemet karsk, som paa Siæl og Hu.
Til Graven tilsidst man hans Kiste bar,
Og nu paa Slottet — jeg fremmed var.

I treti Aar udi Axelstad
Mig fulgte min Christiane tro;
Saa muntert formeerte sig Børnenes Rad
Udi den liden huuslige Bo.
De voxte ved faderligt, moderligt Bryst.
I Livet blander sig Sorg med Lyst:
Min Lotte — min Hustru mig forlod.
Dog ikke forladt endnu jeg stod.

Maria, Sønnerne var der end.
Men min Maria følger ſin Mand,
Og med ſin Harald, min lille Ven,
Hun reiſer fra mig til Norges Land.
Hvor er nu Arnen? hvor er nu det Sted,
Som ſkienker min Alderdom Fryd og Fred?
Den aabned ſig atter herligt og godt,
Da Frederiks Slot blev Chriſtians Slot.

Thi Chriſtian ynder ſin gamle Skiald,
Der elſker ſin Konge, ſom Viggo ſin.
Ved Haugekildens rislende Fald
Staaer deilige Bolig, og den er min.
Der trøde Barndommens Minder frem,
Som Roſer omkring min Alderdoms Hiem.
Men Takken til Chriſtian ſom Lilie ſtaaer,
Og alle Roſerne overgaaer.

Til Madame Roſing.

Den 2den Juni 1842.

Der er ſaa Lidt tilbage
Fra gode gamle Dage;
Der er ſaa Lidt tilbage,
Men ogſaa dobbelt kiært.

Men ogſaa dobbelt kiært,
Da det er dobbelt værdt.
Blandt diſſe ſieldne Goder,

Vor ædle gamle Moder!
Blandt disse sieldne Goder
Vi regne dig med Ret.

Vi regne dig med Ret.
End ei af Dage mæt,
Som Egen du med Ære
Staaer stærk blandt dine Kiære,
Og dine Grene bære
Velsignetgrønne Løv.

Velsignetgrønne Løv!
Saameget blev til Støv;
Men du din Stamme reiste,
Kiekt over Tiden kneiste.
Du rank din Stamme reiste,
Og helligt er dens Ly.

Og helligt er dens Ly,
Hvor Børneborn hentye
Med Døttrene, med Sønner;
Og Gud din Vinter lønner,
Ja, Gud din Vinter lønner
Med deres friske Vaar.

I denne friske Vaar
Dit friske Hierte slaaer,
Som da i Ungdoms Alder
Du Nanna var for Balder;
Som da i Ungdoms Alder
Du gik med blonde Haar.

Hvor før var blonde Haar,
Sig hvide Lokker ſlaaer;
Men hvide, vel at mærke,
De er ſom Solvet ſtærke.
Du bær din Alders Mærke
Som Blomſten fra i Gaar.

Kun fiorten Aar endnu,
Saa fylder hundred du,
De hundrede med Hæder!
Fryd over alle Glæder,
Naaer hundredaarig Hæder
I Børneflokken du!

Til Gertner,

da han havde malet mig.

En Digter ſkriver ſine Riim
Stundom til Tidens Gammen;
Og hvis der er i dem lidt Liim,
Saa holde de vel ſammen,
Saa holde de ham ſagtens ud.
Hans Krop i Muld, hans Sicel hos Gud —
Hans Vers tilbage blier paa Jord,
Saa at man ſelv ham leve troer.

Naar mangen vakker Svend og Mø
Har hørt hans Muſa qvæde,
Men at han ſelv længſt monne dve,
Da kunde de faſt græde.

De saae endnu ham gierne her,
Fordi de fik Poeten kiær.
I Bogen vel han lever fort;
Men hans Skablon — den maatte bort.

I Digtet Aanden prøvet staaer,
Den kiendes ganske nøie;
Men — hvad han havde for et Haar,
Og Næsen og hans Die
Af Digtet ei man vide fik.
Man gierne dvælte ved hans Blik;
Man gierne smile saae hans Mund,
Som i den friske Levestund.

Hvor meget maa da takkes ei
Den, som har frelst hans Minde;
Som greb hans ægte Contrafei,
Og lod det ei forsvinde!
Alt mangen ædel Kunstnerhaand
Mit Billed gav med Liv og Aand;
Din Farve, Gertner! nær jeg seer
Ved store Thorvalds Form i Leer.

Peter Oluf Brøndsteds Jordefærd.

Den 2den Juli 1842.

For Talen.

Hvo veed hvor nær mig er min Ende?
Hver christen Siæl vel spørge maa;
Thi Støvets Tant kan den ei blænde,

Hvis Blik i Evigheden saae.
Vor tabte Ven! did skued du,
Og hvad du aned, veed du nu.

Stærk var du, som en nordisk Kæmpe,
Og sund og freidig var din Aand,
Din Flid ei Styrken kunde dæmpe,
Dig fængsled ikke Tidens Baand,
Din muntre Kraft, din Raskheds Jil
Stod i dit lyse Vennesmiil.

Da snubled du paa raske Bane;
Mangt herligt Fremtidsfrø blev qvalt,
Og Videnskabens skionne Fane
Brat Høvdingen af Haanden faldt.
Din Laurbærkrands blev dækt med Støv ---
Men evigt er dens grønne Løv.

Efter Talen.

Vor Ven! hvad der var skiønt paa Jorden,
Det vinkte dig i Guds Natur:
Som Yngling iilte du fra Norden
Til Hellas' minderige Muur;
Men over Skionhed, Lærdom stod
Dig Christi Ord: Vær from og god!

Ja, Christen var du, ædle Døde!
Med Aand forbandt du Hierte varm;
Derfor i salig Morgenrøde

Dig trykker Jesus til sin Barm,
Og fra din hulde Frelsers Favn
Du smiler til vort Vennesavn.

Det norske Huus i Sondermarken.

Det lakked ad min Dronnings Fødselsdag;
Naturen havde smykket sig til Festen,
Paa Bladene laae Duggens Perlelag,
Og Rosen var der alt som Sommergiesten.

Jeg gik omkring, jeg sad i Somrens Favn,
Med hvert et Træ, med Blomsterne fortrolig,
Hvor Kongen havde lindret mig mit Savn,
Og skienket mig den skionne Digterbolig.

Ak, tænkte jeg, gid ret du kunde nu
Beskrive Følelsen for din Fyrstinde!
Det er saa fattigt, at bestandig du
Blot rækker den sædvanlige Kiærminde.

Opfindelse — det er en Digters Pligt;
Ei nok, at du Amalia velsigner,
Nei, du maa bringe Dronningen et Digt,
Som ei det forrige for meget ligner.

Jeg grubled, og gik om i Slottets Park,
Men intet Nyt endnu jeg havde fundet.
Ind treen jeg i den stille Søndermark,
I Biælkehuset satte mig, og grunded.

Det norſke Huus! Jeg ſad i Stuen der,
Hvor ranke Graner grønne Tæpper virke,
Hvor over Broen, over Vei og Træer
Staaer med ſit Spiir min Barndoms lille Kirke.

Da faldt en Straale giennem Buſken ſært,
Og farved Blad og Griffel med ſin Lue.
Ei! tænkte jeg, har ei vor Dronning lært
At læſe juſt i denne Biælke-Stue?

Jo, ganſke viſt! hun har mig det fortalt.
Ukiendt med Livets Sorger og dets Goder,
Men yndig og en venlig Engel alt,
Hun ſad med Bog og ſtaved hos ſin Moder.

Og hvor Amalia har læſe lært,
Der vil i Dag et Digt jeg hende ſkrive;
Saadan det vorder hendes Hierte kiært,
Om end Apol ei Kraft mig ſkulde give.

Og Digtet har jeg ſkrevet, Dronning! hvor
De førſte Sprogets Tegn du monne ſanke.
Nu nøies ikke længer du med Ord,
Din Aand, din Siæl vil Følelſe, vil Tanke.

At varmt for dig din Digters Hierte ſlaaer,
Taknemligt, — har du længe vidſt, Fyrſtinde!
Men hvad i Hiertet dybeſt foregaaer,
Derfor kan Tanken intet Udtryk finde.

Det kiobenhavnske Skydeselskabs Trehundredaars-Fest.

Den 30te Juni 1842.

Nu Lurerne tone med Høitidsbrag,
Som hist i det gamle Leire!
Vort Samfund hilser sin Jubeldag,
Trehundredaars=Festen vi feire.

Du lod dig af Tidernes Vover slaae,
Sig mangen Kraft monne spilde;
Men ikke dog kan det kiendes paa
Dit Ansigt, vort gamle Gilde!

Du fik ei Rynker som ældre Mand;
End nyder du Livets Goder,
Saa ung, som da tredie Christian
Sig skrev i din Bog som „Broder“.

Saa fro, som da Fredrik den Anden sad,
Og høved i Hallen sin Stemme,
Og raabte til sine Borgere glad:
„Born! Kongen er ikke hiemme.“

Saa stolt, som da Christian den Fierde gik
Til dig, mens Sværdene hviilte,
Og drak med dig ved din Pindsedrik,
Mens Pindselilierne smiilte.

Saa stærk, som da tredie Frederik Gavn
Du yded bag Axelhøien.
Dengang du frelste ham Kiøbenhavn,
Da traf du først ret Papegøien.

Ja, stolt kan du see paa Forgangenheds Aar.
Forsvunden er mangen Seiler;
Som Borg paa Klippen ved Floden du staaer,
Og dig i Bølgerne speiler.

Og Venskab end aabner sin varme Favn;
Den stærk, som i Oldtid, os gieste!
Vort Valgsprog er — i Trefoldigheds Navn —
„Den lige Vei er den bedste".

Og Festen for Drot og for Borger er Fest
Endnu, som i Oldtids Dage.
End Danerkongen, vor venlige Giest,
Her gierne til Takke vil tage.

Den bedste Drue, vor Christian veed —
Udmærket ved Kraft og Dyder —
Er Folkets Troskab og Kiærlighed;
Og den i hans Bæger flyder.

Thi hæver nu Bægret! Det er en Skaal,
Hvorefter vi alle torste:
Vort Samfund stræbe til ædleste Maal!
Gud signe Folket og Fyrste!

Til Hendes Majestæt Enkedronningen
paa Frederiksberg Slot.

For over et halvhundred Aar
Gik her den lille tiaars Dreng
Paa Fredriksberg i Kongens Gaard.

Endnu ei slog han Harpens Stræng;
Men hoit henrykte Jordens Grønt
Og Himlens Blaa hans unge Bryst,
Og hvad ham mødte, Stort og Skiønt,
Betragted han med Digterlyst.

Da kom i Danmarks friske Mai
En ung Fyrstinde som en Fee.
Den Aften Skialden glemmer ei,
Da først han hende fik at see.
O, hvilken Fest! Han mindes godt
De Spillemænd med Fløiter, Bas;
Forvandlet blev det stille Slot
Ved Feen til et Feepalads.

Men det var ingen hedensk Fee,
Hvis Luner trued Jordens Liv;
I Kirken tidt han kunde see
Med Psalmebog den ædle Viv.
Hun ved sin Fredriks Side sad;
Hun deelte med ham Lykken fro,
Hun for hans Held til Himlen bad,
Hun elsked ham til Døden tro.

Hvad er i al den Tid dog skeet,
Fra Skialden saae dig første Gang!
Det aned ingen Tids Prophet,
Det rummer ingen Skialdesang.
Nys vakt den unge Verden stod
Ved Washingtons, ved Franklins Aand;
Men Frankrig vælted sig i Blod,
Da sønderslidt var hvert et Baand.

Den ſtore Mand, din Fredriks Ven,
Sin ſtore Rolle ſpillet har;
Paa Sanct Helena ſov han hen,
Europa ham for ſnever var.
Og Grækeren — Alfader! ſtyrk
Hver Siæl, ſom bønlig til dig ſeer —
Og Grækeren var meer ei Tyrk;
Gud veed, om han blier Græker meer.

Og Tidens Bølger valted ſig
Fra Evighedens dybe Skiød,
Og Stormens Magt traf ogſaa dig,
Og mangt et Bulværk ſønderbrød.
Men troſtet, ſalig i din Gud,
Dit kongelige Hierte ſlog;
Du knælte for hans Almagtsbud,
Den bittre Kalk du lydig tog.

Men Alderdommen Honning har,
Saa godt ſom Livets unge Vaar;
Igien, Maria dyrebar!
Med liflig Fryd dit Hierte ſlaaer.
I ſund og kraftig Alderdom
Alt ved din Caroline fro,
Nu Vilhelmine til dig kom;
Du glædes ved dem begge to.

Paa Slottet med den lyſe Floi
Du ſmiler atter, ſom i Fior;
Og — nær din ſkionne Sommerhøi
Tilfreds din gamle Digter boer.

Du yndte tidt hans Ungdomssang,
Opmuntred ham, naar du ham saae;
Du vil ei heller denne Gang
Det lille Skialdeqvad forsmaae.

Til min Maria Louiſe.

Paa hendes Fodselsdag, den 3die September 1842.

For første Gang i fiir og tyve Aar
Jeg ikke paa din Fodselsdag dig seer.
Med Længsel gamle Skiald sin Harpe slaaer —
Hvad kan han meer?
Men Strængens Lyd til fierne Kyst ei naaer.

Dog — Siælen ei behøver Harpeklang;
Thi Datterhiertet staaer i Sympathie
Med Faderhiertet, og den Melodie,
Som Aanden sang,
Som Himlen os har lært, den høre vi.

Den høre vi, skiondt Havet os har skilt
Vel hundred Mile med sit mægtige Vand,
Op Fieldet sine Pyramider stilt,
Og salten Strand
Sig langstrakt mellem os henbugter vildt.

Den Due, som hvert Sted at finde veed,
Hvis Englevinge trodser længste Vei —
Med Brevet om sin Hals — er Kiærlighed;
Den tynges ei
Af Bladets himmelblaa Forgietmigei.

Skiøndt kun en Due, stærk den er, som Ørn.
Hvad Ørn? en Ørn mod den er saare svag;
Den flyver, hvor det bedste Skib blier Vrag,
Til Fader, Børn,
Den sporger ei om Sommer=, Vinterdag.

Veltalende, hvor Tanken vorder stum;
Thi Tanken standser snart for Støvets Aand,
Men Kiærligheden kiender intet Baand
I Tid og Rum,
Og selv i Døden har den Overhaand.

Saa flyv, du Helligaand! flyv til den Bo,
Hvor hun som Viv og Moder Glæden fandt;
Hvor hun har ikke glemt i huuslig Ro
Den Tid, som svandt,
Og dem, som tidligst hendes Hierte vandt.

Sang

i Anledning af.

Kongens Fødselsfest.

Afsiungen i Skydeselskabet den 22de September 1842.

Da sidst vi sad ved dette Bord
I Jubelfestens Rader,
Da sang med os i Broderchor
Vor Konning og vor Fader.
Han deelte gamle Gildes Fryd
Med Kongekraft og Borgerdyd;

Og henrykt ved Kartovers Lyd
Vi hilste dig, vor Fader!

Nu reiser du i Landet om,
Og Kiærlighedens Flamme
Var, hvor du gik, og hvor du kom,
O Christian! den samme.
Ei burde blot din Axelstad
Sig føle ved din Nærhed glad;
At gieste dem de Fierne bad,
Et af den gamle Stamme.

O, Kongens Nærhed er et Held,
Hvorved hver Grøde trives,
Den er et lifligt Kildevæld,
Hvorved hvert Straa oplives.
Og derfor drager du omkring,
Som Oldtids Drot, fra Thing til Thing;
Og hele Danmark er en Ring,
Som dig af Troskab gives.

Reis lykkelig, vor elskte Drot!
Opliv hver Landets Kilde.
Sid i din Stad og paa dit Slot
Som kraftig Gubbe silde!
Hil os! vi see dig snart igien,
Vor Fader og vor Kongeven!
Vort Ønske tone mod dig hen:
Glem ei det gamle Gilde!

For Konge og Land.

Af en Tale, holden i Anledning af Kongens Fødselsdag ved Universitetsfesten den 28de September 1842.

Almægtige Gud! skienk Danerkongen Lykke,
Lad Herthas Krands lang Tid hans Hoved smykke,
Lær andre Fyrster, mens vi ham velsigne,
Christian at ligne.

Gak Haand i Haand med ham, Amalia kiære!
Du Kongeværdens Ynde, Dydens Ære!
Sig Kiærlighed og Tro i dig forbinde,
Du agte Qvinde!

Og du, hans Søn! gak frem paa Christians Veie.
I Fredrik Danmark atter Christian eie!
Da skal, som han, du danske Hierte vinde
Med huld Fyrstinde.

Beskyt, o Gud! den hele Kongestamme.
Det Oldtid bad, end bede vi det Samme;
Thi Landets Børn bør Kiærligheden nære
For Kongens Kiære.

Velsign, o Gud! den tappre danske Kriger.
Nu stormer han ei meer, at vinde Riger,
Men hædrer end — det negter selv ei Avind —
Forfædres Glavind.

Vort Dannebrog! stolt stiger Danskens Tanker,
Naar skion du vifter over Egens Planker;
Udbred den Roes, som dig bestandig følger,
Paa Havets Bølger.

Fiern, Gud! fra den vindskibelige Borger,
Hvad Sindet trykker, Smaalighedens Sorger;
Lad kraftig, smild ham Borgernavnet bære
Til Danmarks Ære.

Og du, som overstaaet har dit Onde,
Du — ikke længer Træl, men danske Bonde!
Rask som en Fisker, fuur med Plougen Muldet,
Høst Agerguldet.

Skienk, Herre! dine Tienere det Hierte,
Hvori ei slukkes Gudsfrygts sande Kerte.
Ei Fækhed eller Overtro forkue
Den rene Lue!

Lad Videnskab og Kunst bestandig være
Det lille Danmark til ei liden Ære!
Lad i vor snevre Kreds den Tanke trøste:
At rigt vi høste!

Og du, vor Skole, Fædrelandets største,
Som grundet blev af Christian den Første!
Deel med Skioldungen stedse Held og Gammen,
Som Blomst i Stammen.

Ved C. E. F. Weyses Jordefærd.

Den 13de October 1842.

For Talen.

Chor.

Kunsten sørger. Sløret Harpen hænger
Taus og strængeløs paa Danmarks Eeg.

Sangens Mester fryder ikke længer
Med sin skiønne Toneleg.
Kunstens Venner sørge. Ved hans Baare
Ei ledsager fremmed Lyd vor Sang;
Han maa selv os laane til vor Taare
Sine Toners søde Klang.
Ja, saalænge Sangen Sielen rører,
Hvergang, Ædle! dine Toner lød,
Atter lever du, dig Danmark hører,
Sangens Mester er ei død.

Qvintet.

Dyrebart er os dit Minde,
Danmarks Møer dig Krandse binde,
Du var ømme Hierters Tolk.
Høit din Lyra Sielen svinger.
Andagts Vinger
Din Begeistring gav dit Folk.
Munterheden selv du skienkte
Adel ved din Toneleg;
Men — da hen du Harpen hængte,
Da blev Glædens Rose bleg.

Qvartet.

Weyse! tidt naar Vaarens Morgenrøde
Bredes over Græs og Blomster ud,
Smile skal din Aand til os fra Gud,
Mens vort Øre Lærkens Toner møde.
Og naar høstligt Maanens blege Lue
Spreder Veemod over Skov og Vang,
Skal igien ved Nattergalesang
Vi som Engel dig ved Harpen skue.

Efter Talen.

Choral.

Ei Dødens Haand dig raned;
Den Harmonie, du aned,
Du nu først ret forstaaer.
Dig Engles Chor indvier
Til hine Melodier,
Som jordisk Læben ei formaaer.

De Kiære du ei savner;
Din Schulz dig hist omfavner,
Din Mozart er dig nær.
Som Engel de dig smykke
Til Kiærlighedens Lykke
I Evighedens Rosenskiær.

Men vi, som staae tilbage,
Ved Graven vil ei klage,
Skiøndt ei du sees igien.
Saa sov da vel, du Kiære!
End est du Danmarks Ære;
Men Venskab, ak! har tabt en Ven.

Sang
paa det medicinske Selskabs Stiftelsesdag.

Den 14de October 1842.

Paa gamle Selskabs Fødselsdag
Vil vi fornoiet siunge.

Det ſkifted ofte Broderlag,
Steds ung igien med Unge.
Endſkiondt det fylder nu Halvfierds,
Det ſmedet blev af varigt Erts,
Og lader end med Ungdomsbrag
Sit Qvad i Hallen runge.

Vel ſee vi aldrig dem igien,
Som forſt det foreſtode;
Dog lever Navnet Calliſen,
Dog lever Navnet Tode.
Med ſielden Kundſkab og Forſtand,
Alvorlig Mand — og munter Mand,
Og Ære for ſit Fædreland;
Hygeas Sønner gode!

End fandtes ei de Livets Free,
Som Alderen fordreve;
En Doctor ſelv engang maa doe,
Han kan ei altid leve.
Vor Herholdt og vor Saxtorph fiær!
For tidligt dog vi ſavned jer;
Men broderligt I mindes her,
I Hiertet end I leve.

Vort Selſkab! herligt du beſtaae,
Skiondt dine Dage glide,
Til ſelve Tidens Haar blier graae,
Og Sommerens blier hvide.
Nu med en god Samvittighed
Kan vi til Bords os ſætte ned;
Den Qval, hvoraf Forfædre leed,
Skal Nutid meer ei lide.

Nu ſvækkes ikke meer Natur,
Ved Blodet af at tappe;
Og ſelve Gudernes Mercur
Vi ei ſaa meget klappe.
Vel var der dem, der atter fik
Til Ære bragt lidt Arſenik;
Men helſt vi ſkienke Sundhedsdrik,
Og ei paa Livet lappe.

Sært ſkifted ofte Medicin,
Dog ikke her i Landet;
Først var det bare Brændeviin,
Saa blev det bare Vandet.
For Fylderi vel blev man fri,
Men, ak! — ved Homøopathie.
Ei, Brødre! foretrække vi
Det Ene for det Andet.

Nei, Dødens grumme Majeſtæt
Skal Overhaand ei tage;
Ved ſunde Raad, ved ſund Diæt
Bedſt holdes han tilbage.
Vor Kunſt! din Fremgang fik Beviis:
Nu komme Folk i Paradiis
Bedækket først af Vintrens Jis.
Sig Døden maa beklage.

Men, Brødre! hvad Diætgangaaer
Og ſlige gode Skikke,
Saa — det ſig af ſig ſelv forſtaaer
Til Feſter due de ikke.

Vor Æſculap paa ſlig en Dag
Slaaer paa ſin Farbroer aldrig Vrag.
Smiil, Bacchus! i vort Broderlag.
Vor egen Skaal vi drikke.

Danſk Sangertak.

Til Medlemmerne af det ſvenſke Academie, da de ſkienkede mig deres Hæderstegn.

November 1842.

Hvor Odins gamle Tempel ſtod
Til Held for Kraft og Seir,
Og hvor for gode Aar med Blod
Der offredes til Freir;

Der ſtiftedes i ſene Tid
Et Samqvem af en Drot,
Som — ſkiøndt han tapper var til Strid —
Om Freden tyktes godt.

Udſlettet vel var ældſte Spor
I Tidens Taagedunſt,
Og derfor artede ſig Nord
Spagt efter velſke Kunſt.

Paris i tredie Guſtafs Tid
Bød Aanden, ſom et Rom,

Og derfor Lilien, stolt og hvid,
Til gamle Sigtun kom.

Man malte den paa Freiers Skiold;
Men Heltens Hellebard
Alt kraftigt svang en Leopold,
Stærk som en Leopard.

Racines Smag, Corneilles Kraft
Alexandrinen klang,
Og Thor greb til sit Hammerskaft,
Naar Odins Barde sang.

Dog — Strængens Klang var udenlandsk,
Og Gustaf følte selv,
At hvad der arted sig paa Fransk,
Kom ei fra Nordens Elv.

Kort lytted han til Fossens Fald;
En Digter blev ham kiær,
Og Kellgren — Gustaf Wasas Skiald —
Treen Kongen mere nær.

Nu vaagned Ydun af sin Blund,
Og Rosten klang saa reen,
Da sine Viser lærte hun
Den yndige Franzén.

Men Hedenskabet dybt i Skriin
I Kæmpehøien laae,
Da Troen lærte dig, Wallin!
Din Davidsharpe slaae.

Og Axels, Frithiofs Elſkov ſød
— Som man et Nordlys ſeer —
Med Trolddom fra din Harpe lød,
Sødtſiungende Tegnér!

Du ſkildred Ynglingheltens Daad
Saa kraftig og ſaa huld;
Og ved din Sang blev Freias Graad
Os til et ægte Guld.

Og mangt et herligt Digterblad
Floi over Øresund;
Til Kiærlighed blev gammelt Had
I Svea, Danalund.

Ak, ſelſom er ſlig Ungdomstviſt;
Først Manden vide faaer,
At Tornen voxer først paa Qviſt,
Hvor ſiden Roſen ſtaaer.

Men Kiærlighed hoimodig tidt
I Godhed ødſel blier;
Og — ſom os Hadet gav for lidt —
Den os for meget gier.

Saadan mod mig! Knap Hoimod endt,
For ſtrax igien begyndt!
Fra Svithiod atter Skialden ſendt
En gylden Æresmynt!

O dyrebart, hvad I mig gav!
Men ſtum gior Tak mit Bryſt.
At tage Guld med i min Grav,
Dertil faſt faaer jeg Lyſt.

Men — meer, end Guld, er eders Ord;
Mig hellige til Død.
Tak, elskte Venner fiernt i Nord!
For Hæderen, jeg nød.

Til Fru Johanne Louise Heiberg.

Med et Exemplar af det tragiske Drama Dina.

En Digter sad ved Phantasiens Elv —
Hvad Ydun for ham sang, dermed han Folket rører;
Men, Hulde! du var hendes Dina selv,
Den bedste Blomst i Krandsen dig tilhører.

Skiærsommer blev ved dig min Digter-Juul,
Din Ild, din Ynde taaler ingen Vinter:
Du mine Svibler tog af deres Skiul,
Og trylled dem til unge Hyacinther.

Englene.

Til et Basrelief af Thorvaldsen.

Den Uskyld og den høie Dyd, den Ynde,
Som saligt lever, som kan aldrig synde,
Den hellige Skiønhed, som paa Livets Bane
Vi see som Glimt, hvis Evighed vi ane,
Henrykt i Salighedens Øieblikke

(Den Lastefulde, Daaren seer den ikke) —
Den tænke vi, med Vinger, Liliestængle,
Med Fløiter, Sang og Strængeleg, som Engle.

Saadan dem Hyrderne paa Marken skued
Den første, sede Juul, da Himlen lued
Ved Midnat, som i fagrest Morgenrode,
Da Gud som Barn paa Jorden lod sig fode,
Da Haabet udsprang, da Dødsangsten døde.
Saaledes daled Evangeliets Bringer
Til Jordens tunge Støv paa lette Vinger.

Men de forsvandt, de Hellige, de Kiære;
Og nu lod Christenheden Julen være
Uskyldighedens Fest med fromme Skatte,
Og Himlens Engle maatte Børn erstatte,
Thi Jesus monne dem jo selv velsigne.
Skiøndt vingeløse, Englene de ligne;
Og ikkun Børn igien og deres Lige,
Vi lukkes ind i Uskylds Himmerige.

Dog ikke blot som Børn vi Engle tænke;
Hver ædel Siæl, befriet fra Støvets Lænke,
Hver salig Afdød, fra vor Kreds forsvunden,
Har atter vi som Himlens Engel funden.
Hver Julegæld i Siælens Vinter=Sommer
Bevinget ned til os vor Engel kommer,
Og styrker med sin lyse Stiernekerte
Tro, Kiærlighed og Haabet i vort Hierte.

O, Venner! Blikket her paa Tavlen fæster,
Og seer, hvad han har viist, den store Mester:

Seer I nedsvæve disse Himmelchore
Til Jordens Trost, de Smaae huldt med de Store?
Med fromme Blik, med milde Smiil paa Kinder,
Som Fremtids Haab, Erindrings hellige Minder,
De hilse os, og høit i skionne Klynge
Hosianna de til Jesu Ære synge.

Sang
ved Hofpræst Paullis og Froken Mynsters Bryllup.

Den 16de Juni 1843.

For Vielsen.

O Kiærlighed! dig skabte Gud
Til Jordens Fryd, til Aandens Ære;
Thi har bestemt hans Faderbud:
Du Livets Engel skulde være.
Naar du til Himlen løfter dig,
Som en Seraph du dig opsvinger;
Men giør du Jorden lykkelig,
Da daler du paa lette Vinger.

Gud skabte dig, o Kiærlighed!
At bringe Liv i Støvets Larver;
Og straalende fra Himlen ned,
Du blomstrer frem i mange Farver:
Som Lilie hvid ved Elsktes Baar,
Som Troskab grøn, hvor Glæder svinde,
Som Rose rød i Ungdoms Vaar,
Ved Vennebarm som blaa Kiærminde.

Her for dit Altar knæler ned
Din Tiener, du, som Flammen tænder!
Tidt, rørt af Andres Kiærlighed,
Han lagde Hænder her i Hænder;
Nu rækker han med henrykt Aand,
Mens fromme Taarer Diet væde,
Den hulde Brud sin egen Haand.
Velsign dem, Gud! og skienk dem Glæde.

Efter Vielsen.

Ja, Glæde, hulde Kiærlighed!
Straal dem ved alle Livets Fester.
Lys, Leder for sin Menighed
Han vorde, som hans ædle Mester!
Men Talen svigter ham i Dag,
Mens stumme Taare Kinden bader;
Sin Mester trykker han i Dag
Til kiærlig Sønnebarm som Fader.

Lykkalige, hvis Ægtestand
Skal ei din Barndomsfryd forandre!
Vor hulde Betty med sin Mand
Skal — nogle Skridt fra Hiemmet vandre.
Hver Dag hun komme kan igien,
Forældrene til Hiertet trykke,
Og dele med sit Hiertes Ven
Sin Hustru- og sin Datter-Lykke.

Ja, store Gud! din Kiærlighed
Skal Ild din fromme Tiener give,
At, kraftig for sin Menighed,
Dens Talsmand lang Tid han kan blive.

Skienk ham den gode Stræbers Lon,
At Stormen ei hans Rose rokker,
At end den — som i Vaaren skion —
Maa pryde deres sølvgraae Lokker!

Vennerne i Bergen.

Den 16de Juli 1843.

Først vinkte Normænd mig til Norge —
Det kiære, gamle Broderfolk,
Og Fieldets steile Kæmpeborge,
Omvæltningens og Styrkens Tolk.
Nu vinktes jeg til Norrig atter;
Men det var ei det store Field:
Hos Mand og Barn en elsket Datter
Mig giorde lange Reise snel.

Jeg første Gang blot kom til Vigen,
Til Ringerikes skionne Dal;
Nu gik det i bestandig Stigen,
Som om det var til Thrudvangs Sal.
Jeg saae den evignøgne Klippe,
Hvor man for Storhed glemmer Smukt,
Hvor Friggas grønne Bælter slippe,
Hvor Skyen selv er Blomst og Frugt.

Nu staaer jeg her med hellig Glæde,
Omringt af kiærlig Vennerad,
I Nordens gamle Kongesæde,
I Olaf Kyrres Handelsstad,

Hvor Harald sad med Kongestaven,
Den ædle Hakon Adelsteen,
Men hvor den Kirke svandt med Graven,
Som gjemte Gilles, Sverres Been.

Nu staaer jeg her, hvor Nordens Ære,
Den store Holberg, Lyset saae,
Som evig skal velsignet være,
Saalænge Skialde Harper slaae.
Nu staaer jeg her, hvor Kæmpefieldet
Sig med sin Dal saa huldt forbandt,
Og hvor, af Synet overvældet,
Selv Biergets Bul sin Tone fandt.

Hvad Under, at det Folk, som trives
Paa denne Strand, høit elsker Kunst,
Og at min Digterbarm oplives
Af deres Hæder, deres Gunst?
At den mig hæver i det Høie?
Hvad giver jeg til Giengield? — Ak!
Et Vers — og Taaren i mit Die;
Men I forsmaaer ei denne Tak.

Sang

i Anledning af

Kongens Fødselsfest.

Afsungen i Skydeselskabet den 22de September 1843.

I Oldtid, selv blandt Kæmper vilde,
Var Sundheds Brønd et Guddomsværk:

Naar Odin drak af Mimers Kilde,
Da blev han atter ung og stærk.
Velkommen, Drot! fra Mimers Væld;
Det spaaer din Fremtid Kraft og Held.

I Ensomhed den Kilde rinder,
Som skienkte dig paa Arbeid Ro.
Der farved Styrken dine Kinder;
Nu staaer du atter blandt os fro.
Her flyder Viin i bredfuldt Maal
Til din, vor gode Konges, Skaal.

Men Sundheds Væld og Glædens Bæger
Er svag dog mod den Aandedrik,
Som kraftigst Hiertet vederqvæger,
Fordi dens Spring fra Hiertet gik.
Den Drue sendte Himlen ned,
Dens Guddomsnavn er — Kiærlighed.

Vor Christian! see, denne Drue
Vi kryste dig — en ædel Frugt;
Og faderlig og sønlig Lue
Hos os skal aldrig vorde slukt.
Det er det sande Sundhedsvæld,
Som skienker Danmark Kraft og Held.

Sang
af Helſingørs Borgere til Kongen og Dronningen.
Den 10de December 1843.

Ærværdig Fæſtning ſtaaer
Paa Siælland over Sundet
Vel flere hundred Aar.
Den pryder deiligt Dens Kyſt;
Som Skiold for Danmark ſkiermed
Den lang Tid Landets Bryſt.

Men ei Kartovens Brag
I Dag til Kampen lyder;
Det kalder ei til Slag.
I gamle Fæſtning Kirken ſtaaer,
Og der ſig Hiertet haver
Fromt, ſom i fordums Aar.

Vor Kirke vies ind
Paa ny af Drot og Folket
Med gudhengivent Sind;
Et Billed for hver Nordens Mand:
„Guds Huus i Kæmpebarmen!“
Da holder Kæmpen Stand.

For Gud og Konge ſlaaer
Hver ærlig Danſkes Hierte
Nu, ſom i fordums Aar.
Varmt hæver ſig vor Bøn til Gud
For Fædreland og Konge
Paa Troſkabs første Bud;

Og for vor Konges Liv,
Vor Dagmar, for den Fromme.
Gud signe Begges Liv!
„Held Christian og Amalia!"
Qvad Danmark over Sundet,
Og Bølgen svarte: Ja!

Vort Land! dit Held bestaae,
Saalænge Freier skienker
Guld af de tunge Straae.
Nu, Kronborg! hæv din Tordenrøst;
For gamle Skioldungkrone
Ton med dit Kæmpebryst.

Til min Søn Johannes.

Den 7de Februar 1844.

Dit hidtils Liv, min halve Levetid,
Har, min Johannes! vi tilsammen vandret.
Snart Tiden stormfuld var, snart var den blid;
I Noget blev den uforandret,
I Noget blev den stedse skiøn:
Som Fader elskte jeg, og du som Søn.

Din Ungdomsvei er nu fuldendt,
Og Manddomsbanen skal du snart betræde.
Da vorder du fra Hiemmet sendt.
Hvor du er lykkelig, en Deel er af min Glæde;
Og skulde jeg ved Savnet græde —
Det er tilforn mig ofte hændt.

Men mindes vil vi stedś de bittermilde Dage,
Da efter salig Moders Død
Vi var hinandens Trost ved stille Klage,
Og saae tilbage paa de bedre Dage
Paa kiære Fredriksberg midt i Naturens Skiød.

Ja, om du ogsaa mig forlader,
Ei Kiærligheden agter Tid og Sted,
I Hiertet har jeg dig dog altid med,
Thi Rummet stiller ikke Søn fra Fader.

Menneśket.

(Efter Claudius.)

Først under Hiertet bærer
Ham underfuldt en Viv;
Han fødes, han begiærer,
Men Gaade blier hans Liv;
Han nyder, han undværer
I Kiærlighed og Kiv;
Han hader, elsker, ærer,
Alt efter Lunets Bliv;
Han glædes, Sorg ham tærer,
Snart haard, snart som et Siv;
Han tvivler, haaber, lærer,
Og bruger Sværd og Kniv;
Og — otteti Aar giærer
Høit denne Tidsfordriv —
Saa maa han Plads hos sine Fædre tage,
Og kommer ei tilbage.

Til Prinds Oscar,

med „Tolf svenska Sånger", componerede af A. P. Berggreen.

(I Componistens Navn.)

Musik, du skiønne Kunst! Den store Klynge
Trindtom forbauset lytter til din Røst;
Hvit nu — som Ørn — som Rovfugl, der kan synge —
Du tolker Lidenskab med Orgelbryst,
Og ryster kiæk din stærke Vingefieder
Med alle Harmoniens Muligheder.

Men dog den lille Sangfugl ei forstummer;
Og i den dunkle Lund, den tause Dal
Fortæller end sin Glæde med sin Kummer
Til Bæk og Maane Stillits, Nattergal.
Geniet ei udfolder sine Skatte;
Men — hvad fra Hiertet kom, kan Hiertet fatte.

Der er i hvert et Land en egen Tone,
Som kun Natur, ei Kunsten lære kan;
Af Vindens Susen giennem Skovens Krone,
Af Bølgens Rislen paa den elskte Strand,
Af Hyrdens Suk, af Møens Elskovsglæde
Kun lærte Sangeren slig Vise qvæde.

Hvor mangen saadan herlig Vise horte
Fra Siælland Dansken ei, naar Svensken sang,
Naar Vindens Pust den over Bæltet forte,
Foreent med Sprogets søsterlige Klang!
Da følte Siælen med en hellig Flamme:
At Skandinavers Udspring er det samme.

Min Fader var en Svenſk; fra danſke Hytte
Jeg hørte ſonlig tidt hiin Harpeleg.
Tør jeg vel haabe nu, at du vil lytte
Til Sang, ſom hilſer dig fra Danmarks Eeg?
Du, Oscar, der et Kongeſpiir ſkal føre,
Og ſom en Oſſian ſelv kan Harpen røre!

Til Kong Oscar den Første.

Den ſtore Kongehelt er død,
Og rige Laurbær Graven pryde.
Hans Støv nedſank i Jordens Skiød,
I Sagas Bog hans Navn vil evigt lyde.

Han hædred mig, en fremmed Skiald —
Nei, Bragi! ikke ganſke fremmed;
Kun lidt afveeg dit Tonefald,
Mit Sprog! fra det, hvor han fandt Hiemmet.

Norſk var, ſaa godt ſom danſk, min Sang.
Carl hædred mig, ſkiøndt ei han Sangen hørte;
Skiøndt ei den i hans Øre klang.
Ham rørte, hvad hans Søn, hans Underſaatter rørte.

Ved Graven lyder Skialdens Tak.
Var hilſet, Oscar! paa din Throne.
Af Nordens Sprog du Dien drak,
Fortrolig med dets Digtertone.

Den høie Vennesalighed,
Du viſte Skialden, kan han aldrig glemme.

Et Blad ved Thronens Fod han lægger ned,
Og blander sin i Folkets Stemme.

I dig Naturen, Himmelen forbandt
En sielden Dyd, som ingen Sky fordunkler;
Thi Snillets, Kraftens, Hiertets Diamant —
Det er den Ædelsteen, som i din Krone funkler.

Thorvaldsens Jordefærd.

Den 30te Marts 1844.

Chor.

Folket samler sig i store Rækker
Om en Kiste, hen i Kirken sat;
Rige Hæderstegn dens Laag bedækker.
Har en Helt, en Fyrste dig forladt,
Fædreland? — Ak, giennem Taaren sukker
Danmark: Nei! det var en Billedhugger;
Men ei Helten over trætte Been
Reiste selv sig større Mindesteen.

Recitativ.

Da Frost og Blæsten med Jis og Snee
Floi hid, for Vinterens Fest at hædre,
Da lod i Sneefoget grandt sig see
Fra Islands Ø dine Heltefædre.
Som Engle kom de fra Himlens Hal,
De siunge: „Vi bringe dig til din Skaber.
Dit Fædreland ei dig miste skal,
Din Genius aldrig Danmark taber."

Da smiilte du, da hensumred du,
Og fulgte gierne de gamle Helte;
Thi dine Værker — de staae endnu
I Marmorsnee, som kan ikke smelte.

Choral.

Friskt i din Krands var sidste Blad.
I Vennekreds tilfreds du sad;
Da hen i Kunstens Hal du gik,
Og der i Dødens Dieblik
Udbredte Tonens Vinger sig,
Og bragte dig til Himmerig.

Saa redte de den Døde Seng
I Skolen, hvor som lille Dreng
Han gik, paa Anlæg, Tanke rig.
Der stod den store Mesters Liig.
Der, Thorvald! længe skal din Aand
Veilede mangen Ynglings Haand.

Sang.

Til Syden han drog, hvor Støtterne staae,
De herligste Minder af Hellas' Bedrifter.
Det var den Bog og de Viisdomsskrifter,
Som Thorvalds Aand kunde bedst forstaae.
I deres Aand han sin egen saae;
Og deres Betydning han os forklared
I Værker, som selv ham aabenbared.
Antiken var ei Antike meer;
Den levende blev — han dybt den fatter,
Og Phidias og Praxiteles atter
I ham forbauset Europa seer.

Tre Stemmer.

Men ei blot Kunst fra Corinth, Athen
Ham danned, og blev hans Aand til Gode:
Hvor Rafael, hvor Michel-Angelo stode,
Der klang ved Hammeren Thorvalds Steen.
Og Mediceernes Laurbærgreen
Sig frodigt ind i hans Værksted bøied,
Og styrked ham, og forfrisked ham Diet.
I Basrelieffet Correggios Ord
Han gientog — Naturen det selv befaler:
„O, Rafael! jeg er ogsaa Maler."
Og hvo er den, som ei Thorvald troer?

Flere Stemmer med Chor.

Og stort, som Aanden, sig udvikled Hiertet,
En Røst fra Himlen han fornam:
Han følte, hvad der Christus havde smertet,
Og hvad der havde glædet ham.
Da med Disciplene vor Frelser fra det Høie
Redsoer paa Sky ved milde Lyn,
Og rørte ved et jordisk Øie,
Da Thorvald saae et Himmelsyn.
Og hvad han saae, han Danmark viste:
De store Billeder de staae nu om hans Kiste;
Og Christus strækker, salig skion,
Sin Haand mod ham, og siger: Kom, min Søn!

Slutningschor.

Farvel, du store Thorvald! Hør Fædrelandets Røst,
Hør hver en Vennestemme fra dybtbevæget Bryst,
Hør Hver, hvis Aand forstod dig, hvis Hierte aned Kunst.
Tak, Thorvald! du har adspredt den tykke Taagedunst.
Dig signe Mænd, og Gubber, og Qvinder, Børn saa smaae;

De ſkal i modne Fremtid din Herlighed forſtaae.
Du ſkienkte Danmark Ære — hvad kan vi ſkienke dig?
Vor Kiærlighed! Du ſeer den hiſt fra dit Himmerig.

Studenterne ved Thorvaldſens Grav.

Med Ære, ſom en Jordens Søn
Vel ſielden nød, du ſank i Grav;
Og, Thorvald! det var Aandens Løn
For al den Herlighed, du gav.
Her ſamler ſig en Ynglingsflok
End til din Hæder, velfortient.
Vort Altar er din Marmorblok;
Selv har du Altrets Flamme tændt.

Vi ſamles ved din Marmorblok;
Selv har du Altrets Flamme tændt.
Dig hylder en Studenterflok,
Fordi du var en ſand Student,
En god Student, en ret Student;
Ved Romas evige Ruin
Du lærte godt, ſkiondt ei paa Prent,
Dit Græſk, o Thorvald! dit Latin.

Og hver en Lærd vi ſpørge nu,
Hvem ei Indbildſkhed har forkeert:
Hvo bedre Græker var, end du?
Hvo har de Gamle meer ſtudeert?
Om det var Billed eller Ord —
Tegn er et Tegn blandt andre fleer;

Og Phidias var græsk og stor,
Endskiondt han ikke var Homer.

Du var Student. Den er Student,
Hvis Aand rask stræber flittig frem,
Og som, af Lykken ei forvendt,
I Musers Hal fandt bedste Hiem;
Der selv i Storheds høie Glands
Beskeden, som en Yngling, staaer,
Og fletter Ungdoms friske Krands
Om sølverbleget Oldingshaar.

Det giorde du; saa stod du tidt
Med Weyse, med din Landsmand stor,
I denne Kreds, hvor ynglingsfrit
Vi hædred jer med Broderord.
Nu møder han med Harpeklang
Dig hist hos Gud i Engleflok.
Og Evighedens skionne Sang
Nedtoner til din Marmorblok.

Men vi omkring dit Marmor staae
I Broderkredsen Haand i Haand,
Og vore varme Hierter slaae,
Oplued' af din Mesteraand.
Vor Kraft sig føler mere stærk;
Slig Virkning har din Død frembragt.
Hver Skaber af et Fremtidsværk
Staaer, Salige! med dig i Pagt.

Athene hyller sig i Flor,
Hvad Danmark misted, Danmark veed;
Men vi har tabt ved dette Bord

Din venlige Perſonlighed.
Held os! vi Thorvaldſen har kiendt,
Her paa vort Blik hans Blik har hviilt,
Og tidt, naar Glædens Blus var tændt,
Han har vor Fryd imødeſmiilt.

Naar Ynglingen ſom Gubbe ſtaaer,
Han Børnebørn fortælle ſkal:
„Jeg mindes ham, ſom ſeet i Gaar;
Han regned mig i Venners Tal.“
Ja, Thorvald! Taaren ved din Død
Er Foraarsregn med rige Trøſt,
Kiærminder den fremſpire bød,
Og ſkienker moden Frugt i Høſt.

Sidſte Farvel til Thorvaldſen.

Alvorsfuld er vor Sorg, ſmertelig ei,
Trøſtigt blander ſig Fryd ſaligt i Sorgen;
Saa, naar Vinteren flyer, yndige Mai!
Qvæger Diet din friſkblomſtrende Morgen.
Thorvalds Aand er hos Gud. Her har hans Aand
Virket Danmark til Glands, Livet til Glæde;
Hisſet, løſt fra ſit Støvs fængslende Baand,
Kan han Skiønhedens Væld nærmere træde.

Saare betydningsfuldt Kunſtnerens Aar
Sig udvikled; ſaa groer Spiren af Jorden,
Skiult i tykkeſte Mulms laveſte Kaar,
Til en Stamme ſaa høi ſtærk den er vorden.

Faders Armod han hialp, Træ han udſkar,
Af Kunſtfølelſens Kraft hærdet mod Trykket;
Mange Snekker maaſkee Bølgerne bar,
Som dit barnlige Værk, Thorvald! har ſmykket.

Og dog ſprang han maaſkee frem af et Blod,
Som forherliget har Oldtids Idrætter:
Fædre vare maaſkee dine, hvis Mod
Tvang i Aſernes Flok fnyſende Jetter.
Olaf Paa var en Helt, Islandet ſandt
Knap hans Mage: ſaa ſkion, ſtærk, uforfærdet;
Kiærligheden til Kunſt Olaf forbandt
Med Bedrift, og han hug blot ei med Sværdet.

Oldtids Sagn i hans Hal Kniven udſkar
Paa de Biælker, ſom rundt ſmykkede Salen:
Fofnersbane, ſom ſtred deilig og ſvar,
Odin, ſom til ſit Bord vinkede Valen.
Men hvad havde du ſagt, herlige Paa!
Hvis du her havde ſeet Kunſtnerens Under?
Hvis af Æſtlingens Haand Værker du ſaae,
Atter leve du viſt troede Vaulunder.

Ham var Kunſten en Leg, let ſom en Leg,
Let, ſom Kildernes Væld Vandet udøſte;
Let, ſom Pigen paa Mark binder en Neg,
Han Kunſtgaaderne let, ſmilende løſte.
Og dog Alvor ſaa dybt, dybt i hans Sind
Havde bygget ſin ſtærkthvælvede Bolig,
Medens venlige Smiil pryded hans Kind,
Selv ved Lidenſkabs Præg tænkende, rolig.

Nu, ſom her Ganymed ſtrækker ſin Haand
Til den tørſtige Dyr, Drikken den yder,
Saa med himmelſke Kraft ſtyrkes din Aand
Hiſt, hvor Engelen dig velkommen byder.
Løven ſelv paa din Grav har du os ſat,
Troſkabsløven, ſom du Schweizerne ſatte;
Aldrig vorder for dig Kiærlighed mat,
Du, ſom ſkienkte dit Land ſaadanne Skatte!

Jaſon hente du lod gyldene Skind,
Kunſtklenodiet ſelv fandt du med Ære.
Piger ſtaae ved din Grav — Taare paa Kind;
Du har Pigerne lært Gratier være.
Alexander! dit Tog kongeligt var;
Du til Babylon drog — hvad kan dig hindre?
Men da Danmark til Grav Thorvaldſen bar,
Mon Triumphtoget da viſte ſig mindre?

Kraftig var du til Sidſt, liflig din Hu,
Kraftig Gubbe; det ſkal Sagerne ſande.
Din Heracles ſprang frem, kaldt i et Nu,
Som da Pallas forlod Jupiters Pande.
Æſculap! du til ham ſmiler ei meer —
Ak! hvi monne du dig bort fra ham bøie?
For ham Dinene braſt, dunkle ſom Leer,
Straale lod han af Leer, Luther! dit Die.

Evigheden dig nu rækker ſit Kar,
Med Livskilden din Aand ſaligt forſtærker,
Du, hvis Anſigt alt her Grundformen var
For den Skionhed, din Haand gav dine Værker!

Ei Kiærmindernes Blaa smiler os meer
Mildt af Dinenes Blik, venlige, glade;
Dine Kinder, ak! nu blege jeg seer,
Som dit lokkede Haars Lilieblade.

Ingen Sorg ved hans Grav! Fryd ved hans Grav —
Ak, men Fryd, som sig dog blander med Taaren!
Løs fra Isen dig nu, Danemarks Hav!
Pryd med Blomster din Skov, Sjølund! i Vaaren.
Smyk, Natur! dig til Fest, stig af din Dunst.
Her var Thorvaldsens Hiem. Krandsen du binde!
Af Naturen han friskt øste sin Kunst,
Vær da skiønnest du selv Kunstnerens Minde!

Farvel til F. C. Olsen.

Den 22de April 1844.

Boer jeg paa det høie Field,
I en Dal, ved en Strand, i en Stad, i en Gade —
Livet er et Kildevæld,
Bolgen øfte maa Stedet forlade.
Ei blot her i Kiøbenhavn
Folk i Mængde til Paasken og Mikkelsdag flytter,
Ei Nomaden blot sin Stavn
Vexler tidt, med de teltlette Hytter.
Denne sande Reflexion
Troste maa enhver Person,
At han efter Skiebnens Sind
Som en Helt pakker ud, pakker ind.

Men naar Reiſen er til Lyſt,
Da gaaer Flytningen for ſig, mens Dinene tindre;
Og den ſkeer med Ro og Troſt,
Naar det Bedre man faaer for det Mindre.
Sagtens er man juſt ei glad,
Naar en Venneflok vinker til Afſked paa Stranden;
Ofte, naar man ſkilles ad,
Kiende Hierterne ret forſt hinanden.
Her vi Hiertet længſt har kiendt,
Venſkab har dets Lue tændt;
Havet ſelv med Bolgen vild
Er kun Olie paa Venſkabets Ild.

Nu vor Olſen ikke meer
Skal i Axelſtad danne vor Ungdom i Aanden.
Som en Rector man ham ſeer
Selv med Scepter, med Riſet i Haanden;
Men det fordum tørre Riis,
Af Barbarerne misbrugt, ſom Børnene hade,
Blomſtrer nu i Paradiis
Som en Livsfrugt bag yndige Blade.
Træets unge friſke Skud
Breder ſig paa Heden ud.
Snart i aandelige Syn
Kappes Jylland med Siælland og Fyen.

Veeborg troſte vil vort Sind,
Gamle Nordens Gudinde, hun mildner os Sorgen;
Og mens Olſen pakker ind,
Hun til Vederlag ſender os Borgen.
Det er ſkiont og ſaare godt;
Men det Barn, ſom man miſter, vil mindſt man undvære,

Derfor nu med Diet vaadt
Vender Glassene hen mod den Kiære!
Glasset toner Afskedsklang;
Men det er ei sidste Gang:
Tidt igien før Aldrens Snee
Vi, vor Broder! dig lykkelig see!

Vaaren.

Man siger, at Vaaren er Ungdommens Ven,
I den sig kun Skionheder samle;
Men dybt i mit Hierte jeg føler, at den
Fornemmelig er for de Gamle.
Hvor Ungdommen blusser, fra Vinterens Jis
Selv Kulden og Mørket maa vige;
Men Elskeren finder kun der Paradiis,
Hvor henrykt han finder sin Pige.

Hvad er vel Kiærminder mod Dinenes Blaa,
Hvis Blikke saa saligt ham saare?
Hvad ere vel Kildernes Sølvbølger smaae
Mod hendes fortryllende Taare?
Hvad er selv en Rose mod purpurne Kind?
Og skiøndt vel en Lilie blænder,
Hvad er selv dens Hvidhed for Elskerens Sind
Mod Skionhedens Liliehænder?

Er Møen tilstede, kun Møen han seer,
Naturen til Nød kun han ændser;

Men er hun forsvunden, og smiler ei meer,
Da føles — Tilværelsens Grændser.
Han stirrer i Maanen, og drømmer, at den
Nedsmiler til ham i hans Fængsel,
Og at den, fortrolig og Elskerens Ven,
Begræder hans ømme Forlængsel.

Vi Ældre, hvis Foraar i Livet forsvandt,
Som sidde tilbage med Bogen —
I Vaaren vi Ungdom og Venner gienfandt,
Og Lunden os lokker af Krogen.
Ei føle vi meer os forladt og forglemt —
Nei, Verden er længer ei fremmed,
Omgivningen har os til Munterhed stemt,
Og lisligt igien er os Hiemmet.

Der staaer han, den gamle, den trofaste Ven,
Den herlige Bøg, saa alene,
Der staaer han, og favner mig kiærligt igien
Med sine fortrolige Grene.
Og Fuglen mig qviddrer den selvsamme Sang
Af Gretry og Schulz; og ved Roden
Slaaer Kilden sin Harpe med selvsamme Klang,
Dens Toner ei støie paa Moden.

End seer jeg, som forend Napoleons Tid,
I Græsset de selvsamme Stater;
Saa frodige, friske, skiondt fierne fra Strid,
De røde, de blaae Kammerater.
Naturen mig smiler i sød Harmonie;
Min Ild den, min Følelse nærte,
Og lærer endnu mig den Philosophie,
Som den i min Ungdom mig lærte.

Nu opstiger Maanen. Saa herlig den staaer, –
Og gyder i Hiertet sin Lindring.
Den vækker ei Haabet om — hvad der forgaaer,
Den smiler en hellig Erindring.
Og alle de Kiære gienfødte jeg seer.
O, Vaar! hvor du bortmaner Sorgen.
Nu oprinder Solen — jeg tvivler ei meer
Om hellig Opstandelses Morgen.

Sangens Echo.

En Digter sad engang i Aftenstunden;
Alt Sangen var fra Læberne forsvunden,
Men fiernt mod Fieldet Lyden slog,
Og Echo Tonerne gientog.

„O, Gienlyd!“ raabte han, „du mig opliver,
Thi hvad du fik, meer yndigt du giengiver
Igiennem Luften, over Skovens Green.
Nei, Hav! du er ei koldt; nei, Field! du er ei Steen.“

Men snart den svandt, den fierne Lyd. I Havet
Af flygtig Bølge Tonen blev begravet;
Og Fieldet, koldt og stolt, af Skyen slørt,
Stod, som det aldrig havde Sangen hørt.

Nei; Sang fra Hiertet! hvor du ei skal svinde,
Der maa du Mennesker, der maa du Hierter finde.
Den Gienklang, som de sende dig — o, nei! —
Den giekker ei, thi den forsvinder ei.

Frands Drake.

Forleden fik jeg en Tome fat
Af gamle forsmaaede Bomare,
Hvem Baggesen dog har et Minde sat
For „Grønland med Cochleare".
Jeg tog den frem, den bestøvede Bog,
Som hele Verden indfatter;
Jeg ofte havde den læst som Pog,
Nu læste som Gubbe jeg atter.

Vel vidste jeg, at Naturen imens
Stort Fremskridt havde taget;
Dog, tænkte jeg, Bogen paa Alt er ei lænds,
Og du er ei Mand af Faget.
Du finder vel nok, som du ikke veed.
Og det var i Sandhed ei løiet;
Bomare med Jordens Herlighed
Igien mig giorde fornøiet.

Jeg gientog min Barndoms A B C,
Om Hiorten, om Ygler og Heste.
Som „Xanthus" „Kraken" jeg fik at see,
Neptuni Ganger, den bedste.
Men en Historie fremfor Alt
Sig viste for mig i sin Glorie;
Og — som Bomare den har fortalt —
Det var en fortræflig Historie.

Det var om Frands Drake. Frands Drake gik
Om Jorden, hvad Alle prise,

Og derved sin Udødlighed fik —
Det vidste jeg nok af en Vise;
Men at Frands Drake paa fierneſt D
Saa beesk maatte Døden drikke,
Og ædt af Taskekrabberne døe,
Det vidste tilforn jeg ikke.

Nu læste jeg det til min store Skræk,
Og inderligt rørte mig dette;
Paa Timen greb jeg til Pen og Blæk,
For Sagnet igien at berette.
Thi skiøndt vel hans Skiebne var sær fatal —
Tænk, saadan Livet at spilde!
Det indeholdt dog en sund Moral,
Som gierne nytte jeg vilde.

Først vilde jeg skildre hans forrige Færd,
Hvordan han som Helt monne stande,
Hvordan han, som Fugl, som Fisk med Sværd,
Fløi over Alverdens Vande,
Og trodsede Storm, og trodsede Lyn,
Og Skyen, som Himlen fordunkled,
Naar Jupiter rynked de sorte Bryn,
Og Vreden af Diet ham funkled.

Til Menneskeæderne Drake kom
Med Tillid i mandige Blikke,
Og vandred omkring, og saae sig om —
Og Æderne aade ham ikke.
Først da paa den liden D han stod,
Hvor der af Insecter vrimled,

Da Lykken troløs vor Helt forlod,
De ſpiſte ham op — og han himled.

Ei hialp det ham, at han med Flint og Piſtol
Kom did, med Sværd og med Landſer;
Thi Krabberne krøbe ham under hans Kiol
Saa trygt i det kulſorte Pandſer.
Endeel han dræbte med Støvleſtamp,
Og vriſted endeel ſig af Frakken;
Men, ak! hvad hialp ham den ulige Kamp?
De Andre beed ham i Nakken.

Nu kom Moralen; den var ei gal,
Skiøndt ei efter Alles Ho'de
(Man lider ei meer at høre Moral,
Den er ei længer paa Mode):
„Hvad hielper det, Helten Æren lød,
Hvad hielper det, Løven har Labber?
De finde dog tidt en ynkelig Død
For Fluer og Taſkekrabber.“

Saa vidt var jeg kommen, og vel et Døgn
Jeg brugte, for Verſet at vende.
Da ſagde mig Werlauff, at det var Løgn;
At Frands fik en lykkelig Ende.
Hvad gavned nu Møien? Dog giør den ei Skam.
Om Drake ſkal Viſen udvandre;
Thi — har ei Krabberne juſt ædt ham,
Saa har de dog tidt ædt Andre.

Bryllupssang
til min Johannes og Francisca.

Skrevet i Paris, December 1844.

Hvor saare Meget vil der til
For lykkelig at være!
Det hielper ei, med Skyggespil
At holde Tant i Ære.
Vor Zetlitz var med Lidt fornøit,
Dog, tarvelig, han tænkte høit:
„En yndig Viv og Venner til"; —
Kan Hiertet meer begiære?

Dog, „sunde Brød og Kildevand",
Blot Lykken deri finde —
Nei, det kan ingen Ægtemand,
Og heller ei hans Qvinde.
Hil eder, Elskte! Kongen bød:
„Til Vandet Viin, og Suul til Brød!"
Og lykkeligt i Dalens Skiød
Kan Livets Kilde rinde.

Dog, selve Solen har en Plet,
Og det har hver en Lykke:
Francisca, vor Migeiforgiet,
Skal meer ei Hiemmet smykke.
Hun reiser bort, den vene Mø;
Dog — hun forlader ei vor D,
Og alle vil vi glædes ret
Ved Gienskyns høie Lykke.

Johannes, ſin Franciſca værd,
Hun hans i Sorg og Glæde!
Thi feire vi jer Bryllupsfærd
Her ſamtlige tilſtede.
Her ſamtlige? Der mangle Tre.
Johannes! dog du kan dem ſee;
Dem fierner ingen Vinterſnee
Fra din og hendes Glæde.

Franciſca! Fader, Moder ſvandt;
Men ſnart paa Livets Veie
De elſkte To du atter fandt,
Og ikke blot din Pleie.
Med Taarer ſkilles du fra dem;
Men — o, du har et dobbelt Hiem,
Og længe — ſkuer Haabet grandt —
Du begge dem ſkal eie.

Og Brødre, Søſter ſamles her,
Og Venner og Veninder;
Den hele Flok har dig ſaa kiær,
Og Krandſe til dig binder.
Og Frænder, min Johannes! med,
I Søſkendes og Faders Sted,
Lykønſke dig med Kiærlighed —
Og kiære gamle Minder.

Nu fylder Glaſſet, ſtemmer i
Til Bruds og Brudgoms Ære!
„Om tyve Aar — o, maatte vi
Ret alle ſamlet være“:

Fraværende, med Glædens Hu,
Og — de, ſom ei er til endnu!
Johannes! ha, hvad ſiger du?
Kan Skaalen bedre være?

Til min kiære Svigerſon Wollert Konow.

—

Skiøndt ei min Ven har Lyſt at ſkrive
(Jeg hader ſelv Brevſkriveri,
Naar ei det med lidt Poeſie
Og muntert Spøg kan blandet blive) —

Skiøndt ei min Ven har Lyſt at ſkrive,
Saa har jeg dog den glade Trøſt,
At du har til at læſe Lyſt,
Hvad jeg dig kan til Læsning give.

Og mens du nu, ſom Patriarchen,
Skiøndt midt i Vinteren paa Steen,
Er kommen paa den grønne Green;
Og jeg, ſom Noah udi Arken,

Omtumler mig paa Livets Bølge:
Jeg tænker, det dig morer dog
I Arnens hyggelige Krog
Poeten paa ſin Vei at følge.

Paa denne Fart jeg mangevegne
Viſt ſkionne Bierge, Dale ſaae;
Men ingen af dem overgaae
Dog Synet af vort Norges Egne.

Det ſkionne Steen jeg ei kan glemme,
Hvor Dalen flader ſig saa smukt,
Indſluttet luunt af Biergets Bugt,
Hvor Toppen vækker Stormens Stemme.

Og mangen Myre ſort ſig ſtrækker,
Hvor der tilforn har været Skov,
Og glæder ſig ved Wollerts Plov,
Hvis Fure Frugtbarheden vækker.

Naar næſte Gang til Steen jeg kommer,
Jeg kiender Marken knap igien;
Du dobbelt ſtor den ſkabte, Ven!
Og dobbelt rig da blier din Sommer.

Den lille Dal, hvortil man ager,
Hvor aabner ſig din Eiendom,
Hvortil jeg førſt fra Bergen kom,
Mig da med ſaftigt Græs modtager.

Og nu den ſkionne Vei til Havet,
Naturens egen Poeſie!
Der finder jeg dit Fiſkeri
Med Hytter, Baade rigt begavet.

Og Silden, ſøgt af Egnens Bønder,
Har med ſin Sølverblinken ſagt,
At den har Sølv i Huſet bragt,
Da du den fik i dine Tønder.

Men hvad af Alt mig meeſt vil glæde:
Maria! du to Glutter har,
Der mig med Navnet Bedſtefaer
Som Normænd vil i Møde træde.

Med deres Moder du besøge
Mig jo til næste Sommer vil,
Og glædes ved det Skuespil,
Der føres op af Danmarks Bøge.

Og Drengene da med I bringe.
Det blive vil en Glæde stor.
Farvel, du dærve Mand i Nord!
Vi samles snart paa Vaarens Vinge.

Henrik Steffens.

Februar 1845.

En Yngling Døden rammed;
Vel var han to og syvti Aar,
Dog varmt hans Hierte flammed,
Som i hans Ungdomsvaar.

Til deres Kiæledægge
Ham Mimer, Ydun strax udsaae;
Fornøiet han med begge
Livsveien monne gaae.

Til Brønden ham den Gamle
Hendrog, hvor Viisdomsvældet randt;
Ham Ydun lærte samle
De Blomster, som hun fandt.

Han var hos begge hiemme;
Veltalenhed gav Læben Ord:

Som en Baritonstemme,
Halv Bas og halv Tenor.

Mod Syd ham Skiebnen førte,
Hvor eventyrlig var hans Gang;
Der Tænkeren han hørte,
Ham glædte Skialdesang.

Hans unge Hierte brændte
For Sandhed, Skiønhed, reen og klar;
Til Norden hiem han vendte
Henrykt som en Ansgar.

Hvor skimlet Fordom svøbte
Vor Offerlund i Taager ind,
Han mangen Hedning døbte.
Da kom en Hvirvelvind —

Og snelt for Hvirvelvinden
Usunde, tykke Taage svandt;
Og efter hiin Forsvinden
Vi renset Luften fandt.

Vel drog han bort fra Norden
Igien til mere sydlig Bo;
Men hvor han kom paa Jorden,
Var Steffens Danmark tro.

I Fædrelandet Skranken
For Aand og Skionhed kiæk du brød,
Og Følelsen og Tanken
Dig fulgte til din Død.

Og Følelsen dig fletter,
Hensarne Ven! en Laurbærgreen;
Og Tanken Runer sætter
Dig paa din Bautasteen.

Til min Francisca.

Den 21de Februar 1845.

I Dag for første Gang maaskee
En Digter frem med Harpen træder,
Begeistret, varm af Jis og Snee,
For at besynge Frostens Glæder.

Dog er det saa. At Snee gior varm,
Det har man ofte før bemærket.
Det er ei heller Kuldens Harm,
Foreent med Stormen og forstærket —

Det er ei den, thi den er Død,
Naturen Alt kan overdrive;
Men Sneen i sit varme Skiød
Huldt holder Skabningen i Live.

Og Isen med sin slebne Kant,
Naar Egnen er sit Grønt berøvet,
I Træet, som en Diamant,
Erstatter Skionheden af Løvet.

Den strenge Vinter skiller ad,
Den skiller Venner fra hinanden;

Men den adſkiller ogſaa Had,
Naar Manden meer ei driller Manden.

Det vante Hiulſpor er der ei,
Men Slæden kan ſig Veien bane,
Og hurtig, uden Kiørevei,
Til Hytten naaer den lette Kane.

Og ved den kiære Arnes Ild
Da blomſtrer ſom en Roſe Freden;
Og ſom Kiærminde blaaligmild
Med Smiil os møder Gieſtfriheden.

Og Lidenſkabens vilde Glød
Ei frygteligt i Blodet flammer;
Men Viisdomslilien er ei død,
Den ſpirer i det ſtille Kammer.

Og det er viſt: ſand Kiærlighed
Har egentlig i Norden hiemme;
Thi Venus er letſindig heed,
Men Freia kan ei Ødur glemme.

Den ſtærke Sandſeligheds Ild,
Hvor Orm i Knoppen er forborgen,
Er Sydens Paſſionsblomſt vild,
Som varer kun en Foraarsmorgen.

Men Kiærlighed paa Freias Vei,
I Kirken, og i Hyttekrogen,
Det er en himmelſk Glemmigei,
Som ligger giemt i Pſalmebogen,

Og styrker selv, med Bladet puurt
Og blaat endnu, den gamle Glade;
Thi Troskab er en Vinterurt
I Snee med eviggrønne Blade.

Francisca! du din Ven har rakt
Din Haand i Julens Vinterglæde;
Dig Freia selv har Krandsen bragt,
Hun ved dit Bryllup var tilstede.

Og Februar, den kolde Tid,
Har skienket dig, Johannes Livet;
Men Aandens Sommer Freia blid
Har jer i Vintersneen givet.

Og Norden ogsaa Sommer har,
Som kan med Blomster, Frugter pryde;
Gid, elskte Datter dyrebar!
Mangt Aar du med din Ven den nyde.

Men steds mig Tanken blier gienvakt,
Naar Sneens hvide Fugle flyve,
At Februar har yndigt sagt:
Tre Gange syv er een og tyve.

Den mødige Vandrer.

Vandreren.

En lille Krog til sikker Borg
Jeg ønskte mig saa gierne,
Hvor der var ingen Næringssorg,

Bekymringerne fierne;
Hvor intet hyppigt Tvedragtsraab
Forſtyrred Sind og Tanke;
Hvor intet tomt, feilſlagent Haab
Mig daared i min Skranke;
Hvor Armod længer ei min Aand
Til Banghed ſkulde koble,
Og hvor ei Lykken med ſin Haand
Kun greb en Sæbeboble.

Døden.

En ſaadan Krog jeg til dig veed,
Som du har længe ſavnet:
Kom, Vandrer! ſtig i Graven ned,
Og ængſt dig ei for Navnet.
Hvad Herlighed dig venter hiſt —
Det kan dig Troen lære;
Men det kan jeg dig love viſt:
Her vil i Fred du være.

Nutidens Fremſkridt.

Ja, du gaaer frem, det kun en Daare negter,
Du ſtærke Kæmpe! men du ſnubler tidt.
Fremhielpe vil du Menneſkenes Slægter,
Men ofte blind med et Tilbageſkridt.

Den Lygte, du har med, gaaer ud i Blæſten;
Og mens du Ild af vaade Fyrtøi ſlaaer,
En Lygtemand dig tidt fordunkler næſten,
Hvis Giøglelys imens for Lygte gaaer.

Opdage giør du ei, som fordum, Lande,
Men Reisekunst, man aldrig før har havt;
Og Jordens Damp forvandles i din Pande
Til Kraft, der langt gaaer over Hestekraft.

Dit Fremskridt, raske Tid! al Roes fortiener;
Men ogsaa da, naar du tilbagegaaer?
Du tæmmer Tigre, Løver og Hyæner;
Din egen Hovmod — mon du det forstaaer?

Jeg negter ikke, det er skiønt og herligt,
Paa Sky af Damp at gieste fremmed Mand,
At agte, kiende ham; hvis mindre kiærligt
Kun Hiertet ikke slog for Fædreland.

Hvad der er godt, bør skattes allevegne,
Meddelelsen er Billighedens Tolk;
Men, ak! desværre mistes let det Egne,
Før vi blier Mennesker, vi er ei Folk.

At læse, skrive — ja, det er en Gave,
Hvormed vist Mængden godt kan være tient;
Men var det ikke bedre dog, om stave
Du havde lært ei mangen stolt Skribent?

Den Vilde danner du med kloge Taler,
Døvstumme læser, og den Blinde seer;
Men dine Talsmænds Bibel er — Journaler,
Og Hiertets Adel dyrkes ikke meer.

Ei Skialden meer du regner blandt Propheter,
Nu Alle rime kan paa langs og tværs;
Du Poesien dræber med Poeter,
Tilsidst blier Ingenting saa flaut, som Vers.

Og din Muſik — ja, ja, den kan man høre,
Den ſkralder høit, hvis det fortiener Roes:
For Die ſpiller nu, men ei for Øre
Din kolde, fingerflinke Virtuos.

I Cirkler du vel ikke maner Fanden,
Men Viisdom maner end med Floſkler du;
Den ene Galſkab veeg kun for den anden,
Og Noſtradamus er ei død endnu.

For Frihed, Liighed vil du kraftigt værge,
Deri du har din ſtørſte Stolthed ſat;
Men hvad er Aandens Landſkab uden Bierge?
Og hvad er Alt, naar Alt er lige fladt?

Humanitet ſkal hæves, ſom var ſiunken;
Den foreſtiller du i din Perſon?
Hvad er Humanitet, naar man er lunken
For Følelſe, for Dyd, Religion?

I Kirke gaaes — for at bedømme Præſten.
Din Tro er lunken, ſtærk din Overtro;
Thi Fanatismen er jo kommen næſten
Saa vidt, at den forſtyrrer Statens Ro.

Thi vogt dig, Tid! hvis Fremtid ei ſkal klage;
Med Manddom og Fornuft brug din Forſtand,
Træd raadvild ei hvert Øieblik tilbage,
Og hold et Øie med din Lygtemand.

Pral ei af dine Fortrin — det vil ſige:
Foragt ei, hvad en anden Tid har giort,
Og bortviis opblæſt ikke fra dit Rige
Som visnet Alt, hvad der er evigſtort.

Ja du, som tænker ret at gavne Kloden,
Som kalder Alt fra ældre Tid forslidt,
Hyld selv ei, som en Spradebasse, Moden,
Og gier de Vises Steen ei af dit Kridt.

Dig Skialdens Phantasie vil gierne følge
Paa skiønne Tog og til en ædel Kamp:
Slaa dristigt Broen over salten Bølge,
Og henrul over Jorden paa din Damp.

Men Dampen blot kan Folk kun slet forene,
Medbringer du ei Videnskab og Kunst;
Hvis ei din Orpheus atter rører Stene,
Da blier et usselt Giøglespil din Dunst.

Bryd Tangen ved Panama, bryd den Lænke,
Den Bom, der sig ved røden Hav har lagt;
Og Frøet til at handle, sole, tænke,
Lad paa dit Skib det være bedste Fragt.

Byg skionne Stæder paa de skiønne Kyster,
Hvor lang Tid hersked grusomt Barbarie:
Nordafrica gior til Europas Søster,
Og Asien fra sin Opiumsdrøm befri.

Lær China, som for mange Sekler siden
Alt vidste, hvad du seent at vide fik,
At Magten i et Land er saare liden,
Kun bygt paa Politie og Mechanik.

Og hist, hvor Dyder midt i Frihed klage,
Hvor Egennytten er sin egen Ven,
Som Oldtidsguder kalde du tilbage
Franklin og Washington og William Pen. —

Dog, ſvage Siæl! hvad vover du at byde
Cheruben, der ſtolt over Jorden gaaer?
Som Stormvind, let hans Vinger ſønderbryde
Vort Legetøi, mens han med Vingen ſlaaer.

Hans Aande, frugtbar ſnart ſom Foraarsluften,
Fremtryller Livets ſkiønne Skueſpil;
Snart Lidenſkab, og ſnart igien Fornuften
Han følger, Alt kun ſom hans Lune vil.

Han ſkulde, troer du, til din Stemme lytte?
Han ſeer dig ei, han ei dit Ord fornam. —
Velan! ſom Snegl, jeg kryber i min Hytte,
Og overlader hele Verden ham.

Een veed jeg dog, ſom over Dødninggruben
Fra Tidens Lænke vil min Aand befrie:
Den Gud, ſom ſkabte mig — Orm og Cheruben,
Opløſer Livets Larm i Harmonie.

Yduns Opvaagnelſe.

Jeg vaagned under mit Æbletræ,
Det ſtod blandt Blomſter i Enge;
Jeg fandt min Bragi bag Grenenes Læ,
Han ſlog de klingende Strænge.
Jeg Æblet modent af Qviſten tog,
Og rakte det Freia, min Frue,

Mens over Træet Regnbuen flog
Sin syvfoldstribede Bue.

Hver Gud, hver Gudinde sit Æble fik.
Men da mig Loke bortroved,
Da Skionheden bort fra Guderne gik,
Og Bragi blev høit bedrøvet. —
Jeg slumred igien. Jeg vaagned paa ny,
Jeg fandt ham i vilden Skare;
Men vildt det klang under Tordensky,
Jeg raabte: Freia bevare!

Jeg slumred igien, men vaagnede glad,
Da var det en anden Alder;
De christne Præster en Vise qvad,
Jeg troede, jeg hørte Balder.
Det var en Sang til den hvide Christ;
Jeg henrykt Sangen istemte,
Thi Himlen aaben jeg skued hist,
Og gierne Valhalla glemte.

Men kort det kun vared; da brændte der Baal,
En Broder til Pælen man fæster,
Til samme Basuner et Hyklerskraal
Der raabtes af andre Præster.
Jeg vendte mig bort, og slumred igien
Blandt Alfer, de venlige Glutter.
Da lød der en Røst: „Syng med din Ven!“
Hvo kaldte mig? Martin Luther.

Og snart jeg kiendte den ædle Præst,
Og hialp ham troligt at virke,

At ſiunge Pſalmer til Høitidsfeſt
I en høitidelig Kirke.
Men Luther hensov, og Fromheden med,
Den sluktes, den hellige Flamme;
Vel Kirken stod paa det gamle Sted,
Men Hiertet — var ei det samme.

De sov i Kirken, jeg slumred med dem.
Da vakte mig Humaniteten.
Jeg Skialden fandt i det gamle Hiem,
Nu kaldte de ham Poeten.
Og gierne jeg sang, og Alle var froe;
Men som vi os lykkeligst troede,
Da sad et Spøgelse der, og loe,
Hun kaldte sig: Tidens Mode.

Hun brød sig kun lidt om Sands og Smag,
Smykt med utallige Fiære,
Der alle var faldne fra Paafuglens Bag;
Dog holdtes hun høit i Ære.
Jo meer hun fordreied Diet og Mund,
Jo meer hun paa Trommerne dundred,
Desmere man raabte: „Hvo siunger, som hun?“
Desmere man hende beundred.

Jeg slumred igien. Da vaktes jeg op —
Af Een, som blev kaldet Athene;
Men mager og fæl var den Qvindes Krop,
Hun stod som i Verden alene.
Hun saae med Foragt paa Tidernes Elv.
Selv sang hun høst, som en Vibe;

Hun hørte ſig ikkun tale ſelv,
Og Alt hun vilde begribe.

Hun raabte: „Jeg, Ydun! lære dig ſkal
Dit eget Væſen at kiende;
Tilforn du var i de Drømmendes Tal,
Da kunde Barndommen blænde.
Du famled i Morgen- og Aften-Dunſt
Midt i kortſynede Skare;
Nu ſkal jeg lære dig ſelv din Kunſt.
Min Middag ſkal Alt opklare."

Hun vilde mig gribe med mager Arm
Og ſlaae i Begrebernes Lænke;
Da ſled jeg mig bort i billig Harm,
Som I vel alle kan tænke.
Hun herſker en Stund; det varer vel kort.
Jeg blunder, for ei at klage. —
Mig vide kun lader, naar hun gaaer bort,
Saa kommer jeg atter tilbage.

Til Kongen.

Sang for Skydeſelſkabet.

Den 10de Juli 1845.

I Jordbærfrugtens ſkiønne Tid
Og midt i Roſentiden,

Naar Luften blaaner mild og blid,
Og Blæſten er kun liden,
Da feire vi vor Borgerfeſt,
Og Glæden er vor Offerpræſt;
Og Striden? O, den Strid er bedſt,
Hvor Fred kun boer i Striden!

En Krig da føres uden Blod,
Imens Kartover lyde;
Paa Fuglen hiſt med lyſtigt Mod
I Luften Alle ſkyde.
Dog oves Diet, oves Haand;
Da ſtyrkes gamle Broderbaand,
Hvor Munterhedens Kilde god
Lod ſine Bølger flyde.

Tænk alle Stæder dig i Rad —
Det kan vel Mvien lønne —
En bedre Stad, end Axelſtad,
Knap findes blandt de ſkionne:
Stort bygget ved den ſalte Strand,
Omfavnet af det ferſke Vand,
Af Skoven med ſit Bøgeblad,
Af Marken med ſit Grønne.

Tænk alle Feſter dig paa Jord,
Lad Folket Fyrſten hædre;
En Feſt, ſom den ved dette Bord,
Hvor træffe vi den bedre?
Hvor mildt i Venſkabs Helligdom
Selv Kongen ſom en Broder kom,
For, ſom en Drot fra gamle Nord,
Vort Broderlag at hædre.

Ham skylde vi den første Skaal.
Danmark! vor fælles Moder!
Ræk du ham Fredens fulde Maal
Til Tak for Fredens Goder.
Vor Fryd er hans, hans er vor Fryd;
Thi siunge vi med Jubellyd:
Vor Christian! din er første Skaal,
Vor Fader og vor Broder!

Paa min Marias Fødselsdag.

Den 3die September 1845.

Din Fødselsdag, min elskte Datter!
Med Solskin og Reseda kommer atter;
Og er det ikke nu en herlig Sag,
At Smerten, Faren reent er overstaaet,
Og at en lille Dreng ved dig har faaet
Sin egen lille Fødselsdag?

Han ligger i dit Skiød. En bedre Gave
Kan intet kiærligt Moderhierte have.
Gud gav dig til din Fødselsdag en Skat,
Som Guld og Ædelstene langt opveier,
Om end til Giengield, naar du omt ham pleier,
Han gior dig mangen søvnløs Nat.

Den lille Dreng blev denne Gang ei Pige;
Men, Herregud! hvad vil det mere sige?
En Pige — du faaer nok med Tiden een.
Af Drengebørn man ei kan ha'e for mange;

De dyrke Jorden, og giør Fienden bange.
Nu voxe Kæmperne paa Steen.

Ei Storken bragte ham til Klippeborge,
Thi der er ingen Storke jo i Norge.
Men Harald vidste nok: han kom fra Sky.
Thi stod han flittigt, og ved Floden stirred,
Og Længselen ham Synet ei forvirred;
Da kom den lille Broder „ny".

Men som en kiærlig Fader er jeg pligtig
At raade dig, mit Barn: vær nu forsigtig,
Og giv dig Tid til ret at vorde frisk!
Saa skal du see, mens Patteglutten klappes,
At snart i Sundhed du med Fuglen kappes
Og med den raske, livelige Fisk.

Med Mand og Børn, jeg haaber vist, du kommer
Til Bedstefader næste gode Sommer;
Da vorder det først ret et Sommerliv.
Her har jeg nok af smukke — tomme Stuer.
Fasaner har vi ikke, men i Duer
Kan Harald, Adam finde Tidsfordriv.

Den lille Normand — sig mig, hvad han hedder —
Skal ogsaa patte da paa Danmarks Bredder,
Og Modermelk i Moderhiemmet faae;
Saa vil han elske Danemark som Norge,
Og fri og stolt paa sine Klippeborge,
For Bøgeskoven vil hans Hierte slaae.

Til Dronningen.

Sang i Anledning af Kongens Fødselsfest.

Affiungen i Skydeselskabet den 25de September 1845.

Nys tømte vi det fulde Maal
Til Hæder for vor Konning;
Den anden glade Festens Skaal
Tilhører dig, vor Dronning!
Som Freir og Freia, Nordens Trøst,
Vi skue dem tilsammen:
For Somren hun, og han for Høst,
Med Maan- og Sole-Flammen.

Da Rosen sprang af Knoppen ud,
Amalia skienktes Livet,
Og voxen til en deilig Brud,
Hun Christian blev givet,
Og modnet til en ædel Viv
Og Mønster for hver Qvinde,
Forskienner hun vor Konges Liv
Som Hustru og Veninde.

Den samme Fest, den samme Krands
Een Glæde kun omfatter,
Thi hendes Fødselsdag er hans,
Og hans er hendes atter.
Hvad ønske vi dig bedre da,
Vor Konge! til din Lykke?
Gid længe din Amalia
Med dig din Throne smykke!

Hun sender Hielp til Armod ned
Fra kongelige Halle;
Og Venlighed, Huldsalighed,
Den skienker hun os alle.
Thi ønsker høit vort Broderlag,
Amalia til Ære:
Vor Konges, Dronnings Fødselsdag
Lang Tid forenet være!

Jenny Lind.

1.

Hvor er min Melpomene flygtet hen?
I Hytten stundom hun mig end besøger.
I Templet muntert kun Thalia spøger;
Naar seer jeg Melpomene der igien?

Hvor er hun dog? hvor er hun vandret hen?
En Reise lang jeg prøved, for at finde
Min Siæls trofaste, kiæreste Veninde;
Men, ak! forgieves vandred hendes Ven.

Thi overalt faldt en prosaisk Snee.
Thalia selv kun sielden med sin Stemme
Fik Sværmen til sit Dieblik at glemme;
I Speil sig Dieblikket vilde see.

Det egne Contrafei kun kaldtes Sandt,
Foragtet blev det Skionne med det Store,

Med Smaating vilde Smaalighed sig more,
Oldtidsbedriften skieldtes: Børnetant.

Da Rygtet lød: I Frankers store Stad,
Der vil du sikkert din Gudinde møde;
Udødlighed hun vækker fra de Døde,
Og hendes ædle Sorg giør Sialen glad.

Jeg iled did, og hurtig var min Vei,
Jeg haabed Melpomene vist at finde.
Det var en ildfuld, aandefuld Jødinde —
Men, ak! min Melpomene var det ei.

Og stille sad jeg med bedrøvet Sind;
Eratos Lyra vakte sødt mig atter:
Jeg Melpomene fandt i Sangens Datter,
I Nordens Freia — det var Jenny Lind.

O, I som klage: Tiden har ei Sands
For høie Følelser; som Folket laste!
Seer Taaren flyde, skuer Folket kaste
For hendes Fod den velfortiente Krands.

Nei! Harpen hænger, hvor den altid hang
Paa Nordens Eeg; der vil den funkle længe.
Det gielder kun at slaae de rette Strænge.
Ei Melpomene synger Svanesang.

2.

En lille Fugl i Busk og Dal,
Sædvanlig kaldet Nattergal,

Om den ældgamle Sagn os ſige,
At allerførſt det var en Pige —

Og Philomele hendes Navn.
Hvad i Stockholm og Kiøbenhavn
Hun hedder, ſkal jeg ſtrax berette;
Men førſt maa jeg fortælle dette.

Formodenlig af Jalouſie,
Fordi hun ſang ſin Melodie
Saa ſødt, en Trold det Barn fortryllede
Og i en Fugleham indhyllede.

Nu qvad hun, Trolddommen til Spot,
Som Fugl vel ikke mindre godt;
I hver en Vaar i Blomſterdalen
Hun floited ſkiønt ſom Nattergalen.

For Elſkeren var hendes Sang
Til Kildens Accompagnement
Saa ſød, ſom før. Hun ſelv bedrøvet,
Graatkiædt, ſad ſkiult i Skyggelovet.

Saa gik det mange hundred Aar.
Da vaagned hun engang en Vaar
Igien ſom Pige. Hendes Stemme —
Hvo den har hørt, kan den ei glemme.

Thi Fuglens Triller, Drets Lyſt
Med Hiertet i et ædelt Bryſt
Forened denne hulde Pige,
Saa aldrig før man hørte Lige.

Nu stod hun der med Smiil paa Kind,
Med Tankeblik — som Jenny Lind.
Om Philomele, Nattergalen
Var der slet ikke mere Talen.

Men, ak! vor Glæde var kun kort;
Som Fugl, hun flyver atter bort.
Dog sørg ei, Digter! stands din Klage:
Hun kommer — loved hun — tilbage.

3.

Thalia stred med Melpomene
Om første Rang paa Digterscene.
Apollo skulde fælde Dom;
I Strid de hidsigt til ham kom.
Sangguden i det Musamøde,
Som Ingen af dem vilde støde,
Ved Harpen hilste dem, og loe;
At Begge vandt, og Ingen tabte,
Til Jenny Lind han dem omskabte:
I hende see vi begge To.

Johannes Reinhardt.

Den 6te November 1845.

Igien en Ædling os forlader;
Bort Døden rev igien
Fra sine Børn en kiærlig Fader,
Fra Ven en trofast Ven.

Naturen, ſom han trolig dyrked,
Foreviger hans Navn;
Men Himlen, ſom ham Hiertet ſtyrked,
Tog Aanden i ſin Favn.

Vi ei hans milde Smiil forglemme,
I Modgang ſom i Held;
Og Tonen i hans raſke Stemme,
Den kom fra Dovrefield.
Fra Guldbrandsdal han monne drage
Herhid paa Snekkens Kiøl —
Ak! vi har Faa af dem tilbage.
Han var en ægte Døl.

Han var de Danſkes ægte Broder,
Og Venſkab gav ham Løn,
Og Videnſkaben var hans Moder,
Han hendes ægte Søn.
Og derfor hun ham Krandſen fletter,
Ei falme vil dens Glands;
Men Kiærlighed Kiærminden ſætter
I Videnſkabens Krands.

Du raſke Normand! Sygdom kued,
Ei dræbte den dit Mod,
Thi altid friſk dig Hiertet lued,
Som med en Ynglings Blod.
Den ſidſte Tak dig Venſkab bringer.
Her er nu Kiſten lukt —
Hiſt ſtækker Intet dine Vinger
I hellig Engleflugt.

Meningsforskiellighederne.

At enes rigtigt om det Rette
Med god sund Menneskeforstand,
Det Verdens Børn saa daarligt kan;
Deraf sig reiser daglig Trætte.

Og Kunstens Værker dadle, lønne —
Det Verdens Børn end mindre veed;
Med dobbelt stor Uenighed
Der kives daglig om det Skiønne.

Jeg skulde næstendeels formode,
Critiken blev langt mere let
For Verdens Børn om Skiønt og Ret,
Hvis man var enig om det Gode.

Anders Sandoe Ørsted.

Den 21de December 1845.

Det var i Nord
En Oldtidsskik, som Fremtid vil gientage,
Ved Vennebord
At hædre Fædrelandets skiønne Dage.
Saadan med Jarl,
Med Kæmpe, Skiald sad ædle Hrolf i Leire; –
Og store Carl
Saadan i Aachen monne Festen feire.

Og rundtomkring,
Hvor Aand og Viisdom giorde Fredens Bytte,
En Vennering
Sig ſamled, ſnart i Borg og ſnart i Hytte.
En ſielden Aand,
Begeiſtrede Prophet, og ſtore Tænker
Bandt Venſkabs Baand,
I det de ſønderſlede Morkets Lænker.
I Axelſtad
En ſaadan Kreds hvert Aar har ſig gienfundet,
Og ſkuer glad
Hen paa den Ædling, ſom har Krandſen bundet.
Graat er hans Haar;
Men Aanden ſig med Ungdomsſtyrke ſvinger
I Siælens Vaar,
Og Tiden ſtækker ikke Siælens Vinger.
Vor Ørſted! ſtærk,
Stærk er din Aand, og lyſende dens Kerte;
Stort var dit Værk,
Og ſtort, vor Ven! ſom Aanden, er dit Hierte.
Saa imodtag
Vor Hylding her med vennehulde Blikke!
Paa Ørſteds Dag
Hans Skaal med Fryd de gamle Venner drikke.

Den brudte Violin.

(Efter Béranger.)

Kom, min Hund! vi vil meer ei klage,
Stakkels Dyr! i vor fælles Nød.

Endnu har jeg en Hvedekage,
Knap i Morgen det tørre Brød.

Fienderne raabte med Seierskrandse,
Ind de trængte med listig Hu:
„Spil et Stykke, thi vi vil dandse!
Eller vi brække Violen itu.“

Den er brudt; der ligge dens Rester,
Spredt i Græsset og uden Lyd.
Den var hele Byens Orchester;
Hvad skal nu tolke Byens Fryd?

Den forkyndte med lystig Bebuden,
Naar om Morgnen Fuglene sang:
Brudgommen kom, for at hente Bruden
Med sit Folge til Kirkegang.

Præsten voved Violen at høre,
Ei fra Dandsen han gik sin Vei.
Havde den naaet til Kongens Øre,
Panden havde han rynket ei.

Naar den spilled i Glædestiden
Om vor Ære, for Held at spaae —
Hvo havde troet, at Fienden siden
Skulde til Hevn den sønderslaae?

Kom, min Hund! vi vil meer ei klage,
Stakkels Dyr! i vor fælles Nød.
Endnu har jeg en Hvedekage,
Knap i Morgen det tørre Brød.

Naar af Strængen ei høres Røſten,
Slaaer ſig vel Menigheden til Taal?
Hvordan rigtigt ſkal feires Høſten,
Naar du klinger ei, min Viol?

Arbeid monne du venligt lette,
Fattige glemte deres Nod,
Skatter og Vold de monne forgiette,
Naar dine Toner i Hytten lød.

Hadet ſelv kunde ſvagt kun true,
Graad du tørred af Sorgens Kind.
Intet Scepter har, ſom min Bue,
Kunnet ſtyre Menneſkets Sind.

Men hvad hielper vel Sorg og Klage?
For jeg ikkun Violen bar;
Men for Fienden af Landet at jage,
Kiæk jeg nu Bøſſen paa Nakken taer.

Sige vil ſikkert Venneſkaren,
Naar den ſeer, jeg forlader mit Huus:
„Han har ei villet, at Barbaren
Dandſe ſkal paa vor Lykkes Gruus.“

Kom, min Hund! vi vil meer ei klage,
Stakkels Dyr! i vor fælles Nød.
Endnu har jeg en Hvedekage,
Knap i Morgen det tørre Brød.

Den gode Fyrste.

(Efter Béranger.)

Der var en Konning i Thulevæng,
Lidt fiendt kun, for det Løse;
Seent stod han op, gik tidlig i Seng,
Kold for det Ambitiøse.
Af Konen man ham kronet saae
Med en stor, varm Nathue paa.
Lad gaae!
Af Folket raabtes uden Spot:
„Tak du, som mener os det saa godt!
Tak, Drot!“

Han i sin Hytte spiste tidt,
Og naar han saa var gottet,
Paa Æselet sit Rige lidt
Han giennemred fra Slottet.
Saa munter, tillidsfuld hver Stund;
Hans hele Garde, det var kun
En Hund.

Tørst plaged tidt den arme Mand;
Den Bægrene fordreve.
Naar han lyksaliggior sit Land,
Saa bør en Konge leve.
Af hver en Tonde tog han godt
Til Afgift, som han vist har faa't,
En Pot.

De smukke Piger i sit Land
Med Ret han ikke hader;

Og derfor mangen Underdan
Saa rørt ham kaldte Fader.
Igiennem Fingre ſaae han tidt
Med Svig, for ſelv at have lidt
Profit.

Krig, Ufred ham ei giorde gal,
Han havde blot for Øie,
Som Kongers Speil og Ideal,
Sig daglig at fornøie.
Han ingen Siæl har bragt i Nød,
Først ud i Klager ved hans Død
Man brød.

Et Billed der bevares jo
Heel liigt endnu af Prindſen,
Og det er Skiltet paa en Kro,
Berygtet i Provindſen.
Og aldrig i det hele Huus
End Nogen drak af fyldte Kruus
En Ruus,
Før Alle raabte: „Ak, ak, ak!
Du ædle Drot, ſom med os drak!
Tak, Tak!“

Den Skiønne og den Gode.

Hun er ſaa yndig og ſaa ſød,
Saa heftigt hendes Øine blinke,
Og hendes Kind er roſenrød.

Man siger sagtens: det er Sminke;
Men dersom ogsaa det var vist,
Vist er det heller ikke mindre:
At med en egen, ulaant Gnist
De kloge Katteøine tindre.

Hun er saa rund om Barm og Lænd,
Det er et Skuespil for Guder.
Misundelsen er her igien,
Man siger: det er Krølhaarspuder.
Men om saa var — er det saa sært,
Og svandt Beundringen i Dunsten?
Det jo beviser: hun har lært
Fortræfligt Billedhuggerkunsten.

Som Pudder og som fine Kridt
Er marmorhvide hendes Hænder.
Man siger, Tanden af er slidt,
Og dog — dog har hun Perletænder.
Misundelsen igien paastaaer,
At hun de rette savner længe.
Men Eget er dog, hvad jeg faaer
I egen Mund for egne Penge.

Hun vittig Ingenting har skaant,
Naar nylig hun har lært i Bøger;
Man siger: hun har Tanken laant,
At først sin Vittighed hun søger.
Umiddelbare Vittighed —
Hvad er da det saa stort i Grunden?
Speculative Flittighed!
Du har Naturen overvunden.

I Selskab er hun from og blid;
Men naar med Manden hun er ene,
Gaaer det ei af foruden Splid
Og uden mangen heftig Scene.
Hvad siger det? Mon enkelt Mand
Opoffres bør ei for det Hele?
Desbedre hun i Selskab kan
Huldsalighed med Alle dele.

Det kalder jeg en Qvinde god,
Som yndigt hele Verden klapper,
Og som, naar hun har hidsigt Blod,
I Mandens Stue det aftapper.
Det kalder jeg en ægte Frei,
Der selv, som Heimdal, blæser Luren;
Der pyntes af Naturen ei,
Men daglig pynter paa Naturen.

Smagen.

Snart det Skarpe, snart det Blide
Krydre Saften i Formens Skaller!
Salt og Sukker — begge hvide,
Begge Smagens Krystaller.

Øieblikket.

Naar Øieblikket er forsvundet,
Men i Erindringen gienfundet,

Da er det — idealiseert.
Er Idealet da forkeert?
Blot Illusion? Var Dieblikke
Da bedre — men vi saae det ikke?

Nei; men vi trænge bedre sammen
Momenter i Erindringsrammen.
Hvad Tidens er — bortflyer som Avner,
Det tunge Korn ei Tanken savner.
Forsvundet er det Endelige,
Det Sande boer i Aandens Rige.

Til Hetsch
fra taknemmelige Haandværkere.

Den 29de Marts 1846.

Nu, Brødre! siunger høit en Sang.
Det skeer jo ikke første Gang
Af raske Haandværksflokke.
Hans Sachs var selv en Haandværksmand,
Og dog en Mestersanger han,
Som Tiden ei skal rokke.

Og Albrecht Dürer Maler var,
Og Ting han ud i Træet skar,
Heel kunstige, med Haanden:
Kunst, Haandværk — søsterlig foreent!
Thi det var først i Tiden seent,
At Haand ei lystred Aanden.

I Hanſeſtæders ſkionne Tid
Foreente Klogten ſig med Flid,
Da blomſtred Haandværksſtanden.
Dog længe vared ei det Held;
Tilſidſt blev Haandværksmanden Træl,
Og Tiden — var en anden.

Dog hvad der dygtigt er og godt,
Det agter ikke Tidens Spot,
Det klarer ſig med Tiden;
Sig hævet har igien vor Stand,
Nu er den flinke Haandværksmand
Ei ringe meer og liden.

En Mand fra Albrecht Dürers Land,
En ærlig Schwabe, ſnild ſom han,
Foer hid paa danſke Smakke;
Og ſkiondt vort Danmark ſelv har Folk —
Som Kunſtens Fremmer, Smagens Tolk
Vi ham oprigtigt takke.

Han Haanden lærte bedre Sving
I Malm og Træ til mange Ting
I Borgen og i Hytte.
Han lærte: „Sindrig vær, ſom ſtærk!
Dit Værk bør være Kunſtens Værk,
Og ei blot giøre Nytte.“

Høit alle Brødre ſtemmer i:
Vor ædle Hetſch! varmt ønſke vi,
Med Held dig Himlen lønne!

Du Talsmand for den gode Smag,
Som ener Nytten med Behag,
Du Kæmper for det Skionne!

Til Madame Rosing.

Den 2den Juni 1846.

Snel er Tiden, kort er Livet,
Uformærkt det smutter bort;
Men til Hver blev det ei givet
Saa forgængeligt og kort.
Stakket Vaarens Blomster bramme,
Medens Bøgens, Egens Stamme
Skylles ei af Bølgen fort.

Alt i Livets korte Lege
Visner ei saa brat og snart;
Ogsaa Mennesker er Ege,
Som kan trodse Lynets Fart.
Stundom sees i Skoven bramme
Slig en herlig Moderstamme
Af en kraftig, sielden Art.

Her om slig en Stamme samle
Glade sig til Fest i Dag,
Elskte Moder! Unge, Gamle
I et henrykt Frændelag.
Eeg du stod i Danerskove,
Dig forfrisked Tidens Vove —
Ung igien hver Fødselsdag.

Moder=Eeg af sieldne Kræfter!
Ei du agter Kuld og Vind,
Giver ei for Stormen efter,
Seer i næste Sekel ind.
Naar du Hundredaaret fylder,
Glad din Børneflok dig hylder,
Som i Dag, med henrykt Sind.

Sang

i Anledning af

de svenske og danske Kongefamiliers Nærværelse i Helsingør

den 16de Juli 1846.

I gamle vilde Tid
Laae Nordens stærke Sønner
I uophørlig Strid;
De spildte Livets bedste Mod,
Og Østresaltet, Sundet
Blev rødt af Broderblod.

Men Freir og Freia brat
Med varm Oplysningsstraale
Fordrev den kolde Nat;
Og mere stærk, end Odin, Thor,
Forbandt nu Mimer, Bragi
Det broderlige Nord.

I store Flokke kom
Nu Brødrene tilsammen
I Freias Helligdom;

Og Svenſken Ven i Danſken ſeer:
Nu Sundet os forbinder,
Adſkiller os ei meer.

Og vore Konger ſtaae,
Kong Chriſtian og Kong Oscar,
Den Rode med den Blaa,
Som Sol paa Himlen. Skiønne Stund!
Nu ſmiler Fred i Norden,
Nu jubler Oresund.

Velkommen over Sø
Fra Upſals hellige Minder
Til Gefions Blomſter-Ø!
Vær hilſet, ædle Sveadrot!
Med Fryd dig Danſken ſkued
Som Gieſt paa Leireſlot.

Til Fru Georgette Falsen, født Rosenkrantz.

August 1846.

En Blomſterkrands, hvis Farver ſkiønne
Beundres i det friſke Grønne,
Som Sommerſolen gav ſin Glands,
Det er en huld Naturens Gave;
Og bedſte Krands i Floras Have,
Det er en fager Roſenkrands.

Men bedre-Blomſt er den, ſom trives
I Hiertet, og ſom Siælen gives.

Den taber ei ſaa let ſin Glands;
Den trænger ei til Solens Straale,
Den Vintrens Storm og Kuld kan taale,
Det er den bedſte Roſenkrands.

En ſaadan Roſe Skialden kiender,
Som ei med ſtolte Farver blænder,
Men qvæger huldt med Dyders Glands.
Dens Fodſel han ved Harpen ſynger
Her, hvor den ſig ſaa yndigt ſlynger
I friſke, ſtore Vennekrands.

Gid længe vi dig, Roſe! finde
Som Krandſens bedſte Pryd, Veninde!
Giv længe denne Kreds ſin Glands
Elſkværdig, ved din Falſens Side.
Som Bækken eders Dage glide:
Kiærminden hos ſin Roſenkrands!

Den raſke Gut, med Mod begavet,
Fandt Ærens Blomſt, ſaa blaa ſom Havet,
Og Havet ſkienkte den ſin Glands;
Men meer, end Laurbær, har han vundet,
Og mere ſkiøn end Krandſen fundet,
Da Falſen fandt ſin Roſenkrantz.

Forenet Fødſelsdagen kommer
Som Dagepar i ſkiønne Sommer,
I Høſtnaturens bedſte Glands.
Den Dobbeltfeſt vi ei forgiette,
Men Roſer og Kiærminder flette
For Falſen og hans Roſenkrantz.

Sang
i Anledning af
Kongens Fødselsfest.

Affiungen i Skydeselskabet den 24de September 1846.

Da Axel havde Byen grundet,
Hvor Havnen skilte trygt sig ad,
Da reiste sig, nær Øresundet,
Lidt efter lidt en herlig Stad;
Og lang Tid bar den sikkre Havn
Den store Danskes Hædersnavn.

Som Blomsten, nær ved Floderanden —
Ei Markens Bonde, Borgens Helt —
Men Blomsten blev til Borgerstanden,
Og Standen sig udvikled smelt;
Og Axelstad ved Øens Rand
Blev Moder for den tredie Stand.

Og Kongen havde kiær sin Borger,
Som Ridder, Bonde — Borger kiær.
Derfor i Glæder og i Sorger
Var Konge sig og Borger nær;
Og i det gamle Axelhuus
Med Borger tømte Konge Kruus.

I Tiden meget er forandret,
Og Ridderskabets Tid forbi.
Den gamle Glands er heden vandret;
I frodigt Liv end samles vi.

Som Stæderne paa Kysters Rand
Sig hæver danske Borgerstand.

Og Kongen føler Borgerhæder,
Til Danmarks Trivsel Borgergavn;
Derfor han deler vore Glæder,
Hans Rede — det er Kiøbenhavn.
Skiondt fiern, vor Christian! aldrig du
Var Hiertet mere nær, end nu.

Thi, Konge for ætgamle Danske,
Det er din Lyst, at være dansk;
Du kaster ikke Tvedragts Handske,
Men giør ei Landet udenlandsk.
Hil Christian! vor Konge kiær!
Hans Fødselsdag velsigner Hver.

Jupiter og Ganymed.

Til en Tegning af Jerichau.

„Gaa," sagde Jupiter, og kyssed Ganymed,
„Skienk Jordens Børn Begeistrings Kiærlighed!
Thi ved Begeistring stige Jordens Børn
Høit op til mig, og kappes med min Ørn."
Skinsygt og vredt blev Ørnens stolte Blik;
Men Ganymed lød Jupiter og gik,
Og Aanden sine Himmelvinger fik.

Esaias Tegnér.

December 1846.

Fra Sveafield en Stemme skiøn,
Som over Sundet klang,
Har henryft mangen Nordens Søn
Dybt Hiertet med sin Sang.
Den toner ei fra Vexiø meer —
Os Skialden har forladt.
Ak, alt for tidligt, vor Tegnér!
Du sank i Gravens Nat.

Men leve vil din Sang i Vaar
Paa Field, ved Strand, i Dal,
Saa vist, som yndeligt hvert Aar
Gienfløiter Nattergal.
Saa vist, som Freia smiler ned
Klart over Land og Sø,
Vil Frithiofs, Axels Kiærlighed
I Norden aldrig døe.

Og Taler var du stor, som Skiald,
Og mægtigt var dit Ord;
I Kirken, Videnskabens Hal,
Ved Harpen — lige stor.
Det Sprog, som velske Toner selv
Kun lidet efterlier,
Beherskede du ved Yduns Elv
Med Digter=Kongespiir.

Ak, haarde Skiebne! Grumme! ſiig:
Hvi glædte dig hans Fald?
Hvi ſtod tilſidſt Beethoven liig
Ved Harpen Sveaſkiald?
Hiin dov for ſkiønne Toneſpil,
For eget Meſterværk;
Og her — den Aand forvirret, vild,
Nys klar og tankeſtærk!

Nu er dig Tanken klar igien,
Du Glæden har gienſeet
Hiſt, Eſaias! hos din Ven;
Du var, ſom han, Prophet.
Men end fra Sky du ſmiler glad
Til Sverrig mangen Gang,
Naar Møen ſynger vort det Qvad,
Du hende foreſang.

Tak, ædle Skiald, ſom gierne kom
Med talrig Broderflok
Til Friggas gronne Helligdom
Fra Freiers Klippeblok;
Som rakte først en kiærlig Haand
Til Dan fra Sveakyſt!
Gud ſigne dig, din Digteraand,
Vor Stolthed og vor Lyſt!

Til A. L. Drewsen.

I et haandskrevet Exemplar af Sorgespillet Hakon Jarl,
der havde tilhort Christiane.

Den 26de April 1847.

—

En gammel Bog fra mine Ungdomsdage
Jeg her paa mine gamle Dage seer;
Den horte hende til, som er ei meer,
Som med min Ungdom kommer ei tilbage.
Giem denne Bog, din Moder fik af hende;
Og naar du aabner den om nogle Aar,
Og Skialden ikke længer Harpen slaaer,
Glem, Adolph! ei, han var din Ven og Frænde.

Cantate

i Anledning af

Dronning Caroline Amalias Fodselsdag.

Den 28de Juni 1847.

—

Hvergang Ydun kommer
Med den danske Sommer,
Gaaer hun sikkert Sislund ei forbi;
Ei blandt alle Steder,
Hvor hun Livet glæder,
Har hun bedre Lund, end Sorgenfri.

Der kan Ydun finde
Kongelig Veninde,
Som fra Freia stammer, skiøn og blid;

Yndig i hver Mine
Chriſtians Caroline
Fandt ſin Fødſelsdag i Roſens Tid.

Roſen kun er Dronning
Der, hvor Eeg er Konning.
Bedſte Roſe her i Haabets Grønt!
Baldur med ſin Kerte
Tændte dig dit Hierte
For alt Ædelt, for alt Godt og Skiønt.

Himmelſk er din Lue;
Glade vi dig ſkue
Ung endnu i Vaarens feire Glands.
Kongen ſelv er Egen;
Feſtligt Strængelegen
Klinger op mod Egens Kongekrands.

Deler Kongens Lykke!
Livets bedſte Smykke
Hid han bragte med i Ungdomsvaar.
Mange Fødſelsdage
Lagdes her tilbage,
Og dog Roſen friſk tilbage ſtaaer.

Længe Chriſtian finde
Med ſin Siæls Veninde
Glædens Blomſter paa ſin Fremtids Vei!
Vor Amalia kiære,
Dydens, Danmarks Ære!
Du forſmaaer ei vor Forgietmigei.

Til Kong Oscar den Forste.

Stockholm, den 9de Juli 1847.

Du elskte Sverrig, af Natur forbundet
Alt længe med mit Danmark hist,
Som Folk ved Sprog, som Land ved Øresundet,
Men adskilt ved usalig Tvist!

De gamle Drømme svandt, de vilde Flammer
Sig luttred til en hellig Glød;
Thor knuser ei sit Folk med egen Hammer,
Og, Loke! du er død.

Usalig Tvedragt veg til Mørkets Huler,
Ei Tiden svækker Nordens Mod,
Men Freia-Sløret skiuler
Hver Plet af spildte Broderblod.

Du elskte Land! Thor i sin Kæmpevælde
Staaer paa din Klippe, klædt i Bark,
Du ener Norges Fielde
Med Ageren i Danemark.

Nær er du Danmark. Smilende din Søster
Hver Morgen klar dig hilser glad.
Landskrona sine Kyster
Huldt viser Axelstad.

Men høit sig strække dine stolte Graner
Med golde Steen fra frugtbar Jord,
Fra Syd, fra Verdens Kreds, fra Broderdaner
Til hemmelige Nord.

Hvor længe vinkte mig Mælarens Strande,
Hvor Gefion drog min Fødſels-Ø
Fra fieldomkrandſte Lande
Til yndig Øſterſø!

At ſkue Freir, ſom kom igien tilbage
At ene Kraft med Kunſt og Flid,
Begeiſtringen fra ſvundne Dage
Med Viisdom af en moden Tid!

O du, ſom Navnet af en Helt har fundet,
Hvor Oſſian ſin Harpe fandt!
Hvert Hierte, Oscar! har du vundet,
Dit kongelige Blik dem vandt.

Men Skialden — hvad kan han for al den Hæder,
Du viſte ham? — Han Harpen ſlaaer,
Sit Hiertes Tak han qvæder,
Og Fremtidsglæde ſpaaer.

Tak være Gud, ſom Nordens Drotter kiærligt
I Brodervenſkab nær forbandt!
Klenodiet mere herligt
Vel aldrig Norden fandt.

I Aand og Hierte, Viisdom ſieldne Tvende!
Nys favntes de, den Pagt var ſkiøn;
Og til Kong Oscar monne Chriſtian ſende
Vor Frederik, ſin Søn.

Og ham til Roes høit jubled alle Stemmer,
Da kiære Gieſt hiemdrog igien;
Og aldrig Svea glemmer
Vor Fredrik, Danmarks Ven.

Hvi kan jeg dig ei varmt i Arme trykke,
Henfarne Bröder! denne Stund,
Og glædes ved den Lykke,
Vi aned — hist ved Øresund?

Men her, hvor Odin leved, Thor og Freier,
Hvor Asa-Bragis Harpe klang,
Jeg siunger Fredens Seier
Og Tvedragts Undergang.

Gud signe Viv og Datter, ædle Sønner,
Dig, Oscar! Folkets Trøst og Fryd!
Algodhed rigt belønner
Din Retfærd og din Dyd.

Fieldstuen i Diurgården ved Stockholm.

Til Statsminister Due.

I Norges Land, det vi alle veed,
— Og Himlen længe den beskytte! —
Er muntre, venlige Giestfrihed
Husguden i hver Bondes Hytte.
Der møde glade de hver en Giest
Med hvad de har, som til en lille Fest:
Melk, Ost og Brød
De Giesten bød;
Og ofte Hierterne de bytte.

Slig Giestfrihed i de Stores Flok
Er ikke just saa let at bringe;

Af Overdaad er der ſagtens nok,
Men bort flyer Glæden paa ſin Vinge.
Med ſtive Fagter, med ſtive Ord
Man ſidder rundt om det gyldne Bord,
Og ſkienker i
Vel Vine ti;
Men Glæden lader ſig ei tvinge.

Min ædle Due med Duelil!
Dig ei Forſængligheden friſter;
Dit Folk ſom Borger du hører til,
Endſkiondt du eſt en Statsminiſter.
Og derfor blander du med din Stand
Fieldbondens Simpelhed ved Klippens Rand:
Fieldſtuen ſtaaer
Som Bondegaard,
Og ei Naturligheden miſter.

Men ſom Lorettos den hellige Bo
Af Englen fort blev over Vandet,
Saa har en Engel her atter jo
Mirakelet giort med et Andet.
Du vel forſtaaer mig, jeg mener her:
Din ædle Huſtru, din Hiertenskiær;
Hun lod ſig ſee:
Fieldſtuens Fee,
Og blev beundret over Landet.

Med yndigt Væſen ſendt fra ſit Hiem,
At bringe Glæden i din Stue;
Som norſke Qvinde ſaa ligefrem,
Og dog en fiin Miniſterfrue!

Og Hver, som kommer i Stuen op,
Af hendes Haand faaer sin egen Kop,
Sin Lædskedrik,
Og venligt Blik
Af den velsignede Fru Due.

Slig Skaal hun ogsaa har Skialden rakt.
Dit Haandtryk, Ædle! mig opflammer;
Det Venskabs Ild har i Hiertet bragt.
Thor signe Pagten med sin Hammer!
Held eder begge med kiære Børn,
Med Livets Roser, men uden Tiørn!
Mig glemmer ei!
Mit Contrafei —
Jeg veed, det hænger i jert Kammer.

Ved Festen i Diurgården ved Stockholm

den 17de Juli 1847.

Naar Skialden seer Naturens Vexelsyner
I flygtig Skionhed fra sin Vandringssti;
Naar Straalen giennem Tordenskyen lyner;
Naar Maanen gaaer sin Sølversky forbi;
Naar Taagen meer ei Skov=Smaragden dølger;
Naar i sit stolte Skin Sølvhavet bølger —
Henrykte Skiald ei længer tie kan:
Da siunger han.

Og seer han giennem Tidens brustne Rifter
De store Stierner hist fra Oldtidstag;

Og ſtraale for ham Heltenes Bedrifter,
Som Solen i den klare Sommerdag;
Og ſtige Kæmper frem af ſiunkne Høie,
Og ſtande tydeligt for Skialdens Die —
Da ſvulmer Hiertet, han ei tie kan:
Da ſiunger han.

Og møder Elſkov ham med Roſenkiæden,
Og trofaſt Venſkab med ſit Eviggrønt;
Og viſer ædle Drot ſin Frugt i Freden;
Og ſeer han Broderkunſtens Værk ſaa ſkiønt,
Og ſkionne Piger, vennehulde Mødre;
Og vinker Bacchus ham til muntre Brødre —
Da blusſer Skialden, han ei tie kan:
Da ſiunger han.

Men møder ham den Gamle med den Unge
Med Tak for Sangen, ſom de havde kiær,
Da ſtammer han, da kan ei meer han ſiunge,
Som lille Fugl, man Træet kom for nær.
Hvordan udtrykker Hiertet ſine Glæder
For ædelmodig, ufortiente Hæder?
Her kan ei længer Tungen være Tolk —
Men du forſtaaer min Taushed, ædle Folk!

Min Tak jeg ikke tolker; men min Glæde
Jeg ſiunger høit i elſkte Broderſavn;
Jeg ſaae Stockholm, Naturens ſkionne Sæde,
En Søſter til mit blide Kiøbenhavn.
I trofaſt Venſkab ærligt ſig omfavner
Stockholmer broderligt med Kiøbenhavner,
Med Ægirs Snekke ſuſer Bølgen glad
Imellem Mælarſtrand og Axelſtad.

Ved Festen i Upsala

den 19de Juli 1847.

Saa staaer jeg, hvor i unge Dage
Saa tidt mig Ydun bragte hen,
Naar Oldtids Guder kom tilbage,
Og hilste deres glade Ven!
Jeg skued jer med Aandens Die —
Nu eder virkelig jeg seer;
Ukiendt for mig er ikke meer
Odins og Freiers Heltehøie.

Mit Blik hist paa Sigtuna hviilte;
Fra Skibet paa en yndig Aa
Jeg Kirkens hellige Taarne saae,
Som venligt mig i Møde smiilte.
Og skue skal jeg nu de Steder
For Nords mærkværdigste Bedrift,
Som med den gamle Runeskrift
Gav Stof til mine Digterglæder.

Jeg hilser dig, du gamle Stad!
Men ogsaa jeg min Tak maa siunge
Ei til den gamle blot — den unge
Mig trylled ikke mindre glad.
Til Fredriksberg Studenten kom,
At hilse mig ved gronne Bakke;
Nu kan mit Hierte varmt ham takke
I ældste Nordens Helligdom.

I det stockholmske Kunstnergildes Album.

Den 27de Juli 1847.

Du skiønne Stockholm, skiønneste blandt Stæder,
Som Skialden traf paa Livets Vei!
Dig jeg forlader, dine Glæder;
Men Mindet mig forlader ei.

Imellem Sigtun, Axelstad du kneiser,
Dig speiler i Mælarens Vand,
Og lønner vel den Vandringsmand, som reiser
Fra sydlig Brimmel til din Strand.

Ja, skiønne Stad! i dig vel Kunsten trives,
Hvor Gustafs Snille viser stærke Spor,
Hvor Aanden i Erindringen oplives
Af mangen Drot og Kæmpe stor.

Før Thorvaldsen, Canova skienktes Jorden,
Alt hørte Sergel Stockholm til,
Og glæder, som vor Thorvald, Norden
Med sine Marmor=Skuespil.

Og Sandberg, Fahlcrantz, Bystrøm, Quarnstrøm viser,
Og Södermark, og Fogelberg,
At endnu Valhals skiønne Diser
Besøge Freiers Heltebierg.

I eders Kunstnermidte skal jeg træde,
Og Broderen fra Kiøbenhavn
I unde vil den ufortiente Glæde,
At skrive først i Bogen her sit Navn?

Han skriver det, men kun for at frembære
Taknemligheden, som hans Hierte bød,
For alt det Venskab, al den Ære,
Den danske Skiald i eders Tempel nød.

Til Kong Oscar den Forste.

Da han hædrede mig med Sanct Olafs Ordenens Storkors.

August 1847.

Er den skionne Fryd alt reent forsvunden,
Digter! som du nys nod med din Ven?
Blev en kostbar Ædelsteen kun funden,
For at mistes strax igien?

Visned Æren, som de Rosenblommer,
Sveas hulde Møer dig yndigt gav?
Svandt den hurtigt, som den lyse Sommer,
Da du stod paa Freiers Grav?

Den Huldsalighed, dig Oscar viste,
Og som smeltede dit Bryst,
Var den kun et Laurbær paa den Kiste,
Der begravet har din Lyst?

Nei, den voxer end; thi fra det Fierne
Oldtidsskyen skilles ad,
Viser Glimt mig af den skionne Stierne,
Olaf saae paa Stiklestad.

Til Belønning for jeg sang det Stærke,
Heltes Kiærlighed og Harm,

Oscar med et Hædersmærke
Smykket har min Digterbarm.

Og det lyser klart, som Himlens Kerter
Ved Sanct Olafs Heltedød;
Thi jeg veed, at norske Hierter
Unde mig den Hæder, som jeg nød.

Længst alt har din Faders Heltehænder,
Oscar! Digteren paa Barmen sat
Stiernen, som ei Nedgang kiender,
Og som pryder Nordens Nat.

Ei Forfænglighed jeg hylder —
Æren fryder stærkest Kæmpebryst;
Oscar! men den Tak, jeg skylder,
Tolker alt for svagt min Røst.

Kiærligt dig skal ofte Skialdens Tanker
Mindes, til ham træffer Dødens Piil;
Medens Hiertet under Løven banker
Med Sanct Olafs Heltebil.

Ved den Hegermann-Lindencronske Families Hiemkomst fra Italien.

Lang Tid en Slægt i stille Bolig,
Fra Staden skilt, ved Havets Kant,
Den uafbrudte Glæde fandt,
Hvormed kun Uskyld giør fortrolig.

For trofaſt Ven og tro Veninde
Stod aaben muntre Gieſteſal,
Og Verten var en General,
Vertinden var en Digterinde.

Den ſtore Verden kun de kiendte
Deraf, at Verden kom til dem;
Og aldrig fieded dem et Hiem,
Hvor Troſkabs Ild paa Arnen brændte.
Dog — pludſelig i Høſtens Dage,
I Livets Høſt, ſaa ſmuk ſom god,
Det vante Hiem de kort forlod,
For lidt i Verden om at drage.

Alt Skiønt og Stort af ſieldent Fremmedt
Henrykte, næred deres Aand;
Dog ikke losnedes det Baand,
Der bandt ſaa kiærligt dem til Hiemmet.
Og glade vendte de tilbage,
Vi hilſe dem paa gamle Sted.
Erindringerne tog de med:
En Julefrugt i Vinterdage.

Ja, ſkiønne, Jord! er dine Glæder,
Og ſødt, at tage dem i Favn;
Men Skibet iler til ſin Havn
Med Fragten fra de fierne Steder.
Med Længſel hiſt er Glæden blandet,
Skiøndt Aanden den at ſkatte veed;
Og, Hierte! først din Rolighed
Gienfinder du i Fædrelandet.

Moltkes Fødselsdag paa Bregentved.

Den 25de August 1847.

Saa seer jeg dig i dit Jarlesæde,
Du ædle Mand! paa din Fødselsfest,
Og deler Ættens og Venners Glæde,
Selv en til Festen indbuden Giest.
Det danske Flag ved dit Stamhuus vaier
Med blomstrende Rødt, uskyldigt Hvidt;
Det visted stedse til Lykkens Seier,
Og Danmarks Held var altid dit.

En kraftig Levetid lagt tilbage,
En kraftig Levetid forestaaer;
End est du stærk, som i Ungdoms Dage,
Din Høst er værdig din Ungdomsvaar.
Og ei Taknemmelighed skal glemme
Den Mand, som pryded sin Konges Raad
I Tvivlens Stund med en kraftig Stemme,
Og hvor det gialdt, med en kraftig Daad.

Men her i Favnen af dine Kiære,
Hvor Ro du fandt efter virket Gavn,
Her deler Kiærlighed du med Ære,
Her alle prise vi Molktes Navn;
Her er du Fader, her er du Broder
Og trofast Ven, uden ydre Glands.
O, Danmark! du vor fælles Moder,
Ræk ham paa Dagen din bedste Krands.

Det skiønne Bregentved vil dig love,
Hvor Rugen, Hveden og Bøgen groer;

Det favner dig med de grønne Skove,
Til Tolk behøver det Skialdens Ord.
Men Bonden, som du saa tidt har trøstet,
Naar Armodshytten forbi du gik,
Han lægger Hænderne taus paa Brystet;
Men kraftigst taler hans tause Blik.

Velsignet være du, Jarl paa Borgen
I skionne Danmark, hvor Sorger flye!
Din Lykkes Sol — o, gid aldrig Sorgen
Fordunkle den med sin mindste Sky!
Gid Born og Hustru og Venner trykke
Mangt Aar til Hiertet dig, som i Dag,
Og Bregentved stolt af sin sieldne Lykke
Mod Himlen heise det danske Flag!

Til min Datter i Norge.

Den 3die September 1847.

Elskte Barn! saa smiler atter i September Fødselsdagen,
Snart mit lille Brev paa Bølgen bringer til dig Dampedragen.
Bon til Himlen om Marias Lykke staaer i dette Brev;
Og den gode Gud opfylder, hvad en kiærlig Fader skrev.

Denne Gang jeg ikke Bøger sender, men en Silkekiole;
Og hvad Smagen angaaer, tør jeg paa Raadgiverinden stole.
„Hvis han ikke blier fornøiet," lod hun sige gamle Ven,
„Kan han gierne Silketøiet strax faae byttet om igien."

Skiøndt jeg nu tilſtaaer, jeg ynder meer de klare, lyſe Farver,
Vil jeg gierne troe, jeg blændes af den gamle Modes Larver;
Og ſaa ſender jeg da Kiolen, med Lykønſkningen dertil,
At du ſlide den med Helſen, ſom de andre Klæder, vil.

Hvor din Munterhed mig glæder! Du har ſkuet Norges Vælde,
Og til Baads, til Heſt du Toget giorde til Hardangers Fielde,
Skued vældigt Fossen bruſe. Fader maa beſkæmmet ſtaae,
Som for Hedens Skyld i Sommer ei engang Troldhætten ſaae.

Gierne jeg mig Fieldet tænker, jeg mig det kan foreſtille;
Men mit Faderoie dvæler her dog heller ved det Lille:
Grandt jeg Harald ſeer og Adam giøre Toget med ſom bedſt,
Surrede ſom Bylter begge til en daneſadlet Heſt.

Endelig den ſtore Skiønhed ei Maria kunde taale,
Og da det blev alt for deiligt, gav hun høit ſig til at ſkraale.
Alting kan man overdrive, Fanden er en Kunſtner ſtor,
Og den grandioſe Skiønhed ſtundom i et Helved boer.

I en ſaadan Gryde dypte Dante juſt ſin Penſel ofte;
Engelen, ſom ſtred med Jacob, vred ham reent af Led hans Hofte.
Men — hvad ſpotter jeg det Store? Mod Hardangers Kæmpeſtat
Siælland er med ſamt ſin Grønhed en Tallerken med Spinat.

Herregud! hvad ſkal man ſige? jeg ſpadſerer fra min Stue
Lidt omkring paa min Tallerken med Spinaten, ſom en Flue.
Nylig jeg vor Koch beſøgte; Fredriksborg ſin gamle Blok
Aabned, og jeg fandt mig huldt omringet af den kiære Flok.

Der jeg var i tvende Dage; jeg beſaae de gamle Sale,
Hvor, med Guldknap paa ſit Spanſtrør, Chriſtian førte fyndig
Tale.

I et eensomt Kammer viste man mig Struensees Portrait,
Smukt og blond — som Een, der tog sig denne Verden
saare let.

Ogsaa var jeg længer ude, skiøndt det køligt var i Veiret;
Bregentved sin Jarl lykønsked, Moltkes Fødselsdag blev feiret.
Mig Grevinden havde budet, - Skarer kom fra mangt et Sogn,
Og fra Kiøge did jeg aged ud i Grevens egen Vogn.

Her nu hiemme, midt i Haugen, hvor min Digter-Stegevender
Sagtens dreier ei Fasaner, men dog stundom Høns og Ænder,
Her Marias Dag vi feired, kiære Barn! den Dag var din,
Mellem mine Fredagsgiester ved et Glas Champagneviin.

Adlers kom til Thee; i Theen kan man ogsaa Sundhed drikke.
Kiærlige, velmeente Hilsner loved jeg dem dig at skikke.
Nu skal Brevet bort-med Posten, og saa bliver det nok bedst,
At jeg standser midt i Præknen, som den fulde tydske Præst.

Livet en Reise.

Et Digt.

Fremsagt som Rectortale ved Universitetsfesten den 23de September 1847
i Anledning af Kongens Fødselsdag.

Hiemkommen fra en Reise, skiøn og glædelig,
(Som den, der kom fra Ballet, hører end Musik),
Staaer Alting for min Digtersiæl i Reisens Form;
Og da det her tilkommer mig, i eders Kreds
At tale paa vor høie Konges Fødselsfest,

Vil jeg betragte menneskelig Virksomhed
Som Reise — hvad den virkelig i Sandhed er.
Thi hele Livet er en Reise, Menneskets
Bedrift og Stræben i forskiellige Retninger
En Reise fra det første Sted, vi fandt os paa,
Samt en Tilbagevenden til det første Sted,
Beriget med Erfaring og Erobringer.

Med Uret har en Digter kaldt vort Liv en Drøm,
Thi Drommen er et uvilkaarligt Skyggespil,
Berøvet Frihed, Hensigt, Kraft og Sammenhæng;
Men Livets Reise — skiøndt for Mange Barneleg,
Som anden Reisen — ofte daarlig, slet Bedrift —
Udvikling er af Aanden og af Kræfterne.

See, Barnet reiser i en stærk Indbildningskraft,
Og ingen Reise siden er saa stor, som den.
Med Lethed i sin unge Tankes Luftballon
Det svæver over viden Jord; men er der Aand
I Svæveren, saa har han fundet mangt et Frø
Til Fremtids Frugt og til en frodig Manddomshøst.
Som Dreng paa Skamlen rider han til Oldtids Land,
For ham er ingen Helt og ingen Digter død,
Og daglig vender han fra Cæsar, fra Homer,
Som talt han har fortroligt med, til Moders Disk,
Og til sin egen Kiephest, Aften=Tidsfordriv.
Han saae dem mere tydeligt med barnligt Blik,
End Kroniken, end Sangen selv har skildret dem;
Og ikke mindre tydeligt den Plet af Jord
Han saae, hvor Livets Stemme lod fra spæde Bryst
For første Gang. Rom, Grækenland, det gamle Nord

Forbindes med den Høi, hvor Sol for ham gaaer ned,
Og stiger, for at vinke ham til Skolegang.
En herlig Reise, skion som unge Morgensols!
Men voxen Yngling vender sig fra Solen dog,
Og seer paa Maanen — ei, som siden Grandskeren,
I slebne Glar, for at opdage Krateme,
Hvor ingen Luft tillader levende Skabninger;
Koparret Ansigt viser ikke Maanen ham.
Som Freia, som Cythere, smiler yndigt hun
Med Pigeskionhed, giennem Aftnens Bøgeløv,
Og bringer, som en Fee, paa Svanevinger ham
Til Folelsernes end ham ubekiendte Land.
Ak, ingen Reise siden er saa skiøn, som den!

Men Tanken, Daaden kræver ogsaa strengt sin Ret,
Og vinker ham fra Kiærlighedens Trylleslot
Til Tankens Mark, til Videnskabens Offerhuus,
Hvor Tænkeren, som Troldmand, maner Verdens Aand
I sine Kredse; hvor Naturens Grandsker staaer,
Og paa sin Vægtskaal veier Verdenskræfterne.
Som Reisen før i Tiden, skeer forunderligt
Den her i Rummet: Storm og Bierg og vildest Hav
Ei standser Veien, aldrig Elementets Magt;
Thi Elementet selv er Reisens Diemed.
Her gribes Stormen i den Luft, som vinker den;
I sin Bestanddeel skiller tam sig Bølgen ad,
Og Bierget aabner sig — som i et Eventyr
For det udtalte Trolddomsord — og yder strax
Sin Ædelsteen, sit Guld, og med sin Runeskrift
Den Oldtids=Krønike, til hvilken Jordens Sagn
Forholde sig, som korte Døgn til Seklerne.

Som Tænkeren omreiser i Fornuftens Land,
Beriget med Begreber, der ei døe for ham,
Men blomstre med Ideens evige Sommerliv:
Saa henter paa Naturens Reise Grandskeren
Grundkraftens evige Love, spænder Hippogryph
Og Sleipner atter stærk for Tidens sene Vogn;
Og hvad man før unyttigst holdt af Alt paa Jord —
Den lette Damp, den vorder nu det Nyttigste.

Hvor ingen Glæde morer meer og qvæger ham,
Naturens Ven hendrager for sin Videnskab,
Den at berige, blier hans Vederqvægelse:
Rask han bestiger høiest Field, og stiger ned
I Biergets Dyb. Og han, som dyrker Krøniken,
Besøger Oldtids længstforfaldne Levninger;
Ei frygter Cannibalen han, ei Ørkuens Sand,
Ei Solens Brand — og selv ei smitsom Moseluft
Afholder Søger=Diet med sit Taageslør.

Og som en blomstersamlende Botaniker,
Sprogkunstneren sig samler et Herbarium
Af Læbens og af Aandelivets bedste Blomst.
Og de forskiellige Sprogets Blomster dyrker han
I varme Drivhuus og i Haugens luftige Bed.
Tilbage reiser han til Hellas' bedste Tid,
At hente Viisdom, Skionhed, Smag i Sprogets Klang;
Og Romas Tale følger ham fra Cæsars Old
Igiennem alle Tidernes Omvæltninger,
Hvor det Organ for Troen og for Staten var,
Til Nutid.

Skal vi Reiserne betragte nu,
Som Lægen, som Retsdyrkeren saa modigt gior

Ad høist forskiellige Veie, giennem Tidernes
Og Landenes forviklet=fæle Labyrinth,
Hvor Pestens og hvor Grumheds vilde Minotaur —
Der mætter sig med blodig Mund af Mennesker —
Vist ogsaa vilde sluge dem, i Fald dem ei
Athene gav en Traad, hiin Ariadnes liig?

Som Christne vi gienleve Jesu Liv med ham;
Til Palæstina reise vi, og følge ham
Til Krybben, hvorhen Stiernen ledte Kongerne,
Til Templet, hvor alt Barnet talte Viisdomsord,
Til Bierget, hvor hans Viisdom blev guddommelig,
Til Korset, hvor barmhiertige Gud blev Menneske.
Og Kirken aarligt med sit Ord, sin Høitidssang
Giør Reisen med os giennem hele Jesu Liv:
I Vintren blomstrer Julen os som bedste Vaar,
I Vaaren ikke glemme vi hans Lidelser,
Men huld Natur i høie Skionhed blander sig
Med Paaske, Pindsedag; Blomsten, Frugten viser sig,
Naar Siæl begeistret jubler med Opstandelsen.

Skal jeg bevise nu, at Poesie og Kunst
Er Reiser? Det behøves ei, det veed Enhver,
Der kiender dem. Som Skipperen drog til fierne Land,
At hente mangen Legemets Fornødenhed,
Der findes ikke hiemme, drager Kunstneren
Og Skialden hen til Skionhedsidealets Kyst,
At hente Guld og Ædelsteen og Sukker, Viin
For Aanden, Hiertet. Her selv standser Dampens Magt;
Sligt hentes ei med Dampe. Paa Delphinens Ryg
Arion seiler atter med sin Strængeleg;
Og mere snelt, end Skibet, flyver Pegasus,

Den raske Hest er intet luftigt Fabeldyr.
Forbi er Tiden, da man kaldte Skiønhed Dunst;
Da Aandens Brød man glemte fast for Legemets,
Og det foragted, som en usel Skofte, bidt
Af Drkeslosheds Trælletand. Som Cannibal
Man aad vel ikke Legemet, men Siælen op
Af Mennesker, og kaldte Godt og Nyttigt kun,
Hvad Bugen næred.

Lang er Kunstens Reise vist,
Umulig for den Skipper, hvem Naturen ei
Compasset gav, der peger med sin sikkre Naal
Til Skionheds, Sandheds, Godheds evigfaste Pol.
Naar Lidenskabs og Daarskabs Vind i Seilet slaaer,
Da lander aldrig Skipperen ved Skionheds Kyst,
Han lærer kun en hoistforvirret Havfrusang;
Som Scylla tuder, som Charybdis hyler han,
Og lokker blinde Lytter i sin Malestrøm.

Men meer endnu dog reiser Digter, Kunstneren,
End selv i Livet, efter Døden. Svundne Tid
Og Tænkemaade, Sæder, trufne Billeder
Af det Forsvundne — bringer han, usynlig i
Sit Værk, sin Sang, tilbage til de Levende;
Og aldrig lærte Nutid Oldtid kiende ret,
Hvis ikke Kunstnervirkningen tilbage kom
Og viste den. De ældste Træk af svundne Kraft
Har Meislen hugget dybt i Thebens hule Steen,
Opreist i Pyramiderne, tilbagelevnt
I Hellas' skionne Templer, der ei reent forsaldt;
I Billedstotter, gravet op af Jordens Skiød;
I Digtene, hvori Homer og Sophocles

Hidreiser atter; i det store Romas Værk;
I Middelaldrens Christensang og Riddersang;
I Edders høie Skialdeqvad.

Hvad Krøniken
Saae med uvæbnet Øie, halvutydeligt,
Det viser Sang og Kunsten os i Trylleglar,
Saa vi kan kiende hvert et Træk af svundne Helt,
Som handlet har for os, igien lyslevende.

Men som i Mandens Indre Kunst og Videnskab
Udviklingsreisen gior, og i et ydre Værk
Udvikler sig som Reise, til han naaer sin Grav;
Saa reise selve Muserne fra Land til Land,
Deels efter Lune, deels af ædle Stræben kaldt,
Forædlende de Folkeslag, som dyrke dem.
Hvor ofte har maaskee de denne Reise giort?
Vi veed det ei. Hvor ofte har en nær Comet,
Et Jordskiælv atter ældet hele Jorden om
Ved Vandets eller Ildens Magt, ved Blandingen
Af begge Kræfters toileløse Raseri?
Vi veed det ei. Et lille Stykke kiende vi
Af Tiden — knap sex tusind Aar; men nok for os.

Og saae vi ikke Digtningen fra første Tid,
Da Syndefaldet skilte Gud fra Mennesker,
At reise — først til Indien, og blande der
Viisdommens Frø med grimmeste Vanskabninger
Af toilelos Indbildningskraft? Og saae vi Kunst
Ved Nilen ikke siden hugge Templer ud,
Der staae endnu, som Huus, der færdigt blev i Gaar;
Og Pyramider ligerviis, som fra i Gaar?

Men bygge Field behøver ikke Mennesket,
Det gior Natur for ham; og hvad han saadan gior,
Det blier, trods al sin Styrkes Uforgænglighed,
En Myretue.

Derfor reiste Cecrops bort
Til Grækenland, og Muserne drog did med ham,
At feire deres bedste Seir; thi Levningen
Er meer, end hvad man siden som et Hele saae.
Dog Muserne forlod et utaknemligt Land;
Athene drog til Rom, hvor hun Minerva blev,
Stærk som en Mars, men ikke fulgt af Gratier.
Tilsidst veg hendes Kraft dog for Barbarens Kraft;
Thi ogsaa Nord i Hedenskabet fik Besøg
Af Guderne for Kunster og for Videnskab;
Og Mimer, Ydun, Saga, Bragi reiste did.
Men da Cythere, Freia svandt for Christendom,
Den hellige Jomfru selv som yndig Musa kom,
Og lærte Christne Hymnesvad og Harpeleg.

Betragt Europas Lande, Livets Gang i dem!
Og sikkert snart da tilstaae vil Betragteren:
Kunst, Poesie og Videnskab gior Reisen rundt,
Som anden Jordens Reisende; men dvæle, hvor
De Herberg tog og gierne sig en Tid opholdt,
Det gior ei nogen af dem. Poesien først
Besøger Landet; siden kommer Videnskab,
Og Kunsten følger den og hiin en stakket Tid.
Og Videnskaben, som kom sidst, den dvæler længst,
Især den Deel, som meest vedkommer Legemet,
Thi leve godt og vel vil hvert et Jordens Dyr.
Men Aandens Blomst og fine Frugt, den savnes snart,
Hvor Villien savnes, Hiertet og Begeistringen.

See rundt omkring paa Lande, der som Hauger stod
I Fortids-Aar — og ligge nu som Overdrev!
Maaskee de hvile Brak til liflig Atterdag;
Men Reisen fort gior Aandens Kraft, og ploier Land,
Hvor nu er Heder. Vist Europas Østerland
Vil vorde, hvad i Syd og Vest og Nord det var,
Og overgaae maaskee de forhen Blomstrende,
Hvis himmelsk Amor, hvis ei kraftig Kiærlighed
Tilbageholder Psyche med nyt Bryllupskys.

Men blev da Haabets Anker af saa skiort et Malm
Os smedet, at det brister strax ved første Ryk?
Har Verdens gamle Hovedstad, det stolte Rom,
Ei viist os Muligheden af et Gienbesøg?
Og har ei ofte lyse Tider vexlet med
Den morke Nat i Lande, hvor end Muser boe?
Maaskee den Reise, som først enkelt Muserne
Til os har giort, blier skiønnere, naar flokkeviis
Vi folge dem, og naar det snevre Grændseskiel,
Eensidighed har bygt som en chinesisk Muur,
Af Tiden selv hensmuldnet, yder Aabninger
Til Giennemfart. — Ei dadle vi den Videnskab,
Som virker for det Legemliges Overvægt;
Den selv til Aandens Overvægt bidrage skal.
Paa Skib og Vogn, som Dampen driver, Skyen liig,
Skal Mennesker i Flok besøge Mennesker,
Og vorde, hvad der er det Bedste: Mennesker.
Ei bøde vi med Tab af vor Forskiellighed:
Viol og Rose, Lilie, Neglik, Gyldenlak,
Levkoi og Cactus — blomstre jo i samme Bed,
Forskielligt smukke, skiøndt hverandre ganske nær.

Af Damp, ſom vi, tilſammenbragtes Fædrene:
Af Bredens Damp i ſtore Folkevandringer;
Og Krig var dengang Løſenet, ſom Freden nu.
Thi Kamp og Tvedragt er det førſte Skridt til Fred —
Den vækker af ſin Vuggeſlummer voxne Barn,
Og lærer det kiækt at udvikle Kræfterne,
At bruge Klogt, at hæve den halvmodne Siæl
Til ſtore Formaal. Fienden, ſom man haded førſt,
Man lærer ret at elſke, naar man kiender ham;
Thi Hadet dræber kolde Ligegyldighed.
Den bittre Frugt blier ſød, naar den fuldmoden er;
Saa Siælen, naar den modnes. Men den ældſte Tid
Begynde maa med Broderhad og Brodermord,
Og Kain Abel dræbe maa, før Jeſu Ord
Kan fattes, lydes: Elſk din Broder, ſom dig ſelv!

Hil være da den ædle Fred, den ſkiønne Ro!
Men ogſaa Fred og Ro kan drives alt for vidt.
Naar Stormen raſer brølende, ſom ſort Orkan,
Svang ingen Kæmpe, galen i Berſærkegang,
Vel Kollen knuſende, ſom den; og bæver Jord,
Og ſpaltes den, og aabner ſine Hydraſvælg,
Da fluger den Aarhundreders Frembringelſer,
Som Hunden ſnapper Fluen, i et Øieblik.
Men lider Tiden af en alt for ſovnig Ro,
Da kommer anden Plage, thi Bevægelſen
Og Reiſen hoiſtnodvendig er for Dyders Liv.
Naar Blæſten feier Luften ei, da kommer Peſt
Og Lummerſot; men Aandens Sot er mere ſlem.
See Feighed, Egennytte, Ligegyldighed
For alt hvad Stort og Herligt er! En Nittengryn
Blier Heltens Afkom. Grumt han vel ihiel ei ſlaaer.

Men værre Grumhed viser Ubarmhiertighed,
Der fraadser kold, mens Broder sulter; pynter sig
Som Rigmand, mens i Pialter fryser Lazarus;
Og fattig paa hver sielden Evne, kun er stærk
I taabelig Misundelse mod ædel Kraft;
Som troer sig klog, fordi af alle Guderne
Fra Oldtid den tilbeder ene Lokes Vid;
Og troer sig oplyst — doven og uvidende —
Skiøndt selv den for sin Afgud boier daglig Knæ:
Barnagtige Forfænglighed, med sminket Kind,
Og falske Diamanter paa det flade Bryst.

En saadan Ro foragte vi, modkæmpe vi.
Men Kamp udfordres ei blandt Broderslægterne
Til den at dræbe; nok har, uden Broderkrig,
Fremtid at handle. Væbner Mængdens tomme Haand
Mod Tangen ved Panama, Suez; graver Brønd
Ved Brønd, hvor evigt Sand forbyder Fællesskab
Af blanke Mand med sorte Mand! Alt Frankrig har,
Alt Bretland kiækt begyndt paa dette Fællesskab,
Europas Tarv med Asiens og Africas
Paa ærlig Viis at dele. Der er Heltens Vei.
Og billigt er det, at Europa, Datter dog
Af Asien, sin Moder for Optugtelsen
Betaler, skienker Brødrene, som leve der,
Den Tugt igien, som selv hun ung og tidlig fik;
At Paradiis kan blomstre paa sit gamle Sted.

Men langt endnu, Europa! dine Lande staae
Fra rette Maal, fra Aandens sande Modenhed.
Alt længe virked vexelviis vel Videnskab
Og ædel Kunst; men Ordet, skiøndt det flyver let,

Og Lyden ſig forplanter ſnelt ſom Synet faſt,
Kun langſomt virker, naar til Sprog det danner ſig;
Og lang Tid Nabo, ſom en Dov, ſin Nabo nær,
Ei veed, ei kiender, ſkatter, hvad der foregaaer
Faa Mile fra ham. Selv ei Digterharpens Klang
Formaaer at vække Lyſten til at kiende ret
Det Fremmede; thi Klangen klinger ſkurrende
For uvant Øre, der forbinder Tanken ei
Og Billedet og Følelſen med ukiendt Ord.

Her hielper Reiſen. Som en Kiøbmand blot ved Brev
Forretningen ei drive kan, men komme maa
Engang iblandt perſonlig ſelv til Markedet,
Saa maae vi med. Europa! dine ſnilde Børn
Beſøge maae hverandre, ſtifte Venſkabs Pagt;
Da gior Forædling, Dannelſen ſit Kæmpeſkridt.
Nordboen lærte meget alt af Sydlingen;
Men uden Selvroes kunne vi vel ſige nu:
Sydling kan ogſaa lære noget Godt af os —
Ei blot af Sprog og Menneſker; vort Nords Natur
Er ogſaa ſkion. Der komme vil den Tid engang,
Da Sydling reiſer op til Skandinavien,
Som før til Velſkland reiſte vi, til Schweiz, Tyrol.

Tydſklands Palmyra! ſtor og deilig Ørkenſtad!
Lær af din Drot — jeg hørte ham ved Chriſtians Bord,
At kalde ſit Beſøg paa Gefions Blomſter-Ø
En herlig Drøm i venligſte Skiærſommernat.

Ja, viſtnok aldrig Pan med Fløite, Bukkefod
I Syd var ſaa fortrolig med tangſkiæggede
Neptun, ſom Frigga her med Ægirs ſalte Strand.

Selv, Frigga! planted du din mægtige Kongebøg
Paa disse Kyster, hvor Havfruen væder den
Med Morgen=, Aftenbølger, mens i Luften skiøn
Ung Heimdal staaer, og stænker fra sin brogede Bro
Det klare Purpur did, som pryder Øst og Vest.

Men hvo der vil betræde Stedet, Høiene,
Hvor Odin, Freir og Thor som Helte levet har,
Han seile did til Svithiods skiønne Kongestad,
Vort Nords Neapel, hvor Mælaren kiæler for
Den skiønne Borg, og kysser den, og favner den,
Som deilig Havfru Elskeren, med Slangebugt!

Men over Sverrig og Danmark rager Norges Field
Med Toppen hoi, ærværdig i sin Ensomhed;
Som Gubbe, klædt i Sneens Vadmel, Hovdet blot.
Der lever Oldtid end i Klippehulerne,
Og bruser frem i hvide Vandfald med sit Skum,
Begeistrer med sin ældste Vise nyest Tid;
Thi norske Bonde Fossens Sprog heel vel forstaaer.

Ja, tidt omkring til fierne Steder Skialden drog,
Tilbage dog han vendte snart; ei Hiertet blot
(Selv Grønlands Son med Hiertet elsker golde Hiem),
Men Tanken drog ham, Smagen, Skiønhedsfølelsen,
Og Breden over forurettet, overseet
Fortieneste, forsmaaede Skiønhed. Sandelig
(Som Fichte raabte ved en anden Leilighed):
„En Magt er ogsaa vi", vi har vort Fortrin med.
Men Grande kiende Grande bør, og Fieldets Son
Besøge Dalens; Dalens, Kystens ham igien.
Thi Edda siger alt: „Med Torn og tykke Riis

Bevoxes Vei, som Ingen træder". Held os da!
Det skeer! thi Mimers, Yduns, Bragis Ynglinger
Alt savntes tidt i store Hobe; Kongerne
Ved Isefiord hinanden rakte Broderhaand;
Til Svithiod drog vor Kongeson, og elskes der;
Ei vore Sprog adskille meer, men let forstaaes —
Den samme Aand, fast samme Lyd, i Dur og Mol.
Og nys en Flok, Natur! af dine Förskere
Foreentes her som Venner — ei af Videnskab
Og Lærdom blot, men Venner af det Hiertelag,
Som broderligt forener Dansk og Norsk og Svensk.
Thi Aandsnaturen, Hiertets helligste Natur
Er dog det Bedste, lidt kun hielper Videnskab,
Hvor daarlig Fordom træder under Fødder hiin.
Men Videnskaben finder her sit rette Hiem;
Og derfor glædes Gubben og den ældre Slægt,
Naar Veien til Minervas høie Tempelhal
Betrædes kiækt af haabefulde Ynglinger.
Vi hilse dem paa Festen, der i Aar har giort
Paa Kundskabsreisen gode Fremskridt; møde dem
Med Bifald og fortient Belonning. Tvende fromt
Har Troens Banner fulgt, og To Retfærdigheds.
Med Guldet vi belønne Tre, og Een med Roes.

Optræder da, I Tre, som af en Lærers Haand
Modtage Guldet, ikke fulgt af mange Ord! —
Du Kirkens unge Mand! vi nok til dig har sagt,
Naar vi har sagt: Du har begyndt at giore dig
Heel værdig til det Navn, du bærer: Ørsteds Navn.
Og I to Fræender, som ad Kundskabsveien gik
Saa broderligt tilsammen, og som stamme ned
Fra Anders Sørnsen Wedel, Saxos gode Tolk,

Og Samler af saamangen herlig gammel Sang!
Ei mindre Hæder har I giort jert ædle Navn.

Hvor skiønt, i Ældres Manddomskreds paa Christians Dag
At prydes af den aandelige Laurbærkrands!
Han rækker jer Belønningen ved denne Haand;
Han, som for kort Tid siden sad i Lærdes Kreds,
Og glædte sig med vise Skandinavier.
Hvor skiønt, at Lærd, at Kunstner, Skiald kan hilse ham
Paa Festens Dag, den Dag, som skienkte Danmark ham;
Ei blot som Konge, hvilket ofte før er skeet,
Men som en Indviet, som en kiær, fortrolig Ven!
Thi han er ogsaa vor, han fletter Laurens Krands
Uvisnelig i Kongekronens ægte Guld;
Han veed, at Tiden kræver Aandens Overvægt,
Og glædes i Besiddelsen af denne Magt.
Og faderligt — ei Fader iblandt spæde Børn,
Men voxne Sønner — blev hans Børn til Venner ham,
Raadgivere blandt dem han fandt, og hvor han fandt
En sielden Evne, kongeligt han pleier den.

Thi sign ham, Gud! med elskelige, skiønne Viv.
Nutidens Dagmar kaldte Danmark hende tidt;
Naturlig er Gientagelsen af rette Navn.
Og sign hans Søn, den vennehulde Frederik,
De Danskes Ven, som ogsaa Sveas Hierte vandt!
Sign, evige Gud! vort Fædreland, og blomstre lad
Vor Skole, lad Høiskole Danmark kalde den,
Fordi den fremmer Aandens Tarv: det Høieste.

Til Dronningen.

Sang i Anledning af Kongens Fødselsfest.

Affungen i Skydeselskabet den 23de September 1847.

I gamle danske Skyttelag,
Hvor Axelborger leger,
Vi drak vor Konges Fødselsdag,
Til Held, af Glædens Bæger.
Men Konning, Dronning følges ad,
Og Danskes Hierter vinde;
Thi lyd, vor Sang! i Vennerad
For Christians ædle Qvinde.

Hun følger ham i Sommerglands,
Saa langt sig Landet strækker,
Og deler med ham hver en Krands,
Dankiærlighed ham rækker;
Og Landets Døttre fryde sig,
I Kreds af Landets Sønner,
Og med et Smiil, huldtmoderlig,
Amalia dem lønner.

Her sjunges vel i Bunterad
Vor Dronning ei til Ære;
Men Mænd fra Gammel-Axelstad
Er Caroline kiære.
Hun veed, hun er os dyrebar;
Og hun vil ikke glemme:
Vi Qvinder, Døttre, Søstre har,
Som elske hende hiemme.

Men her i Kreds af glade Mænd
Skal Viin i Glasset rinde,
Og Dusket lyde høit igien
For Danmarks første Qvinde.
Ei Fødselen med Kronen klar
Har prydet hende ene;
Sin Aand, sin Sicel selv smykt hun har
Med Dyders Ædelstene.

Mit Fødselssted paa Vesterbro.

November 1847.

Du ringe Huus! end stander du,
Af faa tilbageblevet,
For bedre Bygning ei endnu
Nedrevet.
Du stander ved Alleens Port;
Og — er den sidste Vandring giort
Bag skyggefulde Linde,
Skal hist min Grav jeg finde.

Mit Fødselshuus, min Kirkegaard —
Trægangen mellem begge!
Det kan i Høst saa lidt, som Vaar,
Forskrække.
Kort er den længste Livets Vei;
Min fattig var paa Glæder ei.
Huldt møder Kirkemuren
Samlivet og Naturen.

See her! i denne Runddeel sad,
Vakt af de gamle Skrifter,
Den unge Skiald og nynned glad
Om Auka=Thors Bedrifter.
Og Freia selv i kiækt Forsøg
Ham laante Altret til en Spøg;
Og — var man dadlelysten,
Hos hende fandt han Trøsten.

Og her — den Kirkegaard saa nær,
Som alt for snart du søgte —
Sophia! hele Kredsen kiær,
Du spøgte;
Og som en Musa, varmt og blidt,
Begeistred du din Broder tidt.
Her hørte Venner mange
Hans Ungdoms første Sange.

Du kiære Gang! du saae mig fro,
Og dybt af Sorg bevæget;
Men om jeg græd, og om jeg loe,
Du qvæged.
Saa qvæg endnu mig mangen Vaar
Med sølvgraae, som med sorte Haar,
Og bring paa grønne Blade
Min Sang til din Dryade!

Skandinavernes Juleaften i Rom, 1847.

I Kunstens sydligskiønne Land,
Hvor modnes Druesaften,

Saa langt fra kiære Fædrestrand
Vi samles Juleaften.
For Manddomsdaad er Harpen stemt;
Men Barndoms Indtryk er ei glemt:
Fromt, som i elskte Fødeland,
Vi feire Juleaften.

Den første Anelse vi fik
Om Kunst, hvad den kan virke,
Da Jesusbilledet vort Blik
Blev kiært i Barndoms Kirke.
I lille dæmrende Capel
Af Angelo, af Rafael
Et venligt Vink alt Drengen fik,
At søge Kunstens Kirke.

Nu staae vi der. Og den er stor
Med Hvælving og med Kanter;
Dog — glemt er ei vor Krog i Nord,
Thi vi er Protestanter.
Vel Skionhed boer ved Tibrens Elv,
Men Hiertet maa du bringe selv;
Og den kun vorder kunstnerstor,
Som egen Aand forplanter.

Det følte Thorvald, da han kom
(Han gik ei bort med Døden),
Og satte skielmsk i gamle Rom
Paa Bordet Julegrøden.
Han meente: Stræb ad Kunstens Vei,
Men glem derfor dit Eget ei!
Thi er din Aand og Siælen tom,
Din Fødsel var alt Døden.

Og derfor hos et fremmed Folk,
Rigt paa Naturens Gaver,
Hoit Sangen være Hiertets Tolk
For varme Skandinaver!
Ei tydsk, italiensk og fransk,
Men ægte svensk og norsk og dansk,
Vi bringe hiem til eget Folk
Vor Blomst af egne Haver.

Vi hilse dig, vort Fædreland!
Langt fiernet fra de Kiære;
Men Hiertets Due Bladet kan
Let over Bølgen bære.
Ved Vatican og Capitol,
Begeistret af en sydlig Sol,
Ei glemme vi vort Fædreland,
Ei gamle Nordens Ære.

Sorge-Cantate

i Anledning af

Kong Christian den Ottendes Bisættelse i Roeskilde Domkirke.

Den 26de Februar 1848.

For Talen.

Bryd frem, du veemodsfulde Klage!
I Dødens gamle Kongeborg;
Lad dine Høitidstoner brage,
Til Vidne for vor fælles Sorg.
En Fader her blev Dødens Bytte,
Og ham begræder Danmarks Strand;

Ei kiærlig Fader for en Hytte,
Men Fader for et Fædreland!

Kort er det Godes Magt paa Jorden;
Men ei den Godes Daad forgaaer.
Kort herfked han ved Isefiorden,
I otte skiønne Lykkens Aar;
Og som i Oldtidsdage Frode
Var Viisdoms Drot i Fredens Stund,
Saa bragte Christian den Gode
Velsignelser til Danalund.

Ei Dannebrog til Vredens Torden
Udsendte han, til Kamp affted;
Men Dannebrog omreiste Jorden,
Og Videnskaben fulgte med.
Og Videnskaben blomstred hiemme;
I Lærdes Kreds Kong Christian sad,
Og sindrigt hæved han sin Stemme,
Og Viisdom hørte Kongen glad.

Høit elskte Kunst, Naturens Datter,
Den skionne, tankerige Mand;
Og Christian elskte Kunsten atter,
Dens Dybtindviede blev han.
Han fandt i den sin sande Glæde,
Han Bifald den og Hæder gav;
Og derfor Kunstens Sønner græde,
O Christian! ved din Kongegrav.

See! Handelen sig atter reiser,
Forvundet er det bittre Savn;

I mangen Havn stolt Vimplen kneiser,
Vor Havn blev atter Kiøbenhavn.
Paa Havet pløier Kiølen Fladen,
Som lang Tid Skum kun Stranden bød,
Og Bondens Ploug og Gartnerspaden
Os hente Guld fra Jordens Skiød.

Som Sol, naar Skyen den ei dækker,
Gav Blomsten Farve, liflig Lugt,
Op alle Livets Kræfter vækker,
Og modner Jordens mindste Frugt:
Saa Kongens Viisdom, naar den freder
Om hver en Arne, hver en Stand;
Som Sol fra Gud den Straalen breder
Ud over et lykſaligt Land.

Efter Talen.

Choral,

medens Kiſten indbæres i Choret.

O Christian! ei din Sol nedgik;
I Christian og Frederik
Til Danmarks Held Guds Godhed kom:
I Freden og i Christendom.

Nu stede vi dit Støv til Jord
Med Taareblik, med Takkens Ord.
Udødelighed følger med
Til dine Fædres Hvilested.

Hvor evigt flyder, Dan til Held,
Den ædle Hroars Kildevæld,

Tegn paa den Kraft, som ei forgaaer,
Der, Christian! din Kiste staaer.

Den Frelser, som du havde kiær,
Hvis høie Tiener du var her,
Han tager dig i kiærlig Favn.
Velsignet vær i Jesu Navn!

Naar Kisten staaer paa sit Sted.

Sorgens Engel med de sorte Vinger,
Som behersket har vor Hu!
Ei du dig fra Kisten svinger;
Stille kun tilbage træder du
For en anden himmelsk Engel
I livsalig Straaleglands,
Med den aldrigvisne Liliestængel,
Med den eviggrønne Krands.

Det er Trøsten, — Haabet, som sig nærmer,
Som fra Godheds Throne gik,
Og som Menneskets beskiermer
I fortvivlet Dieblik.
Først den sig til hende vender:
„Caroline! jeg dig saae,
Da med foldetfromme Hænder
Knælende du ved hans Leie laae.

Dybt har dig din Skiebne smertet,
Men dog let jeg bringer salig Ro.
Du din egen Engel har i Hiertet
I urokkelige Tro.
Den dig siger: Jeg ham skal gienfinde,

Naar den vandret er, den dunkle Sti,
Naar de ſidſte Skygger ſvinde,
Naar al Sorgen er forbi."

Livets Engel! nu du træder —
Du, ſom Troſten, ſom har Haabet ſkabt —
Hen til ham, ſom under Kronen græder,
Thi han har en Fader tabt.
„Engel!" høre vi vor Fredrik ſige,
„Da mig lindres vil mit Savn,
Naar — ſom ham — mit elſkte Rige
Signer mig med Fadernavn."

Folket, Fredrik! jubler dig i Møde:
Med Kronen tag hans Kiærlighed i Arv!
Til Morgenrøde Chriſtians Aftenrøde
Forvandle ſig, til Danmarks Tarv!
Som Skytsaand i ſit Straaleklæde,
Fra Himlen ſvæver han til Danmark ned;
Og han vil føle Engleglæde
Ved Fædrelandslykſalighed! —
Saa giemme vi, vor kongelige Fader!
Dit Støv i Gravens tauſe Hvælving nu.
Med Taarer dig dit Folk forlader;
Faa Konger der i Danmark var, ſom du.

Mindedigt
over Kong Christian den Ottende.

Indbydelsesskrift til Universitetets Sorgefest
den 15de Marts 1848.

O Harpe, som til Christians Ære klang
Saatidt tilsorn! du ogsaa nu skal lyde,
Skiondt Kongen hører meer ei Skialdesang.

Men Veemodskilden skal i Toner flyde;
Det letter Hiertet — og, mit Fædreland!
Din stumme Sorg jeg troer at jeg kan tyde.

En Levetid — fra Barn til modne Mand —
Ham fulgte Blikket. I det friske Grønne
Vi saae paa Borgen ham ved Bakkens Rand;

Beundred Drengen alt, den sieldenskionne;
Og siden, da som voxen Yngling blid
Hvert Smiil med venligt Blik han monne lønne.

Jeg kiendte dig i Ungdoms Blomstertid,
Og Ydunns Frugter, Christian! vare dine,
Naar Harpen klang om gamle Heltes Strid.

Og da skiøn Freia kom som Caroline,
Og vinkte dig til Herthas Bøgelund,
Og lagde sine Hænder fromt i dine;

Klang Harpen, Christian! i din Bryllupsstund.
Ak! til hvor mangen Fest har den ei tonet,
Naar Fødselsdagen feired han og hun!

Og da for Gud og Folket I blev kronet
Paa fierde Chriſtians gamle Fredriksborg,
Med Danmark havde Lykken ſig forſonet.

Men nu — nu hyller Landet ſig i Sorg,
Nu ſtirrer Diet taarefuldt, og tier.
Dog, Gud! du eſt os end ſaa faſt en Borg.

Din Engel ham til Evigheden vier,
Og hver en Smertelyd af Sorgens Mund
Opløſer du i Himmelharmonier.

Ei altid klart ham ſtraalte Livets Stund,
Dets Smiil forvandled ſig til Lyn og Torden.
En vældig Røſt lod høit fra Klippegrund;

Det var et Folk, et Broderfolk i Norden,
Som kaldte dig. Du lød det høie Kald —
Men Blændværk tidt er Støvets Daad paa Jorden.

Din Viisdom vogted Seieren for Fald;
Din Daad var ei Forſængeligheds Tragten,
Frivillig du forlod din Kongehal

Med Afſky for en vild, unyttig Slagten.
Dig Norge ſigner nu med klare Syn
For Frihed paa ſit Field og Verdensagten.

Du rynked ei forbittret dine Bryn —
Rig var din Aand, men venlig og beſkeden —
Først Drot i Norge, nu en Jarl i Fyen.

Der dyrked Videnskaben du i Freden.
Fra Krøniken, kun rig paa Mord og Blod,
Du vendte dig; fra Hidsighed og Vreden.

Du i Naturen glædtes, fredegod.
Den blev din Videnskab; paa Malm og Stene,
Paa Lynkraft, Polens Kraft du dig forstod.

End Alferne hvert Aar i Svendborgs Grene
Besiunge Festen, som med landlig Hu
Du nød i mangen yndig Folkescene.

Lad giennem Sorgens Slør os skue nu
Hen paa de friske, lykkelige Dage,
Da med den deilige Fyrstinde du,

Som første Christian, didhen monne drage,
Til Tibrens Bred — for Paven ei at knæle,
Men for i Tiden snildt at gaae tilbage;

At skue Kunst i herligt Eftermæle;
At nyde Livet, hvor Citronen groer;
For ved Neapels skiønne Strand at dvæle;

At lytte fro til Sang og Velklangsord;
Med Caroline Kiærlighed at vinde —
Et sieldenyndigt Fyrstepar fra Nord!

Men snart, som Hersker og som Herskerinde
Af alle Hierter, I til Hiemmet iilte,
Beriget med et uskatteerligt Minde.

Hvor Sorgenfri ſødt uden Sorger ſmiilte,
Der vinkte Bøgen med de friſke Skud;
Huſvalt i Friggas Moderſavn I hviilte.

Men da til høie Kald dig vinkte Gud,
Til Drot, til Danerdrot, da blev dig Fliden
En Omgangsven, og kiært hvert Pligtens Bud.

Dig ingen Tanke var for ſtor, for liden,
Som gieldte Danſkes Tarv; og fremmed Land
Beundred høit din Indſigt og din Viden.

Ak! ſidſte Gang, ſom Landets førſte Mand,
Søkonge — ſtod paa Dækket du, og talte
Til danſke Gut, ſom drog fra Fædreland.

I Stormen hyllet, Heimdals Hane galte;
Da traadte Solen bag en kulſort Sky,
Med blodigt Straaleſkiær den Skyen malte.

Da monne Glæderne fra Danmark flye;
Valkyrien — ſom Drot til Odin kaared —
Paa Skibets Dæk ſig nærmed Axelby.

I Flaget ſvøbt hun dig med Blæſten ſaared;
Dog døved ikke, Chriſtian! hun din Roſt,
Til Hiertet varmt igiennem Luften baaret.

Nu lyder den ei meer til Danſkes Lyſt;
Og Svanen, ſom alt Vaaren vilde bringe,
Mod Roeskilds Taarne ſonderſlog ſit Bryſt.

Den faldt til Jorden med en blodig Vinge.
O Christian! hvor du fandt Stamfaders Grav,
Vi jorde dig, mens Sorgens Harper klinge.

Hav Tak for alt det Gode, du os gav,
Hvad gierne meer du havde Danmark givet,
Hvis Døden havde knækket ei din Stav!

I Fredrik freidigt os gienblomstrer Livet;
Han lyttet har til danske Hierters Bøn,
Vort Haab ei bøier sig for Storm som Sivet.

Af elsket Fader længst en elsket Søn,
En værdig Krands han har din Kiste bundet,
Meer end af Lauren og Cypressen skiøn.

Hvad, Christian! du ham viste, har han fundet.
For Tankens, for Retfærdighedens Sands
En Morgensol er ved din Grav oprundet.

End aldrig bandt en Søn saa skiøn en Krands
Til Faders Kiste. Oldenborg! din Stamme
Sit Jubelaar vil feire med en Glands,

Der straaler med Udødeligheds Flamme.
I Ledebaand gaaer vorent Folk ei meer,
Ei trives blot ved Dien af sin Amme.

Men skiøndt med Trøst mit Blik i Fremtid seer,
Dog vender Diet taarefuldt tilbage,
O elskte Konge! til dit døde Leer.

Hør alle Landets Kirkeklokker klage,
Tolk for den Sværm, ſom under Klokkens Klang
Med Veemod mindes dine Levedage.

O Caroline! naar bag Bøgens Hang
Du ſidder nu — hvor han ei længer ſidder,
Da ſvulmer dig din ædle Barm ſaa trang.

Da fryder dig ei længer Fuglens Qvidder,
Dit Sorgenfri er meer ei Sorgenfri,
Den hulde Dame miſtet har ſin Ridder.

Du ſavner ham hiſt paa den ſkiønne Sti
Ved Aaen, hvor I ofte vandred ſammen.
Men trøſt dig! Livets Held er ei forbi.

Den dybe Sorg maa luttre ſig i Flammen;
Men Chriſtian lever, han til Himlen foer,
Og han vil hisſet glædes ved din Gammen.

Naar rolig du igien i Vaarens Flor
Ham mindes, ei fortvivlet — kiærlig ſtille,
I Hallen — der nu tykkes dig for ſtor,

Og ham, i Kongepragt, ei var for lille;
Da vil, med blid Beundring for hans Værd,
Med Lindring din Erindringstaare trille.

Men du — fra Valhal — ſom ei blotter Sværd —
Du viſe Mimer! høie Gud for Norden,
Hvis Daad er Lærdom, Grandſken, Kunſtnerfærd!

End eſt du ikke ſvundet bort fra Jorden;
Nei, ved din evige Kilde tværtimod
Du vinker Snillets Mænd fra Kampens Torden.

Du ſidder hos Forſete, fredegod,
Retfærdighedens Gud; en ſkion Gudinde,
Veltalenheds, tidt ved din Side ſtod.

Hvi ſkal ei Snotra længer Krandſe binde
Til Chriſtian? Han beſøger jer ei meer,
Ei Kildens Bølger i hans Bæger rinde.

Vaulundur dybt bedrøvet hiſt jeg ſeer,
Men ſtærktbeſiælet; Vaulund kan ei ſukke,
Han Blik til Himlen ſlaaer, hans Læbe leer.

Et Minde vil han dig i Stenen hugge.
Og Saga, Chriſtian! ſeer paa Tavlen fro;
Hun fulgte dig til Graven fra din Vugge.

Og Ydun, Bragi, henrykt begge to,
Dit Drapa ſiunge. Saa kan Skialden tie.
Dit Minde med dit Støv gaaer ei til Ro,

Hvor Guder det til Evigheden vie.

Til Kongen.

Den 2den April 1848.

Vor Konge! mellem Danmarks Sønner
Du ſidder end paa faſte Slot;

Til Himlen ſtige vore Bønner
For dig, du ædle Folkedrot!
Snart du din kiære Stad forlader,
Og ſtiller dig for Troſkabs Hær;
Retfærdighedens hvaſſe Sværd
For Landet drager Landets Fader.

Dig hilſer Kriger, hilſer Sanger,
Dig ſtyrker gamle Nordens Aand.
Naar Oprør ſeer dig paa din Ganger,
Da falder Sværdet af dets Haand.
Hvo vel mod Kongen ſig formaſter?
Og kom blot Danſken Een mod Ti —
Et vildt, et ſtærblindt Raſeri
Din Ret, dit Kongeblik fuldkaſter.

Men raſe de, ſig ſelv til Skamme,
Dit Blik har Ild i Hæren vakt,
Og brænde ſkal den danſke Flamme
En holſteenſk taabelig Foragt.
For dig ſkal dine Kæmper ſtride,
Som Hrolfs — men bedre Skiebne faae,
Thi Leirekæmperne ſkal ſlaae,
Og Frækhed ſkal i Græsſet bide.

Gud ſigne Kongen! Danmarks Qvinder —
Enhver, ſom føler ſtort og ſkiønt —
Nu ſkynder eder: Krandſen binder
Til Frederik af Haabets Grønt!
Ei Raſeri kan Manddom ſkrække,
Snart lønner Seiren Landets Ven;

Da, Fredrik! Danmark ſkal igien
En Krands af Egelov dig ræfke.

I Dag for halve Secul ſiden,
Blev Danmark vakt af Stridens Ild;
Dit Minde ſvækker aldrig Tiden,
Du anden Paardag i April!
Thi gamle Kæmpehøie ſiunke —
Men atter tænder denne Dag,
Til Sværdſlag, til Kartovers Brag,
Vor Kraft ſom en electriſk Funke.

Danſke Krigsſange.

April 1848.

1.

I lang Tid, Brødre! mødte Taal
Stolt Overmod;
Fornærmelſen har naaet ſit Maal,
Den kræver Blod.
For Danſkes Ord var Holſten døv;
Blind Uforſtand!
Tidt ſkieldte fræk han „doven, ſlov“
Den danſke Mand.
Mon Sværdet han ogſaa vil ſlove?

Af dum Foragt kan Manddom lee,
Var det blot ſaa;
Men Oprørsaanden nu vi ſee
Med Harniſk paa,

Og danske Broder, stærk og bold
Og sønderjydsk,
Skal tvinges til, med Magt og Vold,
At vorde tydsk.
Men selve for Tydsk er der Grændse.

Gaaer Holsten Billighed forbi,
Skiøndt indbildt klog,
Med Sværdets Tunge tale vi
Et andet Sprog.
Det Sprog alt brugte Tyr og Thor,
Blev Harpen stemt;
Det gamle Sprog har gamle Nord
End ei forglemt:
Det Sprog skal vi Holsterne lære.

2.

Danske Mænd! halvhundred Aar —
De forsvunde paa Tidernes Vinge;
Atter Thor paa Skioldet slaaer.
Mens vort Folk i Kampen gaaer,
Heimdals Hane ryster sin Vinge,
Kalder til Strid, som i Heltenes Tid.
Vi slaae for Fædrelandet.
Retfærds Gud os Lykken spaaer,
Og til Hel vorde Tvedragt forbandet!

Sønderjyde! man tvinge dig vil,
Danske Broder ei Broder at kalde;
Men det vorder et farligt Spil,
Det for silde fortryde dem vil,

Naar de danske Pundinger knalde.
Landstormen vakt, har Seiren os bragt.
For Sønderjylland vi stride!
Oprørs skiændige Foragt
Skal i Græsset for Tapperhed bide!

3.

I Holster! naar Dansken er vild og vred,
Da kan han blodigt sig hevne;
Men røres han til Barmhiertighed,
Da straffer han ei efter Evne.

Da Geert, som saa tidt I stor har kaldt
(Men Dansken ham kalder en Røver),
Med Mordbrand og Myrden i Landet indfaldt,
Den grusomme Qvindebedrøver:

Da traf ham i Randers Niels Ebbesøn,
For seent det ham monne fortryde,
Da fik Greve Geert sin fortiente Løn,
Thi vred var den tappre Jyde.

Men da i Ditmarsken Bonden stod
Med hviden Stav og med Taare,
Da tørsted efter de Fangnes Blod
De tydske Hertuger saare.

Men Fredrik den Anden, Danmarks Drot,
Ei giorde det Onde værre;
Om blodige Hevn han ei tyktes godt,
Thi vred var ei længer den Herre.

De tydſke Hertuger ſtode derpaa,
At Ditmarſkens Mænd ſkulde bløde;
Da talte Danemarks Konning ſaa
Til dem i det ſidſte Møde:

„Saa deler Fangerne nu i Tre!
I eders grumt kan henrette,
Min Deel jeg ſkaaner for Død og Vee,
Og Opſtanden vil jeg forgiette.“

Da ſkammed de tydſke Hertuger ſig,
Og reddede Fangerne bleve;
Men, Frederik! Ditmarſken takker dig
For at dets Sønner end leve.

I Holſter! naar Danſken er vild og vred,
Da kan han blodigt ſig hevne;
Men røres han til Barmhiertighed,
Da ſtraffer han ei efter Evne.

Til Danmark.

April 1848.

Vil, Bragi! end du ildne mig til Sang?
Solvſkiægget Skiald med Kraft beſiæled du
I Fordumstid, og du gior ſaa endnu,
Naar Helte ſamle ſig ved Skioldeklang.
Vel Gubben ſtrider ei for Danavang;
Men Modet i den tappre Ynglings Bryſt,
Naar Æren kalder ham til blodig Dyſt,
Kan Skialden ſtyrke med ſin Siælerøſt.

Henrykt var længst, du høie Heltenord!
Min Hu af din mærkværdige Bedrift;
Ei er, hvad staaer i gamle Runeskrift,
Et Eventyr, forskiønt af Tidens Flor.
Og lidet Land gior ikke Helten mat;
I Thors, i Oldtids Drehammer-Skaft
Har Nutids Baldur lagt sin bedste Kraft:
End David møder trøstig Goliath.

Svæv for dem, Thor! din Styrkes Bælte spænd
End faderligt om hver en Danskes Lænd!
Lær ham for mægtig Voldsmand ei at flye,
Lær ham at lyne fra den sorte Sky!
Du Asa-Tyr! lær ham i Fenris' Gab
At støde Haanden! Om til Haandens Tab —
Hvad siger det? Han har endnu en Haand,
Og Tvedragt smedder Ulven Dvergebaand.

Du Regnar Lodbrok! Harald Hildetand!
Stærkodder! svæver om den danske Mand
Fra Valhal ned. I styrked alt hans Mod
Med Adelen af eders Helteblod.
Du Hrolf med dine Kæmper! ei forladt
Du Danmark har i høitidsfulde Nat;
Som Alfer svæver over Land og Sø,
Og lærer danske Mand som Mand at døe,
Sin Konge tro, som hist i Oldtids Leir!
Den bedste Seir, det er dog Ærens Seir.

Nu blaaner Himlen, synker skumle Slud,
Paa Skyen seer jeg Tveskiæg, Store-Knud;
De raabe høit til Hæren disse Ord:
„Ei vorde liden, hvo tilsorn var stor!"

Og Axel kom med Volmar, seer jeg ret.
Han siunger høit: „Mit Folk er atter frit.
Gleni ei, hvor diærvt jeg tugted Svantevit!
Det halve Preussen er en vendisk Æt."

Paa Havet lyner Tordenskiold og Juel,
Og Daniel Rantzau stormer hist fra Land;
De raabe trodsigt: „Ingen Danemand
For dobbelt stærke Fiende krøb i Skiul."
Og Nelson hist — som vakte Løvens Had —
Vor Fiende først, bevidned: ingen Fransk
I Mod og Hærværk overgik en Dansk.
Hans største Strid den stod ved Axelstad.

Men nu? hvad skeer? Det har ei Skiebnen sagt;
Men Sandhed evig være skal vor Tolk:
Det danske Folk er intet sovnigt Folk,
Fortiener ikke, Tydsker! din Foragt.
Her Videnskabens Hal og Kunstens Hal
Kan længst alt maale sig med din. Det veed
Ei en misundelig Uvidenhed;
Dog at vi ere Mænd, du vide skal.

Og hvis vi standse maae, skiøndt Kampens Børn,
For Mængden — glem dog ikke, Preusser! nu:
Ei Dansken viger blegnende, som du
Saa ofte veg for Bonapartes Ørn.
I Freden siunge vi, som i vor Leir,
Og høit med Helt istemmer Viv og Mø:
For Danmark leve vi, for Danmark døe;
Den bedste Seir, det er dog Ærens Seir.

Til min ældste Veninde Fru C. D. Drewsen.

Jeg kom tilbage fra en landlig Borg;
En Eftersmag af svundne Dages Honning
Mig havde skienket der min kiære Dronning,
Paa Sorgenfri — ei længer fri for Sorg.
Til min Fasangaard i den sene Qvæld
Med mine Børn jeg kiørte snelt tilbage;
Da — i den aabne Dør — jeg mon opdage
Et Billed dyrebart. Troer jeg det vel?
Har Schiller mig besøgt i Hallen her,
Mens jeg var borte? Ak, iblandt saa Mange
Jeg savned ham, hvis mesterlige Sange
Har giort mig ham fremfor de fleste kiær.
Fra hvem dog kommer denne Gave skion?
Fra den, som vækker mangt et helligt Minde:
Min Ungdoms, Christiane! din Veninde
Apollo skienker til Apollos Søn.
Hun, hvem jeg traf paa Livets Blomstersti
Paa Springforbi — saa lod sig Navnet høre,
Skiøndt Giestfrihed stod i de aabne Døre,
Og ingen Ven af Huset gik forbi.
Tak, Ædle! for din Gave. Musa! siung.
Jeg hende møder end paa Blomsterstien;
Thi den, som nyder, elsker Poesien,
Dens Aand ei visner, den er evig ung.
Besøg i Sommerlyst os tidt igien,
Og lad i dig mig altid atter finde
Min Christianes herlige Veninde.
Min Stolthed er at kalde mig din Ven.

Digtekunſten.

I Poeſier.

Sommeren 1848.

Forord.

I et Halvhundredaar jeg Harpen rørte,
Mig Landsmand tidt og Nabo gierne hørte,
Og denne ſkionne Lon i Høſtens Dage
Forfriſker, kalder Vaaren mig tilbage.

Men, Ydun! første, ſidſte Elſkerinde!
Nu vil du ogſaa vel ſnart fra mig ſvinde?
Jeg holder ikke paa dig; thi din Vinge
Maa være fri, du lader dig ei tvinge.

End rinder Blodet let i Skialdens Aarer;
Med Ynglingslatter og med Pigetaarer
End røres han, henrives af det Skionne,
Og paa hans Eeg er alle Blade gronne.

Men ſnart paa Egen maa dog Harpen hænge;
Thi Oldingsungdom varer ikke længe.
Belan! et venligt Qvad imellem kunde
Dog tækkes jer endnu fra mine Lunde.

Mit aandelige Hverv og Livets Pligter
Beſtod ei blot deri, at være Digter;
Høiſkolens Lærer var jeg i det Skiønne,
Og mangen Ædlings Tak mig monne lønne.

Hvor ofte ſaadan mødtes Aand med Aanden!
Et venligt Blik, et kraftigt Tryk af Haanden

Var Løn af Manden for den Ynglingslue,
Der nærtes i en Forelæsningsstue.

En Sang om Digtekunst jeg eder byder,
Og haaber, Ingen Gaven vredt forskyder.
For tyve Sekler siden af sin Have
Horatius alt rakte slig en Gave.

Hans Digt blev vel modtaget; længe, længe
Det oversattes af Europas Drenge,
Der siden Karle blev med Skiæg om Hagen,
Og Mangen selv en Kæmpe stærk for Smagen.

„Men gaaer du i dit Hverv dog ei tilbage?
Nutiden er ei længer gamle Dage;
Metaphysiken strengt Adepten vier
Til Kunstforstand i tykke Theorier."

Ven! ingen Theorie kan Skialde tvinge
Til efter Forskrift Værker at fuldbringe;
Og Theorie har ingen Aand forstærket
Til mere lisligt at modtage Værket.

En Digter ogsaa stedse var prophetisk;
Hvad practisk han har lært, ei theoretisk,
Det bør han ud i Fremtid lade vandre.
Hvad Hver kan bedst, vel bedst han lærer Andre.

Aarhundreder har Kræfter lagt for Dagen
I mange Ting; men gaaet frem i Smagen
Er vi ei meget trods de lærde Miner,
Og Smag frembringes ikke med Maskiner.

Jeg tænker: endnu ſtadigt om de Gamle
Kan Kunſtens unge Venner ſig forſamle.
Hvad Ariſtoteles, Horats os bragte —
Begyndelſen var god, ei at foragte.

Indſigt og ſunde Dom! Det følte Leſſing,
Som viſte: meget yngre Guld var Meſſing.
Min Lærer! ei Miſundelſen dig hilded,
Spidsfindig Egenſind dig ei forvilded.

At gaae i dine Spor, det var min Higen;
Og hvis maaſkee jeg bidrog til Berigen
Af nye Tanker for det gamle Kiære,
Da er det mig en uſkatteerlig Ære.

Den dybe Følelſe, den fine Tanke
Let dunſter bort, naar ei den har en Skranke,
Et Kar, ſom holder den i Indelukke;
Og Rimet er en ſlig Ydunakrukke.

Kunſtens Hovedkræfter.

I Fald de Hovedkræfter du vil kiende,
Som Kunſtnerne til deres Værk anvende,
Saa hør! Til Værkets Ordning og til Randen
Af det Begrændſte bruge vi Forſtanden.

Og for at mane frem de ſvundne Dage,
De Skikkelſer, ſom ſtaae i Taagen ſvage,
Og for at holdes lifligt ſelv i Aande,
Indbildningskraften os maa gaae til Haande.

Og for at hine Syner, som vi møde,
Som Spøgelser skal ikke giøgle døde,
Men yttre sig i varmt og lifligt Væsen,
Maa Følelsen dem blæse Liv i Næsen.

Og for at være langsom snart, snart haste,
I Vrimlen gribe snildt, snart snildt forkaste
Nu Natten med sit Mulm, nu Glands af Dagen,
Maa Viddet vælge; det vi kalde Smagen.

Og denne Smag, min Ven! den findes ikke
Saa let, som Smag for Maden og for Drikke;
Men dersom Kunsten virke skal paa Flokken,
Maa Spiseren selv eie Smag, som Kokken.

Smagen.

Smag? Smagen! ville vistnok Flere sige;
Vi leve netop jo i Smagens Rige.
Vi critisere, hvad os ei behager;
Vor Smag er ingen flau Tiltakketager.

Smag og Critik er Eet dig og det Samme?
Med skiæv Critik dog ei du skulde bramme;
Med slinke Dom du lægger tidt for Dagen,
At hvad du savner meest, er netop Smagen.

Det gaaer Critiken nu, som Poesien:
En Flok sig troer at være dreven i'en;
Hvo kan ei giøre Vers? Men kunstindviet
Man vorder ei ved Egoisteriet.

Spidsfindig fornem Kunstneren du skoser;
Men den, som ubetinget Alting roser,
Saa tykt et Slør ei over Sandhed kaster,
Som den, der ubetinget Alting laster.

Thi hvo, som troer, med Roes at burde lønne,
Han kan dog stundom glædes af det Skionne;
Men den, som aldrig Blomstens Honning suger,
Som Ukrud Blomsten han af Bedet luger.

I Smagens første Barndomsperiode
Til Takke tages, Alt er der det Gode;
Om Mester Jakels Dukker, klædt i Lapper,
Staaer Børneflokken hierteglad og klapper.

Men i den sidste Tid, som tørre Stubber,
Den fine Flok, udlevede, som Gubber,
I Hallen gabe; kolde Taushed møder
Den varme Kunstner, Livet i ham døder.

Men med Begeistring Værket eder bydes,
Og med Begeistring vil det ogsaa nydes.
Den kolde Dom — troer I med den at lønne?
I Kulden trives Intet af det Skionne.

Vil Smag du for det Skionne dig indpode,
Hav først Samvittigheden for det Gode!
Misundelsen og Lunet du ei lystre!
Smag og Samvittigheden ere Søstre.

Men ei med bedste Villie, Flid erstattes
Et Savn, en Evne, som Naturen fattes;
Vel Smagen dannes, men det kan begribes:
Hvor Ædelstenen mangler, den ei slibes.

Modesmagen.

Den værste Kunstens Fiende her paa Kloden,
Som den forstyrrer, skiuler, det er Moden.
Man skulde troe, var først det Bedste fundet,
Saa var det og for Evigheden vundet.

Og det er sandt, det Skiønneste herneden
Gienblomstrer stedse nyt for Evigheden;
Men Moden, der som selve Tiden haster,
Hvert Øieblik sit Slør paa Skionhed kaster.

Og Mængden troer det Slør, som Moden rækker,
Meer skiønt, end Ansigtet, som det bedækker.
Til Lykke denne Lyst til snel Forandring
Just virker Modens bratte Hedenvandring.

Sneesløret smelter, Skionhed staaer tilbage
Paa Bierget, deilig som i unge Dage;
Og Hvo, som lukker selv ei Øiets Laage,
Gudinden seer, selv i den værste Taage.

Hvad gav dog denne Modesyge Magten?
Hvad har Naturen meent med denne Tragten?
Thi ingen Kraft der gives, selv den slette,
Der ikke fik sit Udspring af det Rette.

Hvis altid vi blot første Skionhed skued,
Da blot for denne vore Hierter lued;
Vi voved ei, froe ved det Skiønnes Eie,
At vandre ny, før ubetraadte Veie.

Men hver Tid har sin Blomst i Kunstens Haller,
Saa evigskiøn som Biergenes Krystaller;

Forskiellig, som os Hiertet blev bevæget,
Af Siælens bedste Liv og Væsen præget.

Et fromt Bedrag tidt Kunstneren udøver:
For Mængden lader han, som om han prøver
At følge Modens Vink og den at hylde;
Men hvad, af Træ, hiin kunde blot forgylde,

Af ægte Guld han danner, og henrykker
Selv blinde Sværm, som tog hans Mesterstykker
For Modevarer, og som vilde negte
Ham Roes, i Fald den vidste, de var ægte.

Glæd dig, du som det Herlige kan nyde,
Som mættes ei af Døgnets Modegryde!
Paa Bierget hist, hvor Kunstnerne sig samle,
Blev Gammel ung, men ingen Unge gamle.

Det Skionne, det Gode og det Sande.

Ud sprang det Skionne, Gode med det Sande
Som Tanker af den samme Skaberpande,
Vor Stræben her paa Jorden at belønne.
Som Aarsag, Virkning see det Gode, Skionne!

En god Bevæggrund ikkun skiønt kan handle,
Kun Villien til Bedriften os forvandle.
For faste Grund til Skiønt og Godt at lægge,
Maa Sandhedskraften klart erkiende begge.

Kunsternes Grundforskiellighed.

Til Kunsten hører, som til Poesien,
Forstanden, Følelsen og Phantasien;
Men Maaden, hvorpaa disse Tre fremtræde,
Just skienke Muserne forskiellig Glæde.

Saaledes ligger det i Grundnaturen
For Maleri, Sculptur, Architecturen,
At de med Billedet maae strax begynde;
Med Phantasien Tanken de forkynde.

Og Tanken, skiøndt med Billedet forbunden,
Os rører Hiertet; og det vorder Grunden
Til Nydelsen, Begeistringen, som fryder,
Som henrykt Siælen giennem Øiet nyder.

To Sandser blev for Legemet os givet,
Og to for Siælen — største Fryd i Livet!
Og Lugten, som kan Sands og Sindet vække,
Staaer, en usynlig Bro, imellem begge.

Den skiønne Kunst, som dannende man kalder,
Med jordisk Skiønhed giennem Øiet falder;
Musik, med Strængelegen og med Røret,
Indgyder dig sin Trolddom giennem Øret.

Dens Stof er Anelser, Haab og Erindring;
Den vækker Kraft, veemodig Hiertelindring.
Her, see vi, Følelsen er Herskerinde,
Som Tanken maa med Billedet forbinde.

Sit Værktøi Poesien har i Tanken.
Den ei begynder med en Hiertebanken,

Som Tonekunsten, har ei Steen og Farve;
Den virker giennem ingen jordisk Larve.

Har kun sin aandelige Forestilling;
Men denne Forestilling er en Trilling:
Thi Billedet, Begeistringen fremtræder,
Er Tanken vakt, saasnart som Skialden qvæder.

Poesien.

Hvad er det sande Stof for Poesien?
Af Tanker fuld er jo Philosophien;
Ei som Musik kan Skialdens Harpe lyde;
Som Maleri kan ei hans Billed fryde.

Og sparsomt kun i sine Dramaskrifter
Fremstiller han Historiens Bedrifter.
Originalitet! har du ham sveget?
Er Intet uomtvisteligt hans eget —

Hvor ei han, sammenlignt med Andre, taber?
Fremstille Characterer, Lidenskaber,
Hver Handlings Drivefiær; med Kunstens Kerte
Oplyse dig det hemmelige Hierte;

Bevæge Billedet, og Tanken fange
I Manges Hu, som den blev tænkt af Mange;
Et fremmed Jeg til Tydelighed tvinge,
Ved i sit eget Jeg at overbringe —

Det kan han; synge, stille frem, fortælle:
Personlighed, det Individuelle.

Altsaa tilhører ham i Kunstens Rige
Fra Sielens Dyb det Eiendommelige.

Digteren.

Naiv og følsom maa den Digter være,
Som rører Harpen til Apollos Ære;
Først Rosens Form, med Farve, Duft forbunden,
Gior den til Dronningen i Sommerlunden.

Naivetet det er Naturens Smykke,
Dens Saft og Styrke, Skionhed og dens Lykke;
Men Følelsen er Duften, som sig svinger
Fra Blomstens Kalk paa Himmel=Englevinger.

Med en Reseda lignes kan den Digter, –
Hvem Skionheds Stempel, Form og Farve, svigter;
Dog kan Reseda duste sødt, som Rosen,
Endskiondt den ligner Lyng i Taagemosen.

Og smuk af Vext, som den, der svinger Fanen
For alle stolte Blomster: Tulipanen,
Kan Digteren med Form og Velklang fryde,
Skiondt Digtets Duft har Intet at betyde.

Kan Blomsten Purpuret og Duft forene
Med Snillets hvasse Torn paa sine Grene,
Da er det vel. Men derfor ei fordunkler
Den Gyldenlak, Levkoien og Ranunkler.

Det Nationale.

Det Nationale, Poeſiens Søſter,
Opammet ved de ſamme Moderbryſter —
Fra ſpæden Barndom de foreente bleve,
Og lang Tid ſkilt, kan Ingen af dem leve.

Den ædle Videnſkab, den er for Alle,
Den kræver ingen ſærſkilt Kunſtnerhalle;
Hvad Menneſkeligt er, det Rette, Sande
Tilhører Videnſkab i alle Lande.

Stort har en ſaadan Liighed at betyde;
Men Himlen dog miſkundeligt forbyde,
At man ei anden Forſkiel ſkulde finde
Nu meer paa Folk, end kun paa Mand og Qvinde.

Det egne Præg, det Eiendommelige
Forbinder, ſkiller ad i Siælens Rige.
Humanitet bør findes allevegne;
Men intet Folk undvære kan det Egne.

De Danſke lang Tid deres egne vare;
Da fulgte fremmed Flok paa fremmed Skare,
Til Eriks, til Chriſtophers, Chriſtians Sale
Kom Tydſkerne, ſom førte fremmed Tale.

Og Ydun ſov, og Ingen agted Sproget,
Indtil man giorde det tilſidſt for broget,
Da vaagned Selvbevidſthed, voxte Modet;
Men lange Søvn — den koſted Broderblodet.

Digteren national.

Som Fædreland sin Kunst, saa elsker atter
Hver ægte Kunst sit Fædreland som Datter;
Og national er altid sande Digter,
Selv da, naar til et fremmed Maal han sigter.

Som Lyriker han har vel mindre Præget,
Skiøndt af sit Fædrelands Natur bevæget;
Dramatiker og Epiker i Havnen
Er ankret dybt, og bundne — frie — til Stavnen.

Da Æschylos om Perser monne siunge,
Strax Perseren blev græsk, som græsk hans Tunge;
Da Shakespeare blev italiensk — i Straaler
Af Syden dufted nordiske Violer.

Vel Sydens Ild og Lidenskab han kiendte
Og tegned tro; men ei hans Hierte brændte
Saa voldsomt stormende. I Laurbærdalen
Sang Julie, som i Windsor Nattergalen.

Mercutio — hvor vilde man vel hitte
Bag Alper slig en humoristisk Brite?
Hamlet er dansk; thi Dansken, Engelskmanden,
Af samme Blod, er Brødre for hinanden.

I græske, polske Stykker, Calderone!
Lod altid spansk romantisk dog din Tone.
At ægte fransk ei franske Drama klinger,
Det tvang Corneilles og Racines Vinger.

Din Iphigenia, fra græske Drame,
Fremtræder som en ædel weimarsk Dame,

Fredſælle Goethe! Taſſo taber Modet
Med mere tydſke Blod, end velſke Blodet.

Og Schillers Jomfru er ei af de Franſke,
En danſk Correggio, det er en Danſke.
Os Phantaſien kan vel vidt ombære;
Men derfor blive vi dog, hvad vi ere.

Poeſiens Sandhed.

„I braute med jer Poeſie! Mon Legen
For voxne Børn er ſtærk, ſom Oldtidsegen?
Kan tomme Drøm i ſkiøre Digterpande
Vel maale ſig og agtes med det Sande?

Hiſtorien, den er det Virkelige;
Dens Traditioner har lidt meer at ſige:
Den holder ſig kun til det Rette, Nogne,
Som Digteren udpynte vil med Løgne.“

Og om jeg nu beviſte dig: en Digter
Den virkelige Sandhed mindre ſvigter,
End en Hiſtoriker — hvad blev da Svaret?
Og det har Tiden ſtedſe dog erfaret.

Hvert Sagn fra gamle, ſelv fra nye Tider
Fordreiet blier; det mod Naturen ſtrider,
At Hver bedømmer Daad paa ſamme Maade,
Thi Menneſket er Menneſket en Gaade.

Lad Tre fortælle dig, hvad hver erfared
Om ſamme Ting! Forſkielligt aabenbaret

Har sig dog Sagen for dem alle trende;
Fortælleren i Sagnet J erkiende.

Og Handlingen — hvad er en ægte Handling?
Kun Aandens, Siælens, Villiens Forvandling
Til ydre Virkning; men hvad Aanden tænker,
Tidt skiules i den ydre Virknings Lænker.

Hvad giør nu Digteren? Mon han sig putter
I Larven ind, og fra det Ydre slutter?
Nei tværtimod, han virker fra det Indre,
Han lader Aanden giennem Daaden tindre.

Han ei bedrager dig, han tilstaaer gierne,
Hans egen Aand har lagt den rette Kiærne.
Halvgiort umodne Daad giør Ingen Ære;
Han viser meest: hvad Daaden burde være.

Saadan fremstiller han med Kunstens Stempel,
Hvad menneskeligt er, som skiønt Exempel
For alle Mennesker. Det er det Sande;
Og altsaa drømmer ei hans Digterpande.

Den Sandhed, hvorom ofte bliver talet,
Hvis Stræben og hvis Maal er Idealet,
Den er ei Løgn, den frygter ei det Røgne,
Den blotter alle Smaalighedens Løgne.

Men tro dog ei, at med indbildske Fagter
Den sande Skiald Historien foragter!
Han skatter høit den Lærdom og den Grunden,
Hvorved det Virkelige selv blev funden,

Saa godt ſom det paa Jorden lod ſig finde.
Ei Phantaſie ſkal ſig med Alt forbinde;
Og det kan Møien vel og Fliden lønne,
At finde ſtore Stykker af det Skiønne.

Thi Menneſket ſit Værd, ſit Væſen prenter
I disſe ſtore, herlige Fragmenter;
Og Ertſen, ſom i Bierget den er æltet,
Er ſkiøn og lærerig, før den blev ſmeltet.

Den blotte Form.

Stiliſtiker! hovmod dig ei for meget,
Og tro ei Kunſten allerhøieſt ſteget,
Naar dine lette Vers du kan forfatte
Saa flydende, saa bonede, saa glatte.

Du veed dog ganſke ſikkert, jeg formoder:
Hver ædel Kunſt har trende Perioder,
Hvori den ſpirer, modnes — og forſvinder.
Vor Tid ſig ſnart i ſidſte Tilſtand finder.

Først uden Form begynder raat Geniet,
Saa vorder det til Form af Skionhed viet;
Geniet ſvinder i de ſidſte Dage,
Tilſidſt ſtaaer Formen ganſke tom tilbage.

Med denne Form Vildfarelſen ſig røber,
Naar den vil være Aandens Lyſeſtøber;
Skiøndt oftest disſe Støbnings Formelege
Var uden Talg og Vox og uden Væge.

Hvad siger Schiller? „Tro ei Skiald at være,
Fordi et dannet Sprog dig giør den Ære
(Var Aanden mat, og Følelserne køle),
For dig at tænke, Ven! for dig at føle."

Hvor rørende, hvor skiønt, i Morgendampen
Med Sprog at skue Digteren i Kampen!
Snart seirer han, Udtrykket snart han tvinger,
En smagløs Tid snart stækker ham hans Vinger.

Om ogsaa stundom Kampen ham udmatter,
Langt mere høit en saadan Kamp jeg skatter,
End Elegancen, svøbt i Dagscritiken,
Der hented sig sin Luxus i Boutiken.

Stoffet.

Ei Stoffets gode Valg man Roes bør negte.
Hvad er et Digtestof, naar det er ægte?
Kun Handling, Livsforhold. Og det vil sige:
Selv Stoffet hører til det Aandelige.

Og kosteligt det er, det gav os Kræfter,
Det hielper dig til hvad du stræber efter.
I Stoffet ligger Spiren, som i Dvale;
Det første Frø til det Originale.

Behandle, forme, smukt med Kløgt forandre,
Er let for Kunstneren, ja selv for Andre.
Dv dig! og Vanskelighed overvindes;
Men gode Stof vist rigeligt ei findes.

Fandt Digteren et ſligt, ſom ei vil ſvigte,
Da noget Skiønt han ſikkert dig vil digte;
Men mangler Æmnet, da maa Kunſten tabe,
Thi kun Vorherre kan af Intet ſkabe.

Tanken.

I Poeſien ſteds arbeider Tanken;
Men ogſaa den bør holde ſig i Skranken,
At Ilden ei og Skildringen ſig taber
Af Hierte, Characterer, Lidenſkaber.

Thi Tanken maa ſig paſſe til Forſtanden,
Saa godt ſom Kiolen paſſer ſig til Manden.
Ei tænkes eens; og i Apollos Halle
Maa Skialden tænke, føle for dem alle.

En Tanke ſtundom Tænkningen beriger,
Men paſſer ei for den, ſom Tanken ſiger.
Ei Aphorismen kiender ſlige Grændſer,
Men Dramet ei maa fyldes med Sententſer.

Og ſkion er den poetiſke Forvandling,
Naar Tanken ſig udtrykke kan ved Handling.
Ved Tænkningen, paa Tydſk, at overdrive,
Det Sande taber let, og det Naive.

Verſet.

Begeiſtringen, hvis Flugt behøver Vinger,
Muſiknaturen, ſom i Sproget klinger,

Udtrykkets Kraft, som Følelsen forstærker,
Frembringer Takt og Klang i vore Værker.

Naturlig er slig Drift: af alle Munde
Klang Digtequad, før Prosa tales kunde;
Og Klang og Tact selv Heltene forbinde,
Thi uden dem kan Helten ikke vinde.

Krigslurens Lyd sin Skiærv til Seiren bragte;
Soldat ei Oboisten bør foragte,
Men Oboisten ei for høit i Velten
Maa skatte sig: han er ei stor, som Helten.

Det skiønne Versmaal er i Bragis Rige:
Et deiligt Smykke for en deilig Pige,
Et herligt Sværd, som Kæmpens Høire fanger,
For ædle Riddersmand en prægtig Ganger.

I Nordens Oldtid Verset Sangen smykker,
Som klaren Jis, i mange skarpe Stykker,
Og kiækt sees Rimet foran Ordet drage;
Men i den bløde Tid det veg tilbage.

I Middelaldren Helten selv ei synger,
Om Eventyret nynne Pigeklynger;
Med smukke Markblomst række de ham Prisen,
Og Rimet falder let i Kæmpevisen.

Der kom en Tid, da med fortabte Miner
Riimsmeden stønned i Alexandriner,
Fik Skiend, fordi han Staten ikke nytted,
Og Hiertet ud paa Albuen var flyttet.

Vort Sprog, vor Kunſt ſkal meer ei Skammen bære;
Det har tilkæmpet atter ſig ſin Ære.
Fortydſkelſen, ſom bragtes ind med Kronen,
Med Adelsmænd og med Reformationen —

Den fik ſit Løbepas. Tilbagebragte
De gamle Skatte blev; men vi foragte,
Hvad godt og herligt er, ei af en Fremmed.
For Stort og Skiønt er Bragishallen Hiemmet.

De ſkiønne Former fra den græſke Have
Vi hented hid, og de blev Muſers Gave;
Og ret godt trivedes i Kuld og Blæſten
Trimetret, Hexametret, Anapæſten.

Og hvor Citronen groer, Drangen gloder,
Terzinens Hoiklang blot ei Dret møder.
Ottaverimet ogſaa vort er vorden.
For koldt for ingen Digteblomſt er Norden.

Vort Sprog har Kraft, hver Enkeltklang er tapper;
Men E'et let den danſke Tunge ſlapper:
Vi os maae vogte vel for de Krabater,
Som techniſk man betegner ved Hiater.

E ſluger E, ſom møde ſig paa Randen;
Fælt, ſom Inſecter, æde de hinanden.
Tidt overſeer dem ſelv den bedſte Seer;
Thi Sproget er ſaa fuldt af disſe E'er.

Og vi har ei paa Danſk den Ret, ſom Flere,
Til Verſet Ordet at abbreviere;

Blot Singular vi ſom et Fleertal bruge,
Hvis R forbyder Slugeren at ſluge.

Hvert Sprog har Sit, hvorfor en Skiald maa kæmpe;
Den Tydſke maa det alt for Haarde dæmpe,
Den Danſke jage maa med ſkarpe Kanter
Det Bløde bort, med ſtærke Conſonanter.

Det Muſicalſke og det Maleriſke.

„Godt! muſicalſk maa Digtet være.“ — Rigtig! —
„Og maleriſk!“ — Ret vel! Men vær forſigtig!
Hver Kunſt har Sit, ſom ei den anden mægter;
Beſlægtede, dog høiſt forſkiellige Slægter.

Liig Melodien Digtet har en Vinge;
Men ſom Muſik kan Verſet aldrig klinge,
Med klare Toner Ordet ikke lyder,
Blier ſmukt førſt, naar man veed, hvad det betyder.

Det hvisler uforſtaaeligt i Munden,
Før det, med Tanken, Billedet forbunden
Og Følelſen, kan virke Siælens Gammen
I Velklang, ſom en Tolk for Digterflammen.

Italienſk maaſkee bag Laurens Kroner
Har hundred Ord, ſom uden Sangens Toner
Kan ligne Sang, ſkiøndt Poeſien fattes;
Dog uden hiin den bedſte Velklang mattes,

Og vorder Klingklang. Vogt dig for den Klingen,
Der lyder, ſom i Blæſt en Klokkes Ringen

Paa et chineſiſkt Huus. Hvor Tanker mangle,
Blier al din Velklang Biælden af en Rangle.

Og Maleriet -- vogt dig for at male
Et froſtigt Billed med en froſtig Tale!
Du har ei Farver; i Papiret præger
Sig ſorte Prikker blot, og ſorte Streger.

Det hielper ei, at du fortæller: Vandet
Er flydende med Skum, Solvmaanen randet,
Og Græsſet grønt, og ſort den dybe Hule,
Og Axene paa Marken alle gule.

Begeiſtringen maa lyſe med ſin Kerte,
Din Phantaſie maa male for dit Hierte,
Vi ſee, hvad vort din Siæl ſig foreſtilled;
Saaledes vorder det et Digterbilled.

Men dette Maleri af Digtertale
Kan Maleren med Farver ikke male.
Hver har ſit Eget, vælges kun det Rette.
Det gielder klarligt at erkiende dette.

Hvis Tankebilledet ſkal Sangen pryde,
Da ſom en kraftig Lignelſe det fryde!
Du maa, hvis Muſerne dit Værk ſkal ſigne,
Det Ydre med det Indre ſammenligne.

Med Elſkovsblik maa Maanen for dig lyſe,
Med Barndoms Skræk maa du i Mørket gyſe;
Med Manddoms Mod ſee Fosſens Fart fra Fieldet,
Med Pigeſind pluk Blomſt ved Kildevældet!

Men har du ei af Livets Bæger drukket,
Du plukker Blomsten kun, som længst er plukket.
Ei Muserne vil længe med dig hæle,
Thi ei man vorder Digter ved at stiæle.

Den poetiske Musik.

Det siges maa til Digtekunstens Ære:
Musiken kan den ikke reent undvære;
Naar ei dens Drøm i Klang sig blot bevæger,
Den trænger til en Drik af Yduns Bæger.

Men ei Musikens høie Virkning svinder,
Fordi med Poesie den sig forbinder;
Thi Ord og Lyden her, som Bølgeranden
Og klare Maanskin, har forskiønt hinanden.

Mens Ordet for den hulde Lyd maa tænke,
Som Engel spræng er Lyden Ordets Lænke;
Og Støvets Tanke skienkes Himmelvinge,
Saasnart med Ord de klare Toner klinge.

Det sande Lidenskabens Sprog er Toner,
Paa Følelsen det sætter Myrtekroner;
Om Kiærlighed kan Poesie blot stamme,
Musikens Magt fortolker denne Flamme.

Derfor maa du ei troe: i Syngespillet
Man blot til Morskab smukke Sang har villet;
Henreven af en skiøn Natur i Klangen,
Ei under Sangen tænke du paa Sangen,

Men agte som en uskatteerlig Lykke,
At Kunsten dig saaledes kan udtrykke
De Følelser i Hiertet, dybest inde,
Hvorfor vi ellers Tolk ei vilde finde.

Idealet.

Et Ideal, det er Fuldkommenheden
Af Skionhed, som den sielden sees herneden
Paa denne dunkle Jord, i Taagedunsten;
Men steds i Alnatur, stundom i Kunsten.

Dog ikke lige stærk i alle Kunster;
Thi Nogle kan ei reent undvære Dunster:
Ei Digteren sit bedste Værk kan bygge
Med rolig Skionhed, uden Kamp og Skygge.

Og tidt den bedste Characteer i Værket
Ved jordisk Mangel vorder just forstærket,
Original; og Livet faaer den ene
Som Kiød af vort Kiød, Been af vore Bene.

Let Idealet sig Begrebet nærmer;
En stærk Indbildningskraft er dets Beskiermer,
Thi ellers synker det fra Guders Rige
Til Tomhed og til det Almindelige.

Naar ret vi Sagen undersøge noie,
Ei hører Idealet, men det Høie
Vor Melpomene til; thi hendes Rige
Er Dristighedens, det Høitidelige.

En rolig Skiønhed Poesien fattes;
Ved stille Ro vor bedste Kunst afmattes,
Vort Skiønne sig i Kampen maa bevæge
Mod Stygt. Deri bestaaer vor Musas Lege.

Det Ideal, som sees, er ikke Livet;
En sandselig Natur har os det givet
I sine Former; Formen kun kan bære
Sligt Ideal, til Guds og Kunstens Ære.

Derfor den Kunst, som nærmer sig Naturen,
Af alle skiønne Kunster meest, Sculpturen
Af alle skiønne Kunster bedst udtaler
Os Formfuldkommenhedens Idealer.

Naar Maleri sig Poesien nærmer,
Saa trænger ogsaa det til Skyggeskiermer,
Til det Characteristiske, det Høie;
Men, med den evige Natur for Die,

Natur har selv paa hver en Mangel bødet,
Og derfor bliver Barn paa Moderskiødet
Et Ideal, Naturen har gienfundet,
O Rafael! naar du er længst forsvundet.

Naturen vrimler med Smaa=Idealer.
Hver Blomst er idealsk, men ei hos Maler.
„Gik alle Konger frem i Kraft og Vælde,
Ei mindste Blad de satte til en Nælde.“

Til egen Aand-maa du din Tilflugt tage,
Vil, Digter! hid du Idealer drage.

Med Fingren har din Muſa rørt dit Øie,
Det Skiønne ſeer du i det Dybe, Høie.

Det Characteriſtiſke.

Den Retning, ſom fra Idealet ſkiller
Sin Flugt, eenſidigt Menneſket fremſtiller
Med eget Præg og i forſkiellig Alder,
Characteriſtiſk man den Retning kalder.

Selv Billedhugger kan den ei undvære,
Skal Værket Stempel af Geniet bære;
See Mars, Apollo, Bacchus! du vil kiende
Forſkiellig Ungdom i de Guder trende.

Apollo ſkiøn, begeiſtret og forſtandig;
Mars kraftig ſeneſtærk, ſtreng, ſtolt og mandig;
Og Bacchus, fyldig, ſværmeriſk, lod binde
Sig Druer i ſin Lok, blød ſom en Qvinde.

Guldgrube dette Stof vel nævnes kunde
For Digteren, i det kan han ei bunde.
Hen Characterens Penſel Skizzen ſætter,
Som ſiden Kunſt udmaler til Portraiter.

Til Træ opelſkes maa den ſpæde Plante:
Det Morſomme, Sindrigt-interessante
Opſtaaer paa denne Viis. Saaledes bliver
Characteriſtiſke dit Værks Motiver.

Motiv — det til Bevægelſen er Grunden,
Som i en Daads Udvikling du har funden.

Almindelige Grunde kan ei bruges;
De, ſom Begreber, ſtrax af Tomhed ſluges,

Og er ei digteriſke. Handlemaaden
Characteriſtiſk ſvare maa til Daaden.
Saaledes Skialden altid Nyt kan tegne;
Og Cataſtrophen lod ſig ei beregne.

Temperamenterne.

Sit Hang, ſit Væſen Characteren henter
Tildeels af alle fire Temp'ramenter:
Sangvinſk, choleriſk, melancholſk, phlegmatiſk;
Men Virkningen er ofte problematiſk.

Hver god for ſig, naar ei det overdrives;
Hver ſlet for ſig, naar Herredømmet gives.
Choleriſk er den Ild og Heftigheden,
Som danner Helt og Skiald i Krig og Freden.

Sangviſk dig Blodet let i Aaren flyder,
Med Munterhed du Livets Gode nyder;
Og melancholſk du føler Støvets Lænker,
I ſtierneklare Nat paa Himlen tænker.

Phlegmatiſk lader du dig ei forføre
Til Lidenſkabens Lokkeſang at høre;
Beſindigheden er din Herſkerinde,
Du ſtræber efter noiſom Ro at vinde.

Men ſee nu disſe Retninger paa Vrangen,
Naar een ei viis den anden holder Stangen:

Din Hidsighed da ingen Skranke kiender,
Som en Vulkan dit vilde Hierte brænder.

Som Sandseligheds Barn, naar du har funden
Den søde Kalk, du tømmer den til Bunden;
Som Mørkets Søn du søger Livets Drke,
Kun din Fortvivlelse du seer i Mørke.

En herlig Nectar altsaa, maa man sande,
Natur! ved alle viseligt at blande.
Men hver for sig, hvad kan man længer haabe?
En Gal, en Giæk, en Skrantning og en Taabe!

Tidt Villien, Characteren skiller Trætten.
Med disse fire Farver paa Paletten
Heel meget males kan af Poesien,
Og herved træffes Physiognomien.

Lidenskaben.

Den Pegasus, hvorom man ofte taler,
Den Hest, som Maleren med Vinger maler,
Det er den Lidenskab, vi maae bestride,
Som Digteren maa kunne roligt ride.

Ei løbsk afsted med ham maa Hesten rende,
Som tidt den løber med de andre Svende.
Kun for hans gode Kunst vi ham berømme,
Hvis han den holder i den stramme Tomme.

Dog denne Ganger kan han ei undvære.
Kun Stormen kan Naturens Vinger bære;

Hvor ei den hen sin raske Bølge sender —
Der voxer slimet Andemad for Ænder.

Ondskaben.

Kald Ondskab, hvad du vil: en Diævleyngel,
En Sygdom, Giæring, Uforstand, en Slyngel —
Den er der eengang, den vil Livet skade,
Du maa bekæmpe den, du maa den hade.

Alt Christendommen, fra vort Livs Begynden,
Adskiller Skrøbeligheds=, Ondskabs=Synden.
Den første kan du taale, den tilgive;
Men ond du selv med Ondskaben vil blive,

Hvis du besmykker den, og den undskylder.
Thi Skadefrohed kolde Hierte fylder;
Som Tiger dræber, blot ei for at æde,
Den torster efter Mord af Andres Glæde.

Som Skiald du kan med den ei overbære,
Og blød medlidende med Ondskab være;
Ved sødt at oversminke slige Pletter,
Det hele Livets Billed ud du sletter.

Det Hæslige.

Naar man om Smukt og Stygt i Kunsten taler,
Hvad enten du nu digter eller maler,
Da er det samme Valg dig ikke givet,
Som det, du daglig øve kan i Livet.

Thi meget Smukt er i det blot Reelle,
Hvorom du lidet Nyt kun kan fortælle,
Og det forſmaaer din Kunſt; men paa det Stygge
Maaſkee din Tanke noget Skiønt kan bygge.

Naar du i Macbeth guſtne Hexe finder,
Tre ſkiæggede, tandloſe, grimme Qvinder,
Da er det ſkiønt. Sig deres Grimhed taber
I Billedet af grimme Lidenſkaber.

Og det er diſſe, Digteren vil male;
Et Sandſebilled mægter ei hans Tale.
Her ſelve Rædslen maa hans Stræben lønne,
Og i det Hæslige du ſeer det Skiønne.

Det Triviale.

Det Triviale mindre tidt i Tingen
Beſtaaer, end i den ſlette Harpes Klingen.
Af Trivialt man Intet faaer at vide,
Naar Tingen fattes fra den rette Side.

Men i den indholdsløſe, tomme Tale
Flau Efterligning er det Triviale.
Den dagligdagſe Slovhed, Plumphed ene
Paa Trivialitetens Træ er Grene.

Men vogter eder, Sangere, ſom fæſte
Med indbildt Storhed Øiet paa det Bedſte,
Og troe, høitideligt at have ſeiret!
At ei med Luftballon I gaaer i Veiret.

Luftskipperen kan Fieldet overstige;
Men saa — hvor er han da? I Tomheds Rige,
Omgiven kun af Luft; og ofte Skyen
Staaer mellem ham og Floden, Bierget, Byen.

Du har foragtet Leret i sin Drøihed,
Og seer nu Ingenting for lutter Høihed;
Din tomme Svulst, som Livet skal omfatte,
Er mere væmmelig, end selv det Platte.

Thi Plat er plat, og vil ei andet være;
Dig skal Indbildningen til Himlen bære,
Og fornem seer du ned paa meget Andet,
Høit over dig, endskiøndt det staaer paa Landet.

Monotonien.

Hvis Digtninger skal Hierterne behage,
Maa deres Indhold ikke sig gientage.
Opfindelsen dog bliver tidligt, silde
Den egenlige, sande Digterkilde.

Ei nærme vi os Elskovs Myrtehække,
For os at lade der af Giøgen giekke;
Men Giøg er, i hvor ridderligt han pranger,
Med „Bryst og Lyst" den tydske Minnesanger.

Og selv i Ossian, hvor Bølgen dækkes
Af Maanens Glands, vi stærkt af Giøgen giekkes.
I Natten skrækker Aanden, som en Flamme;
Men det er altid dog Eet og det Samme.

Og Klopstock — han er ædel, høi tillige,
Det Skam var Andet om slig Skiald at sige;
Men — er det tilladt at gientage Spøgen?
Selv i Messias ofte kukker Giøgen.

Slaa, hvor du vil, kun op i disse Skrifter:
Om Guddom, Kiærlighed og om Bedrifter;
Læs, hvor du vil, paa første, sidste Blade —
Og Sammenhængen vil det neppe skade.

Indbildningskraften.

Forstand for Sandhed, Hierte for det Gode
Har Gud nedlagt i Støvets Bryst og Ho'de;
Og for med Fryd vor Stræben at belønne,
Indbildningskraft han gav os for det Skiønne.

Er ikke den dig i Naturen givet,
Da som en Blind, en Døv du nyder Livet.
Med kold Forstand du ikke vidt kan komme,
Den abstraherer hen dig i det Tomme.

Du gaaer, som Don Quixote, i stive Pandser;
Især hvis ogsaa du foragter Sandser,
Maaskee fordi de fineste dig fattes,
Og hvad man kiender ei, kun lidet skattes.

Ved Diet, Dret Phantasien næres;
Ei Lyd, ei Syn af Siælen kan undværes.
Det virker med Begeistring paa dit Hierte;
Da brænder klarere Forstandens Kerte.

Som i dit Legem Nerver, Muskler, Blodet
Tilsammenvirke Livet, Sundhed, Modet,
Saa virke hine uadskillelige.
Dog har enhver som Drot sit eget Rige.

Thi Videnskaben, thi Forretningsmanden
Fornemmeligt arbeide med Forstanden,
Sit Hierte Menneskет som Christen bruger,
En Kunstner Phantasiens Honning suger.

Vittigheden. Det Humoristiske.

Som Loke, mellem Jetter, mellem Guder,
Snart staaer det Skionne bi, snart Ondt bebuder,
Nu Tvedragts Ven, nu atter Ven af Freden,
Saa virker i sit Glimmer Vittigheden.

Den er et Spil af Billedet og Tanken,
Hvis Spøg forsætligt overtræder Skranken
Af sund Fornuft i Livets, Kunstens Rige,
For at bespotte det Urimelige;

Og saadan god. Naar ei den sig forløber,
Naar den retfærdigt svinger sine Svøber
Mod de Tobenede, som gaae paa Fire;
Da vorder den helbredende Satire.

Thi Daaren, som ei vil og kan ei tænke,
Ham bør man ei Alvorligheden skienke,
Men Tanker af hans eget Slags levere,
Saa at han selv sig kan prostituere.

Dog ei Satirer blot, ſom Daarer møde
Med kold Foragt, er Vittighedens Føde;
Dens fine Spøg, dens Tankeleg kan glæde,
Selv hvor Fornuftige kun var tilſtede.

Men Vittigheden, naar den Ondſkab hylder,
Den værſte blev af alle Peſtens Bylder;
Thi den oploſer Retfærd, Dyd, Fornuften
Til Avner, ſom den blæſer hen i Luften.

Som ſlu Spidsfindighed den ſkiuler Aben,
Og ſætter ſig paa Bænk med Videnſkaben,
Men giør kun Knuder, ægte Sandhed rokker,
Og Ynglingen til Daarlighed forlokker.

I Spidsbub=, Tyve=, Røver=, Morder=Sproget
Af Vittigheden altid findes Noget;
Kun Spotten er den Afgud, ſom de tiene,
Der bider lumſkt og feigt, ſom en Hyæne.

I muntre Digtekunſt ſtaaer tidt i Krogen
Et vittigt Indfald, pynter Dialogen;
Men Vittigheden ſelv kan Intet ſkabe,
Den kan blot øiebliklig efterabe.

Skal Viddet virke comiſk paa vor Scene,
Maa det med Phantaſien ſig forene;
Saaledes digted Holberg, Moliere.
Men Viddet kan en ſtørre Krone bære:

Med Følelſen, Begeiſtringen forbunden,
Dets Lune gaaer til Hoiden og til Grunden

Af Menneskets Natur; og først paa Listen,
Thalia! i din Bog staaer Humoristen.

Cervantes, Shakespeare, naar de skildre Taaben,
Er det Apollo selv i Narrekaaben.
Apol har Falstaff, Don Qvixote indviet.
Hvad mere Stort frembragte vel Geniet?

Den Latter, som vi skienke slig en Daare,
Stort Frændskab har med Melpomenes Taare;
Det er, som Aftenrødt og Morgenrøde
Skiærsommerstid: Extremerne sig møde.

Det Moralske.

Dyd, Sædelighed, Pligt, ei Sandhed negter,
Er Livsbetingelsen for alle Slægter;
Men just fordi nødvendige de vare,
Blev deres Lærdom let os at forklare.

I Skolen alt letfatteligt for Alle,
I Poesien blier det Melkevalle,
Hvis du Moralens A B C vil stave
For voxne Børn, at holde dem i Ave.

Moralens Bud — om det er ikke Talen;
Men Drametś Aand er altid dog Moralen
I Handlinger. I Poesiens Rige
Bevæger stedse sig det Sædelige;

Forstyrret og bekæmpet af det Slette.
Intrigüen selv bestaaer i denne Trætte;

Forviklinger snoer Listen, og dem binder
I Knuder, som du løst af Skialden finder.

Han lærer Menneskет sig selv at kiende,
Ved ham det Indre sindrigt ud at vende.
Ei uden Godt og Slet kan Kunsten bygge;
Det blev et Billed uden Lys og Skygge.

Digtekræfternes nødvendige Forening.

Forstanden, Følelsen, Indbildningskraften
Drog ud paa Eventyr en Sommeraften.
De sagde: „Vi var alt for længe sammen;
Nu skilles vi, hver nyder egen Gammen.

I Compagnie vi digtet har saalænge,
Nu hver skal slaae sin egen Harpes Strænge;
Saa nydes Æren først udeelt, den hele,
Som før udstykkedes i trende Dele."

Men da Fornuften nu og Vittigheden
Ei fandt dem sammen, troede de ei Freden.
De søgte dem. En gammel Qvinde viste
(Hun hedde Sandhed) til en Daarekiste.

Forstanden digted i en Galetroie,
Og blev bevogtet overmaade noie;
Bevise vilde han med Knivestikken,
Det ægte Digt, det var Mathematiken.

Indbildningskraften laae paa Gulvet, maled
Det rødt med eget Blod, som Hane galed;

Han bad Dørvogteren, fra Stiernevrimlen
At hente ham Regnbuen ned fra Himlen.

Og Følelsen, med Taarer som en Kilde,
Til Maanen blinked, græd om Natten silde,
Men loe saa høit ad Sol i Morgenstunden,
At Knebel maatte lægges den i Munden.

Og hermed, Børn! er alt Romancen ude;
Thi jeg behøver vel ei at bebude:
Fornuften redded dem fra denne Fare.
„Og Vittigheden?“ Den udloe dem bare.

De forskiellige Digtarter.

Naar Digteren sig egen Stemning qvæder,
Leer, smiler henrykt, eller trøstløs græder;
Naar med en krigersk Ild han griber Luren;
Fortryller sødt ham Pigen og Naturen;

Hvad eller er han lystig og satyrisk —
Da kalde vi en saadan Stemning lyrisk.
Sin egen Tilstand han at tolke stræber:
Begeistring paa Veltalenhedens Læber.

Men træder hans Personlighed tilbage,
For gamle Sagn med Skiønhed at gientage,
Fortæller han om Andres Graad og Anger,
Bedrift og Liv, er han en episk Sanger.

Og tryller han sig selv ind i en Fremmed,
Endskiøndt han bliver dog i Digterhiemmet,

Er epiſk han og lyriſk dog tillige,
Da virker han i et dramatiſkt Rige.

Thi Lyraklangen er det Ideale;
Characteriſtiſk maa han tænke, tale,
Han til en Fremmed maa ſig ſelv forvandle,
Og ſom en Fremmed maa han føle, handle.

Hans eget Væſen er tilbage veget;
Det Bedſte dog i Værket er hans eget.
Aldeles har han aldrig ſig fornegtet,
Med hans Genie er Dramet nær beſlægtet.

Og denne Genius dog meeſt os glæder,
Skiøndt den ſig viſer i en Fremmeds Klæder;
Paa Glasſets Farve kiende vi hans Briller,
Og raabe: Det er Shakeſpeare! Goethe! Schiller!

Oden og Elegien.

Hvert Aandedrag, min Ven! kan aabenbare,
Kan Oden, Elegien dig forklare:
Den Luft, du drog, til Livet var fornøden,
Og med dit ſidſte Suk dig hilſer Døden.

Imellem Kraft og Svaghed ſig bevæger
Vort korte Døgn; du drak af Sundheds Bæger,
Da ſvulmede din Barm, ſtærkt blev dit Øie,
Som ſlukt mod bruſtne Hierte ſig maa boie.

I Følelſen af Mod, ſom Kraften bringer,
Høit Aanden, ſom en Ørn, i Sky ſig ſvinger;

Men slappes Vingen, slukkes muntre Lue,
Da daler Siælen ydmygt, som en Due.

I raske Flugt, naar ingen Træthed tynger,
Med Tak du Hymner til Jehova synger;
Og svulmer Vreden, du i Rækken træder,
Og Helteqvad til Trods mod Fienden qvæder.

Er lykkelig din Kiærlighed, den stærke,
Da qviddrer du i Marken, som en Lærke;
Ei Stormen er saa stolt, ei svulmer Havet,
Som du, naar du af Lykken er begavet.

Men træffer Sorgen dig, den Elskte Døden,
Violblaat sidste Glimt af Aftenrøden
Har Nattens Mørke slugt; sig Trøsten fierner,
Og al din Lysning er de blege Stierner.

Og de utalte Kæmpemillioner,
Som sig forene til Almagtens Kroner,
Kan ei med deres fierne Blink tilsammen
Erstatte dig den slukte Lampes Flammen.

Som Skattegraver, vil du finde Skatten,
I Maanskin søger du, som han, om Natten;
Men hvad du fandt, du Arme, var din Smerte.
Dog haabe kan endnu et blodigt Hierte.

Mens Hiertet slaaer, ei Trøsten reent forstummer,
Med Veemod møder du din Vee, din Kummer,
Med Evigheden fandt du Sympathien,
Som Bækken dig husvaler Elegien.

Og var du Hedning i en kraftig Ode,
Saa lærte dig i Sorg den Eviggode
Paa Korſet med ſin egen Hiertebriſten
Elegiſk from at ſiunge ſom en Chriſten.

Lyriſke Digtere.

Hvo kunde vel hver yndig Urt dig nævne?
Hver Sommer har ſit eget friſke Stævne.
De glæde deres Tid; de bedſte Blommer
Forfriſke Siælen i en evig Sommer.

End ved Vaucluſe Vandringsmanden finder,
Petrarca! dine himmelblaae Kiærminder.
Ved Straßburg Goethes Blomſt fra Ynglingsalder
Vil duſte ſom Viol, naar Taarnet falder.

Ved Jena Hiertet, Tanken, kraftig Villie
Sprang ud, og blev den kongelige Lilie,
Der over Schillers Kiſte Pladen kaſter
Hver Sommer med fornyet Alabaſter.

Rongſteds Lykſalighed, ſom Ewald digted
I ſin Elendighed! du har ei ſvigtet;
Geniet dækte Sorgens ſorte Noſe
Med Skiønheds uforgængelige Roſe.

Naar jeg til Bernſtorff, til Korsør henreiſer,
Markblomſten yndigt mig i Møde kneiſer;
Og glad vil ſtedſe Danmark den modtage,
Fra Baggeſens og Thaarups bedſte Dage.

Om yngre gode Skialde man ei leder;
Til Hauger har de længst forvandlet Heder.
Et Digter=Tivoli paa Marken bygtes,
Hvor Wesſel ei af noget Træ beſkygtes.

Digterinder.

Til Digter aldrig vorde kan en Qvinde;
Men derimod heel vel til Digterinde.
I Qvindlighedens Væſen er et Kammer,
Som ei opklares ret af Digterflammer.

Der er en Traad, ſom Qvinden kun kan ſpinde,
Der er en Traad, ſom Qvinden kun kan tvinde.
Men ſkabe Mænd — ja, det forandrer Sagen;
Saa maa hun ſelv forſt have Skiæg om Hagen.

Poetiſke Smaablomſter.

Proſaiſk Fornemhed! hvad giør du heller,
End at foragte Digterbagateller?
Men derſom Bagatellen os kan more,
Er den et lille Gran dog af det Store.

Et lyſtigt Spøg Uſkyldigheden gotter;
Den Flaue finder Spøgen flau, og ſpotter.
Det er, ſom Yndighed og Modelapſen;
Og det forholder ſig, ſom Viin til Snapſen.

Et aandigt Morſkab er ei at foragte,
Som ingen ſlette Lidenſkaber vakte;

Og til dets Roes det neppe var ugyldigt,
At det er venligt, muntert og uſkyldigt.

Der er et Øieblik i Ungdoms Alder,
Hvor Ydun mangen henrykt Yngling kalder,
Og ham tillader, under Hierteſukke
I hendes Lund en yndig Blomſt at plukke.

Men han maa vogte ſig, at ei han kommer,
Naar bort er ſvunden Kiærlighedens Sommer;
Thi ellers giekker let ham vor Gudinde;
Og lader ham kun Græs paa Marken finde.

Heltedigtet.

En Digtart, ſom Hiſtorien ſig nærmer,
Er Heltedigtet; men Apol beſkiermer
Sin Yndling, der vil vinde Laurens Krone,
For koldvidtløftige Fortællingstone.

Hvad allerbedſt et Heltedigt kan ſavne,
Det Aarstal er, og virkelige Navne
Paa Smaafolk, ſtrenge Facta, lærde Noter;
Men hvad det trænger til — er Anecdoter.

Heel tidt den Lærde, ſom var ſtiv i Noten,
Foragted og forhaaned Anecdoten;
Og dog — ſelv i Hiſtorien kan ene
Dig Anecdoten ſkildre Livets Scene.

Thi fierner du dig fra Perſonligheden,
Da ligner Krigen Krig, og Freden Freden.

I alle Lande, ja til alle Tider
Paa samme Viis forliges man og strider.

Capitler finder du hos Maccabæer,
Skiøndt skrevne for den fierne Tids Hebræer,
Hvori med flygtigt Ord man Helten priser,
Omtrent som i vor egen Tids Aviser.

En Krigshistorie, det er et Andet —
For Krigeren, men ei for Fædrelandet;
Derfor selv Krønikskriver ei bør vrage
Sindrige Fabler og den gamle Sage.

Et Digt, et Sagn har ofte bedre tolket,
Hvorledes Oldtid var og ældste Folket,
End paa Latin en stakkels Munk, som taler
Koldmonoton i Klosterets Annaler.

Men Drametś, Heltedigtets Stierner tindre
Her fra det Ydre meer, hist fra det Indre.
Af Yduns Æbler begge nyde Saften;
Begeistring hist, her meer Indbildningskraften.

Hist i det Høie, Dybe; her os lede
Selv Muserne hen i det skiønne Brede.
Det er ei fladt. Hvad Muserne fortælle,
Det nærmer aldrig sig det Trivielle.

Et Heltedigt gaaer i det ydre Store;
Med skiønne Eventyr vil det os more,
Og for at Siælen ret sig fryde skulde,
Her skienker Kunsten os det Underfulde.

I Heltedigtet maa den bedſte Chriſten
Fornegte ſig og vorde Pantheiſten.
Naturen i et Heltedigt bebuder
Jertegn og Virkninger af ſelve Guder.

Hvorfor? Hvad vil Mythologien ſige?
Den kun udvider Menneſkenes Rige;
Den menneſkeliggior Naturens Kræfter,
Hvis Sympathie vort Hierte ſtræber efter.

Naturens Kraft ei Tanken kan udgrunde;
Hendrage den i eget Jeg vi kunne.
Forvandlet til det Fremmede vi blive;
Det Objective blier det Subjective.

Hvad har vi ellers? Kun Begreber kolde.
Er ei den Foreſtilling „Guder, Trolde“
Meer kraftig, end koldſindigt at berette
Om „Skiønt og Hæsligt“, om „det Gode, Slette“?

Omtryller ikke til et jordiſk Eden
Dig Freia meer, end Ordet „Kiærligheden“?
Mon Navnet „Tapperhed“ dit Bryſt opflammer,
Som Aſa=Thor med Bæltet og med Hammer?

Dog ſkiøndt ſig Heltedigt fra Drama ſkiller,
Forſkiellen man for ſtor ſig foreſtiller.
I Naboſkab de giør hinanden Nytte,
Ved broderligt og tro at underſtotte.

Stof laaner Dramet tidt af Epopeen.
Skal Heltedigtet ſkildre Sorgen, Veen
Ret levende, det vorde maa en Scene,
Hvori du taler, høie Melpomene!

Græsk og nordisk Mythologie.

Du gode Gud, hvor hurtigt svinder Tiden!
Halvhundred Aar det næsten nu er siden,
At jeg for Valhals-Aserne brød Isen;
Mit lille Skrift man værdigt fandt til Prisen.

I den Tid har min Tro sig ei forandret;
Med Nordens Guder har jeg Banen vandret.
Vel mindre dannede, men mindre trædske,
Jeg foretrækker end dem for de græske.

De Sidste hersked skiønt i Skiønheds Rige,
Meest i Naturen, i det Sandselige;
Betragte vi vort Nordens Guder nøie,
Da see vi: deres Hiemstavn var det Høie.

Kun Glimt af Høit fra ældste græske Tider
End sees i Nemesis, i Eumenider;
Men da Prometheus raned Aandens Gave
Til Mennesket, ham giorde Zeus til Slave.

Hveranden Fabel os jo forestiller
En østerlandsk Despot med sine Friller.
Skinsygen der, som Drivehiul, du finder
Gientagen mellem Guder og Gudinder.

Geniefuld er Apol, dog altid færdig
Til Mord og Drab, skiøndt deilig og elskværdig.
De slette Digtere — ja, Gud dem naade,
Hvis endnu altid Marsyas han flaaede.

Langt mere blid ved Harpen Bragi leger,
Og priser Frugten i sin Yduns Bæger.

Venus er ſkion; blandt ſydlige Brunetter
Hun gyldenblonde Lok om Issen fletter,

Og gier tilkiende med de hulde Miner,
Hun helſt vil ligne nordiſke Blondiner,
Endſkiondt Sydlænderindens Blod ſig røber,
Saa at hun hæsligt ſig med Mars forløber.

Men Freia ſin troløſe Mand begræder,
Guldtaaren hendes ſkionne Die væder,
Og lærer Nordens Møer: at Troſkabs Minde
Langt meer, end Vellyſt, ſømmer ſig en Qvinde.

Hvor dybt en Junos Nidkiærhed dog falder
For Friggas Moderkiærlighed til Balder!
Augias Stald ſom Knegt Heracles feier,
Mens Thor med Lynet ſender Helten Seier.

Uvidenhed blot kalder dig barbariſk,
Som om du var kalmukiſk og tartariſk,
Vor Fædretro! I dine Himmelhaller
Drak aldrig As og Alf af Hierneſkaller.

Dit Valhal, tænker jeg, har meer at ſige,
End det homeriſkgræſke Skyggerige,
Hvor, ſom en uſel Synder, Helten ſukked
Og ſkialv, naar tørſtig Blod han havde drukket.

Hvor er en hedenſk Fabel, der os møder
Saa høi, ſom den om Balder og om Høder,
Om Yduns Ran og Frelſe? Skion med Vinger
Valkyrien tappre Helt til Odin bringer.

Mercurius! du er en Skielm elskværdig,
Men med din List dog mere hurtig færdig,
End Loke; du blandt Guder blot forsøger
Dit Spøg, men han selv mellem Dievle spøger.

I Grækers blomsterklædte Guderige
Er Tankens Nødsel det Forgængelige;
Nordboen spøger tappert selv med Døden,
Veed: Natten svinde vil for Morgenrøden.

Ei blandt Cothurner Frygten gaaer paa Sokker;
Strengt vistnok Vola spaaer om Ragnarokr,
Men Glæden kommer, naar Jordskiælvet svinder,
Og Livet staaer igien med røde Kinder.

Da gammel Skialdekunst i Nord blev vaagen,
Stod Nordensguden ikke meer i Taagen;
Men Valhalsskaren raaber end med Længsel
Til Billedhugg'ren: Bring mig af mit Fængsel!

Dog, som Barbar jeg ikke her vil synde,
Blind, Grikland! for din Skionhed og din Ynde;
Som Væring jeg til Miklagaarden reiser,
Til Hippodrom, hvor dine Guder kneiser.

Men ikke der, som Helt i gamle Dage,
Heracles jeg kan for Stærkodder tage.
I Blokken vore Guder staae i Hallen;
Saa skynd dig, Meisel! skræl dem ud af Skallen.

Eventyret; det Underfulde.

Det Mythiske Naturens Kraft forvandler
Til Menneske; men Eventyret handler
Paa modsat Viis, det frygter ei Uhyret,
Gior Menneſket til Træ, til Steen, til Dyret.

Det Mythiske dig billedgior en Tanke.
Men Eventyret kiender ingen Skranke;
Sit Billed henter det fra fierne Kloder
I Anelſer, og Drømmen er dets Moder.

Og altid Phantaſien ei, ſelv Anden,
I muntre Syner taler med Forſtanden,
Som ved dens Drømmebilled glædes rolig;
Med Hemligheden gior den dig fortrolig.

Og gierne lod du dine Kinder hvidte
Af Rædſel, naar den ind lod Diet titte
Igiennem Sprækken paa den Dør, ſom ſkiuler
Livsgaaderne bag Dødens, Gravens Huler.

Naar Hamlets Fader kommer — myrdet, jordet,
Naar Bancos Liig vi ſee ved Spiſebordet;
Da er det — naar den ei af Lamhed hærdes —
Vor egen Aand, ſom for ſig ſelv forfærdes.

Epiſke Digtere.

Man ſagde lang Tid og paa mange Steder:
„Ei Heltedigtet meer Nutiden klæder.

Virgil Homer alt efterlignte; Mange
Har efterlignt Homer i deres Sange."

Af Heltedigte saare faa der fandtes.
Saalidt som en Comedie, var Dantes
Et Heltedigt; for Nutid ei et Mønster,
Ei meer, end for et Slot Straßburger-Münster.

En broget Krands af Eventyr, ei dantisk,
Men ridderlig og liflig og romantisk,
Var Ariostos Sang, i mange Dele;
En frodig Blomsterkost, men intet Hele.

Tasso gav meer en samlet Laurbærkrone,
Dyb, ædel, høi — lidt i det Monotone,
For meget Graat i Graat, man savner Noget,
For mørk maaskee, som Ariost for broget.

Et herligt Værk, som staaer Homer ved Siden,
Er Nibelungens Qvad om Heltestriden,
En herlig Klang i Harpen, værdig, rolig,
Dens Gienstand kun for grusom og for blodig.

Hvorledes man, af Muserne velsignet,
Skiøndt man to Digtere har efterlignet,
Original og fædrelandsk kan være,
Det viste Goethe til sin Hermanns Ære.

I Norden aldrig reent for Modeklangen
Sig tabte Kæmpevisen, Folkesangen;
Saa blev det let, at tyde gamle Skrifter,
Hvor Maanskin faldt i Heltemurens Rifter.

Romanen.

Naar ei man klare Sandhed har for Die,
Man tage kan det Lave for det Høie;
Og ſtundom vrages Kunſtens ſieldne Gave,
Fordi man tog det Høie for det Lave.

Jeg denne Gang Romanen har i Sigte,
Som Mange vil ei regne med blandt Digte.
En kold Forretningsmand den dybt foragter
Som Hiernespind med latterlige Fagter.

Foraldre vil om den tidt Intet høre,
Fordi den deres Døttre ſkal forføre;
Men gamle Moer, ſom ſidder hiſt i Krogen,
Forvexler ofte den med Bønnebogen.

Og Mængden grumme gierne den vil eie:
I Hylder hiſt, hvor Bøger faaes til Leie,
Du finder den; fra Ryggen flaaet er Skindet,
Forrevet, halvfortært er næſten Bindet.

Det Bedſte kan i Verden man misbruge;
Og hvis man ud af Bedet vilde luge
Hver flet Roman, ſom kunde Folk behage,
Af gode blev der ſaare faa tilbage.

Naar kun det pænt er ſlebet af paa Kanten,
Saa tager Folk let Glasſet for Demanten;
Og — hvad ſom værre var — Demanten laſtes
Af ſamme Folk, og ſom et Glas forkaſtes.

Af lærd Pedant Romanen undertryktes,
Fordi Cyropædien ikke lyktes;

Milesiske Roman dertil ham bragte,
Selv Goethes Wilhelm Meister at foragte.

Tidt i Romanens store Genrebilled
Er hele Fædrelandet os fremstillet.
Cervantes, Walter Scott — de kiære Tvende
Ret lærte Spanien, Skotland os at kiende.

Beskriv dit Levnet! og snart vil du mode
Heel Meget, som Forholdet kunde støde
Imellem dig og Andre; Alt afmale
Kan du ei frit, ei steds fortrolig tale.

Det kan du i Romanen; du kan blande
Opfindelser med selverfarne Sande.
Det støder Ingen. Viis du kan belære;
Og sandt vil Værket, skiondt en Digtning, være.

Og een Ting maa du heller ei forglemme:
Den kiære Ungdom har, som du, en Stemme;
Og Elskovseventyr, dem vil den høre,
Den unge Mø vil, man skal Hiertet røre.

Det hielper ei, at holde dem i Bure;
Som Ræv om Druer sige: De er sure!
Fordi man selv dem længer ei kan smage.
Ungdommens Fryd skal Alderdom ei vrage.

Den poetiske Prosa.

Romanen er i Prosa. Der er Mange,
Som troe: blot Poesie bestaaer i Sange,

I bunden Stiil; at aldrig den blier funden,
Undtagen at den har et Vers i Munden.

Hvad har man ei oplevet? Poeſien
Mishandlet ofte blev af Theorien.
I Shakeſpeares Tid man agted ei Comødien,
I Shakeſpeares Tid man agted ei Tragødien.

Hvis Venus og Adonis ei var ſkrevet,
Han i ſin Livstid ei erkiendt var blevet
For en Poet. Lucretia gav Ære;
Men Lear og Macbeth maatte den undvære.

Det var ei Poeſie! — Man kunde viſe
Fra vor Tid mangen lignende Sottiſe.
Men til Romanen vender jeg tilbage,
Dens Proſa ſkulde man viſt ikke vrage.

Thi Ordet Proſa har, ſom fleer i Sproget,
To Meninger: Naar Digtet duer ei noget,
Det kaldes Proſa; den, ſom Skiønhed ſtævner
For Hverdags Thing, en Proſaiſt man nævner.

Men den ubundne Stiil ei Skiønhed ſvigter,
Og den foragtes ei af nogen Digter.
Fleerſidighed i Form, til den han trænger,
Og ſtundom vil han ikke rime længer,

Ei gaae i Verſets Baand; hans Muſa leger,
Hvor efter Lunet hun ſig frit bevæger.
Men ved Beſøget Sproget hun belonner,
I det hun det forædler og forſkionner.

„Poetisk Prosa!“ Prosaist vil sige,
„Behold den i Phantasteriets Rige!
Dens Blomster af-Papir kan os ei nytte;
Med Alvorssprog vi ville den ei bytte.“

Hvormed? Med Cancellistiil? Nu, min Kiære!
I Fald du ikke vil det, saa lad være.
Giv dine Perioder ud i Trykken,
Og gaa endnu med Pidsken i Parykken.

Men det er latterligt. Og hør nu dette:
Lidt efter lidt maa du dog Stilen rette;
Naar Fædrelandet Sproget har indviet,
Det ogsaa trænger ind i Cancelliet.

Poetisk Prosa skal du ikke hade,
Den er ei „Rose blaa med Solverblade“;
Hvad selv den hader inderligt, som Lasten,
Det er Forskruenheden og Bombasten.

Den efter Cenfold, efter Klarhed stræber,
Som det sig sømmer skiønne Musalæber;
Her Kunsten ei med Pynten sig vil smykke,
Som Hyrdepige vil den giøre Lykke.

I vor Tid, hvor man tidt forvexler Sangen
Med Rumlepotten og Triangelklangen,
En Digter kunde tidt faae Lyst, til Hæder
For ægte Kraft, at kaste Versets Klæder,

Og nøgen staae, som Herren Aanden skabte.
En Petitmaitre kun ved dette tabte,
Som Unaturens pæne Kiæledægge,
Med falske Lokker og forlorne Lægge.

Mon Goethes Götz i Prosa savner Kronen,
Fordi den savner Versificationen?
Er Shakespeare tragisk ei i mangen Scene,
Hvor uden Vers hans Genius staaer ene?

Dramet.

Et Dramas Form har os Naturen givet:
Samtalen selv er Virkningen af Livet.
Ei svagt, beskrivende sin Handling male
Vil Digteren, men handle selv i Tale.

Stum Loven sønderriver, Øxen stanger,
Stum hen ad Marken iler lette Ganger;
Hvor Krig og Fred, hvor Daad, hvor Sorg og Glæde
Tilstede var, steds Ordet var tilstede.

„Poeten snakker," siger Prosaisten.
Men, Prosaist! du er en daarlig Christen
I Kunstcritik; du staaer i snevre Skranke,
Ved ei, at sande Handling er en Tanke.

Men Tanken ligger som en Drøm i Lænke,
Hvor Ordet mangler; kun med Ord vi tænke.
Saaledes manes Daad til Skriverbordet,
Og Daaden atter yttrer sig i Ordet.

De tre dramatiske Enheder.

Ei Stedets Enhed Skialden mere plager;
Han sætter Scenen hen, hvor han behager,

Alt ſom dertil han i ſit Æmne trænger.
Man ham tyranniſerer ikke længer.

Og Tid man ogſaa nu ham billigt giver,
Og jager ei paa ham med comiſk Iver,
At i en Noddeſkal han det ſkal knuge,
Hvortil han kunde godt en Tønde bruge.

At han ſin Frihed bruge maa beſkeden,
Hvis han med Smagen leve vil i Freden,
Forſtaaer ſig ſelv; thi ſelv i Poeſien
Utrolig Nytte gior Oeconomien.

Med Handlings Enhed man endnu ham driller,
Man den for vigtig tidt ſig foreſtiller.
Den blotte Fabel er ei Hovedſagen;
Ei kiække Digterfrihed ſkader Smagen.

Det Indtryk, hvormed alle Værkets Dele
Naturligt ſig forene til et Hele —
Det er den Heelhed, ſom vil ægte blive.
Compoſition laer ſig ei foreſkrive.

Comodien.

Om tvende Poler dreier ſig vor Klode;
Som den, vort Liv: det Onde med det Gode.
Og Glæde, Sorg, Alvor og Lyſtigheden
Er Livets evige Poler: Kamp og Freden.

Begeiſtringen kan frydes ved at græde;
Men daglig Fred behøver munter Glæde.

En lang Tids Fred let Kræfterne kan matte,
Da voxe Latterligheds Paddehatte.

Til disse Glimt i Søvnighedens Aske
Thalia laaner yndeligt sin Maske;
Comødien med Brix og Narrehatte
Her virker bedst, og Formen er for dette.

Fornemme Franker, som i Hovmodsdunsten
I Kongeborg kun Tempel fandt for Kunsten,
Tog det med Eftertanken ei saa noie,
I egne Fagter æred de det Høie.

La haute Comédie dem giorde kræsen,
I den de gienfandt deres eget Væsen;
I glatte Vers Hver øved sig saa flittig,
Lyksalig, naar han var en Smule vittig.

Lidt Livsphilosophie — det vil da sige,
Som ei den stødte Hoffets Adelige,
Det kaldte Boileau den Digterære,
Hvortil hans Viisdom hæved Moliere.

Men Moliere tabte Templets Nøgler,
Naar ængstlig han holdt op at være Giøgler.
Paa Landeveien Folket selv ham lærte
Den Lystighed, som ham Geniet nærte.

Thi Farcen, kiære Born! det er den Kiærne,
Hvoraf Thalia klækker Frugten gierne.
Det Lave hun forvandler til det Høie;
Hvad Lunet altid have maa for Die.

Tragsdiens Bedrift tilhører Helten;
Comødien — der Narren er i Velten.
Jo meer naragtigt han kan Maſken arve,
Des ſtærkere, Thalia! blier din Farve,

Des meer Anledning, Stof til Spøg en Aften
For Munterheden og Indbildningskraften.
La haute Comédie, ſom Menuetten,
Med Chapeaubas kun ſkiuler Narrehætten.

I fine Selſkab ligne Folk hinanden.
Forſtanden gaaer fra dem; men fra Forſtanden
Maa Helten i Comødien fremtræde,
Hvis Mellemgulvet ryſte ſkal af Glæde.

Og godt og herligt er det Skum, ſom leger
Paa Rand af Overgivenhedens Bæger;
At Overflødigheden overflyder,
Blot Uforſtand kan regne mellem Lyder.

Lavcomiſk-høi var hver en comiſk Digter,
Som med Genie opfyldte ſine Pligter;
Ariſtophan og Holberg ſaadan fandtes,
Moliere, Shakeſpeare, Gozzi, Tieck, Cervantes.

Idyllen; Genreſtykket.

Den huldе Ro, den ſtille Fryd i Livet,
Blev ingen ſtærke Digtefarver givet;
Hvor blide Mennesker tilſammen bygge,
Huſvaler Skyggen, men ei Billedſkygge.

Effecten mangler; dog ei efter Vægten
Vi ſælge Kunſt, og Mangel af Effecten
Har undertiden ſkienket juſt det hulde,
Det milde Hyrdeliv ſit Yndefulde.

Ei blot i Gallerierne giør Lykke
Velmalte, liflig tegnte Genreſtykke;
Naturen tro vi gierne ſee giengivet,
Selv om ei Kunſten juſt forſkiønner Livet.

Det Mindre ſig maa blande med det Store,
Vi uden Graad og Latter os kan more;
I Mark ei høres Lærke blot, men Vibe,
Og hver Tid har ſin Iffland og ſin Scribe.

Forſtanden ſtundom til ſig ſelv fremſætter
Paa flad Tallerken ſine kolde Retter,
Som Poeſiens Kok. Thalias Tante
Intriguen er og det Intereſſante.

Kun maa ved ſlig Anretning man undvige
Det Tørre, Blege, det Kiedſommelige;
Og ei forſtyrre Sandheds jevne Toner,
Som Kotzebue, med Affectationer.

Tragødien.

Tragødien er Livet ſelv; thi Nøden
Er Livets Suurdeig, Livets Skranke Døden,
Og Kraften, ſom i Slethed ei kan bunde,
Maa kæmpe ſom en Helt, og gaae til Grunde.

Men skiøndt dens Kamp ei altid Ondt opveier,
I Døden finder den sin bedste Seier;
Thi Helt, som tapper for det Gode strider,
Ei dør, men lever stærk til alle Tider.

I græske Sørgespil ei stivst lides; -
En Skiønhed, skiøndt den end kun dunkelt vides,
Om Aandens Adel over Død og Smerte,
Gav Digtet Værd, og styrked Heltens Hierte.

Men denne Anelse, som alt herneden
En Hedning følte for Udødligheden,
Den fandt i Christendommen sin Forklaring,
Sin Styrke, Vished og sin Aabenbaring.

Og naar nu i Tragødien vi græde,
Da er det ei af Smerte, men af Glæde,
Fordi vi veed: den Knop, Jordormen tærer,
Hos Gud sin Blomster=Stiernekrone bærer.

Men heller ei har Melpomene villet
Bestandig Undergang i Heltespillet;
Og denne Digtning stundom skiønt kan feire
Sin Høitid, ved at lade Helten seire.

Og Helten er ei Kæmpe blot med Vaaben:
For hver en skiøn Natur er Hallen aaben,
Som Menneskeligheds Helteseier vinder;
For Kunstner, Borger, Hyrde, Piger, Qvinder.

Og Kiærlighed, som den ei Græker kiendte,
Sin Usterkrands til Melpomene sendte.
Saadan forener sig da paa vor Scene
En mild Urania med Melpomene.

Tragodiens Theorie.

Du vil, at jeg dig denne ſkal forklare?
Dig alle vore Regler aabenbare?
Ak! mangen Lærdom ſelv jeg maatte døie;
Gud være Tak! ſundt blev mit Digterøie.

For Alting først tre Enheder befaled
En franſk Critik. Men Frankrigs Hane galed
Sig ſelv til Spot; jeg følte: man kan blive
Til Digter ei, blot ved det Negative.

Tre Timer, høieſt fiir og tyve Timer,
Hvori Heltinden raſer og beſvimer,
Og Helten med, af Hads, af Elſkovs Lue;
Og, fremfor Alting, i den ſamme Stue.

Og fem Perſoner, og, hvad mindſt man venter,
Det halve Par af dem blot Confidenter;
Mens Alt Alexandrinen ſammenrymper,
Faſt ſom i Kiærlighed foruden Strømper.

Den Smag var franſk. Med Nattergalens Triller
Sang i den tydſke Skov nu Goethe, Schiller.
De taug; da hortes andre tydſke Fugle,
Philoſophien kom ſom Viisdomsugle.

Den hyled i ſit Mulm paa Natteſtien
Lang Tid forblommet først om Ironien;
Saa raabte den: Poet kan den kun blive,
Som hæver ſig til det Speculative.

Ei det Moralſke Kunſten bør tilhøre,
En mandig Digter bør ei Hiertet røre,

Opfindelſen er Stof, ſom lidt man agter,
Geniet kun Ideen eftertragter.

Idee! Hvor lang Tid var en Overøſen
Af critiſk Vand paa Kunſt med dette Løſen:
Alt ſkulde for Ideens Skyld forfattes,
Blot for Ideen maatte Værket ſkattes.

Men hvis de gode Folk, ſom troe, vi giøgle,
Ideen brugte ſom en Hovednøgle,
De havde ſmeddet ſig til vore Skabe,
Ved deres Vinding kunde vi kun tabe.

Thi Kunſt, ſom Videnſkaben, er ſelvſtændig,
Og hvad den giør, det giør den egenhændig;
Af fremmed Magt den lader ſig ei ſige,
Er ei Metaphyſikens Kammerpige.

Af ſlige Dirker vil vi ikke vide,
Hvormed en Philoſoph ved Nattetide
Gaaer hen til Kiſten, mens Poeten ſover,
Og taer ſom Eiendom, hvad bedſt ham hover.

Hvad er Ideen? Uden Fordoms Skranke
Jeg troer: Ideen er den Hovedtanke,
Hvorfra det Hele gaaer, ſom Alt forſtærker.
Og ſaadan findes den i Kunſtens Værker.

Men Jordbær ſpiſer du beſtrøet med Peber,
Hvis Skiønhed du opløſer i Begreber;
Begribes kan ei alle Phantaſier, –
Og Alt i Kunſt er ei Allegorier.

I Fald hver liflig, herlig Aabenbaring
Først trængte til vidtloftige Forklaring,
Svandt snart det hele Liv paa denne Maade;
Vort Liv er selv en uforklarlig Gaade.

Derfor umiddelbart maa Kunsten male
Med Farve, Steen, med Toner og med Tale.
Ensidig Theorie maae vi bestride,
Der siger slet, hvad vi alt bedre vide.

Det Levende, med alle Sjælens Gaver,
Paa Bordet tidt blier lagt som et Cadaver;
Spidsfindigheden skiller Kiød fra Benet,
For at beundre, hvad der var forenet.

Et Liigs Anatomie, den skeer med Nytte,
For Livet imod Døden at beskytte;
Men skiæv Critik har Sommerfuglen rovet
Blot Vingens Farver, for at vise Støvet.

I Kunstens Værksted dig dog Synet svigter,
Hvis ei Naturen dig har skabt til Digter,
Og Læser med; den din Forstand indvier
Til grundig Indsigt uden Theorier.

Den Oldtids Valnød, som sin Skal oplukker
Umoden beesk, Humanitetens Sukker
Maa sylte. Digterkilden fra Castale
Maa koge den. Det er ei Gaadetale.

Philosophien og Poesien.

„Philosophie da bort fra Kunstens Skranker
Forviser du?“ — Vidt feilet! Sunde Tanker
Er Ædelsteen i ægte Digterkrone,
Saavel som Handling, Taare, Billed, Tone.

Dog disse sunde Tanker, vel at agte,
Concrete være maae, men ei abstracte.
Det vil paa Dansk og let forstaaet sige:
Bestemte Tanker, ei almindelige.

Philosophien er, som Poesien,
Imellem Centrum og Peripherien
En Radius; men glem ei denne Sætning:
En Radius i ganske modsat Retning.

Philosophie paa sine Tankevinger
Fra Overfladen Alt til Centrum bringer;
Men Poesien ud fra Centrum træder
Til Overfladens hundred tusind Steder.

Lad hver da vandre sine egne Veie,
Lad hver sin Characteer, sin Rigdom eie!
Fra Cirklens Centrum og fra Cirkelranden,
Som Brødre, møde daglig de hinanden.

Men hver sin egen, hver selvstændig, tapper,
Ei Kiolen sammensyet af begges Lapper,
Som Harlekins; men broderligt i Freden
Dem glæde begge just Forskielligheden!

Skiebnetragødien.

Der Noget er, mod hvilket vi os værbne
Kun slet, vi Mennesker, det kaldes Skiebne;
Men Skiebnen selv har Skiebnen tidt erfaret
Heel tungt, naar den saa ravgalt blev forklaret.

Forudbestemmelse — til dennes Faner
Ei sværger Christen, men Mahomedaner;
Vor Tro, vor Aand, vort Hierte taaler ikke
Paa Livets Skaktavl blot at være Brikke.

Gud gav os Frihed. Der er ingen Skryden
I dette Ord; det er: Gud gav os Dyden.
Og uden Himmelgaven paa vor Klode
Var Forskiel ei paa Ondskab og det Gode.

Skiebnetragødie! du er en Tidsel.
Hvad er din Helt? En Ganger i et Bidsel,
Som lystrer Rytteren; snart sig formindsker
Et dyrisk Mod, og styrtende den vrinsker.

Hvad skal vi føle her? hvori deeltage?
Beundre hvad? hvorover føre Klage?
Hvad styrker skiønt vor Aand? hvad har os glædet?
En hæslig Rystelse paa Retterstedet!

„Er der da ingen Skiebne?“ — Vi udtrykke
Med sligt et Ord blot Uheld eller Lykke.
Ulykken er der, mangen jordisk Smerte;
Men Villien hersker i vort eget Hierte.

Der synder ingen Siæl, fordi den maatte;
En saadan Tro blot Ondskab kunde gotte.

Men Lidenskabens Magt vort Stov forleder;
Bekæmpe den, var ei Umuligheder.

Ei Æschylos, ei Sophocles, som vare
Kun Hedninger, foer vild i denne Fare;
Hos dem er Skiebnen Lykken blot, som brister,
Omstændighedens Magt, som Hiertet fristet.

Følelsens Forsvar.

En gammel Philosoph, som elskte Freden,
Har kaldt Tragødiens Blomst: Medlidenheden,
Der læger Hiertet, mens den Hiertet saarer.
Fra Weimar kom en selsom Skræk for Taarer.

Først i Clavigo, Stella, Werther længe
Slog Goethe grædende sin Harpes Strænge;
Saa fik han Taareskræk, liig Skræk for Vandet,
Forviste Følelsen fra Digterlandet.

Og Tieck, som græd, imedens efter Noder
Han med Novalis sang og Wackenroder,
Brød over ømme Stemning ogsaa Staven.
Begrædes Ingen maatte meer i Graven.

Og tydske Theoretiker, hvem Sindet
Tidt gustent var og tørt, som ofte Skindet,
Forviste Følelsen fra Kunstens Rige,
Og kaldte den: det svage Qvindelige.

Antikt nu Alt og plastiskt skulde være;
At staae med Diet tørt, det var en Ære.

De glemte, paa hvor mange hundred Steder
Homer, Virgil, Ovid, Horatius græder,

Og Sophocles, Euripides. De glemte,
Petrarca kun ſin Elſkovsharpe ſtemte
For kiærlig Graad; at Shakeſpeare, naar han vælter
Fra Hiertet Stenen, juſt os Hiertet ſmelter.

Og Schiller — Men hvi ſkulde jeg gientage
En ſlig urimelig, ugrundet Klage?
En hyklet Nørthed gior viſt ei Poeten;
Skield den kun ud: Sentimentaliteten!

Selv Ondſkab, øieblikligt nervepyſtet,
Kan græde, troer ved Angersgraad ſig trøſtet;
Men disſe Taarer, ſom ſaa falſke trille,
Det er kun Graaden af en Crocodille.

Foragter den, og al den usle Klynken,
Der vækker ei Medlidenhed, men Ynken;
Dog gior jer ei, af Frygt for tomme Farer
I Kunſten, til ſteenhiertede Barbarer!

Foragter du den Graad, ſom Diet væder,
Naar hen for den Korsfæſtede jeg træder?
Var Jeſus Chriſtus qvindlig, af de Svage?
Skal heller jeg din Trods til Mønſter tage?

I Siælens Vindve Taaren, Siælens Datter!
I Vittighedens Dør fra Læben Latter!
De tyde begge, kiærligt ſøſterlige,
Oprigtige, hvad Ordet ei kan ſige.

Medlidenheden.

Medlidenhed har vi med Brødres Smerte,
Men physiſkt lider intet Digterhierte,
Og røre kan os derfor ei de Svage,
Som stønende, selvkiærligt sig beklage.

Men hvor taalmodig blidt den Ædle lider,
Der rørtes Hierterne til alle Tider;
Hvor den Uskyldiggode taaler Plage,
Men klager ikke selv, der maae vi klage.

Ulykken maa med Kraften sig forene,
Hvis den skal virke tragisk paa vor Scene.
Medlidenhed, som du for Helten fatter,
Maa være Kiærligheds, Beundrings Datter.

Lastens Beundring.

I lang Tid Digterne beundred Dyden;
Men Fløiten pludselig forandred Lyden:
Foragt nu Godhed døied, og Forkasten,
Og Mode blev det, at beundre Lasten.

„Beundre Dyd! En triviel Philister
Gior Sligt endnu. Nei, Kraften, gram og bister,
Kun hyldes bør, som uden Skaansel brænder,
Og Ollebrøds-Medlidenhed ei kiender."

En kraftig Last! Er Sygdom da mandhaftig?
Last er en Sygdom, Sygdom er ei kraftig.
Et kraftigt Menneske, som Synd bedriver —
Af dem Exempler nok os Verden giver.

Dog Kraften i ham, skulde jeg formode,
Tilhører ikke Lasten, men det Gode;
At Godt til Ondt misbruges, ofte hænder.
Saadan den ægte Digter det erkiender.

Og det er tragisk. Men selv Lasten rose,
Tragodien til Last=Apotheose
Forvandle — Kiære! mon det vel var værre,
Fromt at tilbede Diævlen som Vorherre?

Den nyere franske Skole.

Skiøndt Victor Hugo tydske Sprog forsmaaede,
Dog Werner, Müllner og Grillparzer naaede
Til Øret ham, Ideen ham leveerte,
Da han poetisk revolutioneerte.

I Dramer fra den nye franske Skole
Man paa Talent og Aand kan sikkert stole.
Bizart, men lifligt Characteren tegnes;
Paa vildest Lidenskab dog Alt beregnes.

Dyd, Fromhed, Pligt som noget udtient Gammelt
Betragtes, næstendeels som noget Vammelt.
Kun Agt i Hiertet disse Helte bære
For en afskylig Afgud, kaldet Ære.

Thi hvilken Ære! Vitzliputzli hisset,
Som den, var om sit Offerblod forvisset;
Baal i Carthago saadan Æren brugte,
Naar gloende paa Torv han Barnet slugte.

Moderne Frankerhelt med Døden ſpaſer,
Som Giek han med det Sandſelige fiaſer,
Og ſpotter Alt med cavaleerſke Fagter,
Mens han ſig ſelv i Hiertet dybt foragter.

Men ſiges der et Ord, ſom Hovmod prikker,
Da ridderligt ſin Ven ihiel han ſtikker;
Med kolde Blod udoſer han det varme.
Det er en Ære, ſaa ſig Gud forbarme!

Skiøndt franſke Melpomene før har baaret
Fiſkebeens-Skiørter, Skionplet, Pudder i Haaret,
Og kiendes paa ſin affecteerte Tunge,
Jeg foretrækker hende for den unge.

Corneille, vingeſtækket Ørn, opdraget
Ved Ludvigs Hof, fløi høit dog over Taget;
Britannicus, Athalia — Racine!
Til Frankrigs Roes er diſſe Værker dine.

Men Victors Melpomene nervеryſtet,
Som Theorigne de Mercour, af Bryſtet
Udriver Hierter, og angiver Tonen,
Mens hen man ſlæber hende paa Kanonen.

Natur! i vore ſkiebneſvangre Dage
Til Seinen vender du maaſkee tilbage,
Til ſyge Kunſt. See, Vinket er alt givet!
Sit Præg, ſin Næring Kunſten faaer af Livet.

Tragiſke Digtere.

Det Folk, hvis Digtermelk din Barndom nærte,
Vor Verdensdeel! og dig det Skiønne lærte,
Som ſtedſe Læremeſter dig vil blive,
Har ogſaa lært dig Sorgeſpil at ſkrive.

Hvad ſkylde vi ei Grækerne? De Scener,
Hvor Storhed ſig med Characteer forener,
De findes end, i en tilfældig Vrimmel
Af Tidens Krav, ſom Stierner paa en Himmel.

Den græſke Muſa dybt vor Siæl henrykker.
Nu har vi lært at componere Stykker;
Men hvilken Yngre digted noget Bedre,
End hvad os ſkienket blev af hine Fædre?

I Indien, hvor Livets Kilde rinder
Med første Spring, Tragødien man finder
Ei mandig, ſom den græſke; ſom den ømme
Sakuntala, gaaer Muſen der i Drømme.

I Norden, i vort gamle fædrelandſke,
Svang Thor ei altid Miølnir med ſin Handſke;
I Edda Sagas Runer os fremſtilled
Brudſtykker, første Glimt af Sørgeſpillet.

Da Middelaldren ſvandt, to ſtore Skialde
I Syd og Nord Apollo mon fremkalde;
Den ene hørte til det Halvforſvundne,
Den anden til det endnu halvt kun Fundne.

Den ene, Catholiken, Adelsmanden,
Romantiſk hørte med til Ridderſtanden;

Den anden, Protestant og Borger, skued,
Humane Fremtids Morgenrøde lued.

Vi har dem end, vi aldrig dem vil savne:
Shakespeare og Calderon er deres Navne.
Den ædle Spanier, som en aandfuld Seer,
Ei lamtes af sin Tids Autodafeer.

Og Shakespeare, for vor Nutid Kunstens Fader,
Ei hans Exempel Sonnerne forlader,
Som Characterens ypperligste Tegner,
Skiøndt altid ei som Scenernes Beregner.

To store Tydskere maae vi ei glemme,
Som hæved deres skiønne Skialdestemme;
Den første, mindre tragisk og pathetisk,
I Götz og Faust guddommelig poetisk.

Mens Goethes Aand henreves af Naturen,
Høit blæste Schiller som en Helt i Luren.
Den muntre Livets Side lidt han kiendte;
Men for alt Høit og Stort hans Hierte brændte.

Dog — ikke vidste man, at, førend disse,
Veltalenheden kroned her en Isse;
At tragisk digted, ei med mindre Kræfter,
Den Skiald, som ingen Fremmed spørger efter.

Johannes Ewald! store Harpespiller!
Du digted førend Goethe, førend Schiller;
Dit Sprog i Fiskerne, som i din Balder,
Ei overgaaes af nogen Digteralder.

Gud i Kunſten, Kunſten i Gud.

Ei Skialden være ſkal Naturens Abe,
I ſmaalig Efterligning ſig ei tabe,
Ei heller lægge blindt ſit Frø i Furen,
Og Alting overlade til Naturen.

„Hvad ſkal han da?“ Sit Kald, ſin Stræben hædre,
Ved Manglerne med Kunſten at forbedre.
„Forbedre Herrens Værk?“ Det ſtore Hele
Staaer ſelv ſom Mønſter for de mindre Dele.

Det ſtore Værk — for det han maa ſig bøie;
Dog ei ſom Orm i Støv, men med et Die,
Der ſeer Guds Herlighed, og den kan fatte,
Uværdig ei til Livets rige Skatte.

Men alt det Enkelte, ſom Tiden røver
Saaſnart ſin Kraft, Fuldendelſen behøver.
Derfor har Gud den ſkiønne Kunſt os givet,
Til ſikker Havn for Skiønheden i Livet.

Thi Phantaſiens Frugter, Sydens, Nordens,
Er Gaver af Guds Haand, ſaavel ſom Jordens.
Kunſt fra Natur ei ſkiller Fængſelsmuren;
Den ſande Kunſt er atter blot Naturen.

Og derfor drikke begge tidligt, ſilde
Til Vedervægelſen af ſamme Kilde;
Og Kunſt, hvis Hovmod kan Naturen glemme,
Blier Graaſpurv — Nattergalen uden Stemme.

Det Høie, Store, Livets Førſte, Sidſte,
Saa lidt ſom Livet ſelv, vil Skialden miſte.

Bortfiern det fra den bedſte Digtertone!
Og ſtolteſt Eeg ſtaaer kappet, uden Krone.

Skiondt Følelſen ſig fiernt i Skyen taber,
Maa barnligt Siælen tale med ſin Skaber.
Han veed det, at vi ere Børn tilſammen;
Men han forſtaaer vor Lallen og vor Stammen.

Hans Hemmelighed ei hans Viisdom ſkiuler,
Som en forborgen Skat i Dybets Huler;
En Anelſe derom har han os givet,
Hvergang et Hierte ſlaaer i Jordelivet.

Og naar engang det hen mod Tiden ſtunder,
Naar Fuldſlag blier af flygtige Secunder,
Vil Hieroglyphen vi, uſløret af Tiden,
Med Lethed læſe paa Livspyramiden.

Alt vide vi, hvad dette Liv behøver:
Hver ſtor Bedrift derpaa har givet Prøver;
Hver herlig Aand, har den ei havt for Die
I bedſte Kamp det Store med det Høie?

Hvi ſtrider ſtærken Helt, i Blodet badet?
Er det for Vindings Skyld? er det af Hadet?
Nei! Kraften, Villien Guddomskraften ligner;
Den er hans Ære, Løn, og den han ſigner.

Det Skiønne ſtræber til Fuldendtheds Glæde,
Og i Fuldkommenhed har Gud ſit Sæde.
See græſke Tempel! Taler Harmonien
Til Himlen ikke her, ſom Poeſien?

I græſk Architectur ſig, ſkiøn for Diet,
Mathematikens Form til Kunſt ophøied,
Og loved Gud. I Skiønhed ſig bevæger
Triangel, Cirkel og Qvadrat og Streger.

Og Statuen, ſaa meſterlig fremſtillet!
„Gud ſkabte Menneſket i eget Billed,"
Har Biblen ſagt; og Hedningen beviſte
Med døde Steen, at han den Sandhed priſte.

For Skiønheds Magt ſig Grækeren mon bøie;
Da kom du, Chriſtendom! det ægte Høie;
Dog viſte Rafael, og han ei ene:
Det Høie kan med Skiønhed ſig forene.

Da Gud blev Menneſke, ſvandt Taagedunſten;
Thi da blev han en Gienſtand ſelv for Kunſten:
Som Barn paa Moders Skiød, ſkiøn alle Tider;
Som den Uſkyldige, der Døden lider.

Henrykt af Gud i Middelalder-Slægten
Steenpoeſie os digted Architecten;
Hvor Kirken fromt til Andagt vinkte Brimlen,
Der ſtrækker den ſin Arm høit imod Himlen.

Kan jeg de Værker alle vel opregne
Med Guddomspræg, ſom ſmykke Jordens Egne?
De Sange, der henrykte Sialen længe,
Fra Davids Streng til Kingos Harpeſtrænge?

Men nu, hvor er Begeiſtringen? — Vidt brage
Vel Kraftens Luer høit i vore Dage;

Dog føles ei med Hiertet, men med Panden,
Henrykt er ikke Siælen, men Forſtanden.

„Og vil du, at vi end til Himlens Konning,
Som Munke, ſiunge ſkal om Melk og Honning?
At, ſom i Bedſtefædres Tid, blier ſtammet
Om Lammets Blod? Skal vi tilbede Lammet?

Nei! men af Solen ſelv, den ſtolte, høie,
Du lære ſkal for Gud dig at nedbøie;
Og naar ſig Dødens Billed, Natten nærmer,
Som Maanen være du en hellig Sværmer!

Og ſtræber du til Frihed? Himlens Rige
Paa rette Viis os danner alle Lige.
Men kun i Kiærlighed kan Frihed trives,
Og kun det Gode Seir af Himlen gives.

Og eſt du Kunſtner, Broder! eſt du Digter,
Til ham dit hele Værk, din Stræben ſigter.
Og derfor ſiunger jeg: Almagten være
Mit Liv, min Kunſt indviet, og min Ære!

Til min Ven Dorph.

I et Exemplar af Heltedigtet Regnar Lodbrok.

Den 28de December 1848.

Du, min Yduns gamle Ven,
Og min egen ikke mindre!

See, hun lod engang igien
For mit Blik ſin Stierne tindre,
Trylled hen mig med ſit Vink
I de unge Levedage,
Da hun mig ved Stierneblink
Viſte Helge med Hrolf Krage.
Aanden har ei tabt ſin Kraft,
Diet blændes ei af Taarer,
Og den vante Sundhedsſaft
Flyder i de gamle Aarer.
Tiden dog gaaer ſikkre Gang,
Olding er ei Yngling længer;
Men naar Harpen uden Klang
Paa den visne Steen=Eeg hænger,
Læs da dette Qvæde her,
Du deri din Ven gienkiende!
Faa, ſom du, var Skialden kiær,
Du, min aandelige Frænde!

Hegermann-Lindencrone.

Mai 1849.

Den gamle General — han ſmiler ikke meer;
Rødmuſet, friſk og munter ei Vandreren ham ſeer
At gaae fra Stadens Muur
Til blomſtrende Natur.
Han blomſtred, ſom Naturen, men Døden ſtod paa Luur,
Og ſagde: Du har vandret i Aar vel otteti,
Din Vandring her paa Jorden bør være nu forbi;

Men hist i Himlens Stat —
Jeg veed, du er parat —
Igien du for Vorherre staaer som en ung Soldat.

Den gamle General var kiæk i Ungdoms Lyst,
Fra Norges Klipper kom han til Danmarks skiønne Kyst;
Han stod i Fredriks Hær,
Og han fik Ydun kiær,
Og, yndige Louise! han blev sin Qvinde værd.
At slaae for elskte Danmark han altid var bereed;
End kraftig i sin Alder han fandt sin Rolighed,
Hvor Venskab, Poesie
I huuslig Harmonie
Ham planted mange Blomster paa Livets skiønne Sti.

I mangen deilig Sommer, som udi Freias Sal,
I Børneborne=Flokken sad gamle General.
Du havde Sønner tre,
Som alle lod sig see,
Naar Thor til Farer kaldte, Bedrifter skulde skee.
Den første ramte Død,
Hans Blod for Danmark flød,
Da Fienden ind, den Frække, fra Dannevirke brød;
Og du begræd din Søn.
Men — det er Heltens Løn —
Nu favner han sin Fader, den Velkomst er saa skiøn.

Fred, Olding! med dit Støv. Din Troskab var ei sløv,
En Krands din Kiste flettes af friske Egeløv.
I høien Alders Tid
Du drog vel ei til Strid,
Men født du var til Stridsmand, skiøndt du var mild og blid.

Du havde gierne draget mod Forræderen dit Sværd;
Nu fyldeſt dine Sonner gior i den danſke Færd.
Saa ſov i Graven ſødt!
Ei er dit Minde dødt;
Dig ſigner mangt et Hierte, ſom har dit Hierte mødt.

Under Olaf Ryes Portrait.

Juli 1849.

Dig aldrig glemmer Danmarks Land,
Omkring din Ære nu ſig Himlen hvælver,
Du Daniel Rantzaus Ligemand!
Du Søn af Einar Tambeſkiælver!

Til Bernhard von Beſkow.

Den 9de September 1849.

Han er en god, udmærket Skiald.
„Vel! Flere fik det ſkionne Kald."
Som Beſkow er ei Flere.
„Saa ſiig os da, hvori beſtaaer
Den Dyd, hvormed han overgaaer
Enhver? Hvad er han mere?"

Han er en høiſtbegavet Mand,
Med ſielden Kundſkab og Forſtand.
„Nu, Digter! det er Flere.

End veed vi ei, hvori bestaaer
Den Dyd, hvormed han overgaaer
Enhver. Hvad er han mere?“

Velan! jeg vil dig sige den:
Min Bernhard er min bedste Ven.
Skal jeg dig sige mere?
Jeg mangler ædle Venner ei,
Men paa min lange Livets Vei
Som han — var ingen Flere.

Jeg taler ei om Børn, som staae
Mig nær, hvis Hierter for mig slaae,
Om Fader, Søster, Moder.
Men Broder negted Skiebnen mig;
Ham fandt jeg først, da jeg fandt dig:
Min Bernhard blev min Broder.

Til Malin von Beskow.

Den 9de September 1849.

Jeg vilde saa gierne til Svithiod engang;
Gienlyden af Heltenes Skioldeklang —
For den vilde Skialden takke.
Men Aarene kom, og Aarene gik,
Og Sverriges Kyst kun at see jeg fik
Fra Frederiks smalle Bakke.

Da vinkte mig Ydun og Bragi selv —
Ei som de hersked ved Mælar=Elv,

Ved Sigtun, i gamle Dage,
Men ſom det høiſtelſkværdige Par
Med Harpen og med det Æblekar,
Som Oldtiden kalder tilbage.

En ædel Digter, en ædel Viv,
Som først med Skiønhed fortrylled hans Liv,
Og siden med huuslige Dyder —
Dem Ydun og Bragi ved Harpelyd
Nedsendte til Danerſkialdens Fryd,
Og Venſkab ham velkommen byder.

Med dem han henrykt til Upſal kom,
Med dem paa Høienes Helligdom
Han Mioden af Hornet tomte;
Med dem han alle de Steder ſaae,
Hvorom han tidt monne Harpen ſlaae,
Naar han i Ungdommen drømte.

Og Ydun og Bragi huldt over Sø
Ham ogſaa beſøgte paa Siællands Ø,
Og giorde ham Børnene glade.
Stor Gammen da var ved Leireborg;
I os kun har giort en eneſte Sorg,
At I os atter forlade.

Men hvad i Veemodens Savn er Trøſt,
Og hvad i Skilsmiſſen ſelv er Lyſt,
Er Haabet om Gienſyns Lykke.
End ſtiger mig Solen ſaa ſkiøn og rød,
Og viſt ſkal den gamle Skiald før ſin Død
Til Hiertet atter jer trykke.

Sang
i Anledning af
Kongens Fødselsfest.

Affiungen i Skydeselskabet den 11te October 1849.

Med Høitid, Brødre! samle
Vi os om Festens Bord,
De Unge med de Gamle,
Vort Qvad er Glædens Chor.
Ei Kraften længer sover,
Som Skialden blot besang;
Som Drn den svæver over
Det hele Danavang.

Hrolf sad med sine Helte;
Og da dem Troskab bød,
De droge Sværd fra Bælte,
At hevne Kongedød.
Men dine slog for Freden.
Dit Navn, vor Fredrik! ja,
Bevarer Evigheden
I Fredericia.

Og da vor fælles Moder
Fik Liv og Mod igien,
Da sad du som en Broder
Imellem dine Mænd.
Paa Tak og Løn du tænkte,
Forsvunden var din Sorg.
Ei slige Roser skienkte
Tilforn vort Rosenborg.

Du Tiden kom i Møde,
Du hørte Fremtids Krav,
Og du lod Ingen bløde
Paa gamle Fordoms Grav.
Den Krone, du mon kaare,
Ei Konge bedre fandt:
Taknemlighedens Taare
Blev Kronens Diamant.

Ved Feſten den 14de November 1849.

Naar Ydun rækker Ungerſvenden Frugt
Af gyldne Skaal, laer han ei Harpen hænge;
Om Livets Foraarspoeſie da ſmukt,
Om kiælen Elſkov tone Harpens Strænge.
Og ſtraaler Solen over Mark og Vænge,
Og ſmiler Maanen giennem dunkle Skov,
Da ſiunger han Naturens Priis og Lov
Begeiſtret, og betænker ſig ei længe.

Og i det unge, virkelige Liv
Beſøger ham en alderſtegen Gubbe,
Men ikke ſvag, ſom Dieblikkets Siv,
Thi friſke Skud gaae fra den gamle Stubbe;
Ja, Spirer ſelv til Fremtids Roſer knoppe:
Thi det er Hedenold, den ſtærke Mand,
Der aldrig døer, der aldrig blegne kan.

Og naar han lærer Skialden Sangen ret
Med ſkarpe Blik i de forſvundne Dage,

Da voxer Modet, og det blier ham let,
Med Harpeklang at standse matte Klage.
Thi Tiden iler ikke, som en Drage,
Med hæsligt Vingeslag, til Livets Skræk;
Men den forfriſker Viisdom, som en Bæk,
Hvis bedste Bølger vende kan tilbage.

Og let da maner Skialden Helten frem,
Som ei er død, som kun i Høien sover,
Og drømmer om: igien til vante Hiem
At seile karsk paa Phantasiens Vover.
Den samme Himmel end sig hvælver over
Det gamle Danmark, Sol har samme Glands,
Og Skovens Eeg endnu den samme Krands;
Thor tordner end i mægtige Kartover.

Og blomstrer Nutid -- let besynges kan
Af Skialden da den Ædle, Vise, Stærke,
Der hædret har det elskte Fædreland,
Og tiener Evigheden til et Mærke.
Og som i Marken qviddrer muntre Lærke,
Sig svinger Sangeren til fremmed Egn;
Thi Digterhaugen kiender intet Hegn,
Dens Blomster voxe selv igiennem Vandet,
Igiennem Sneen, giennem Flyvesandet.

Men — reent ud talt — hvad ei er Digter let,
For Digter er Umulighed at øve.
„Saa siig os da: hvad gavner Kunsten slet,
Og hvad vil Digteren forgieves prøve?“ —
Gudinden vi til Sangene behøve,
Som styrker, hvis Veltalenhed er stor:

Yduna — Muſen ſkienke Skialden Ord!
Forgieves uden hendes Hielp han ſtræber;
Med Blomſten hun berører vore Læber.

Men een Gudinde, ſom nu i ſin Favn
Mig trykker huldt; ſom kom paa Freias Kærre;
Taknemlighed er hendes ſkiønne Navn:
Hun ildner mig — men hun er ſtum desværre.
Og derfor er jeg ikke Villiens Herre;
Og derfor ſtammer jeg ved dette Bord,
Hvor Danmarks Ædle lytte til mit Ord.
Men min Gudinde vil mig ikke ſaare,
Hun laaner ſelv den Stammende ſin Taare.

Af Hiertet takker jeg i Feſtens Hal
Min Konge, ſom høimodigt mig belønner;
Jer, gamle Venner af den gamle Skiald!
Jer, yngre haabefulde Danmarks Sønner!
Statsmand og Borger, Kunſtner! — Hør mit Kald,
Hør, Danmarks Skytsaand! mine varme Bønner:
Lad Hver i Kraft og Mod og Gierning ſtige
Til Held og Hæder for vort gamle Rige.

I hædre mig. Jeg nær ved Grændſen ſtaaer,
Dog end af Mathed bugner Gubben ikke.
Jeg drikker med, et Glas jeg ogſaa faaer,
Thi det er ei mit Gravøl, ſom I drikke.
Ei Tiden har min Livskraft mig forødt.
Tre, fire Huſe herfra blev jeg født;
Men derfra gaaer — vil det Naturens Orden —
Endnu en ſmuk Allee til Kirkegaarden.

Og nu til Fryd! Europa sande maa:
I Danmark flammer ogsaa Livets Lue;
Men hvad især den Danske har, som Faa,
Er Munterhed, som ingen Farer kue.
Mens Skyerne ved Horizonten staae,
Han feirer Digterfest i glade Stue;
Han pleier Blomster i sin lille Have —
Og dem skal ingen Syndflod os begrave.

Den danske Munterhed er Uskylds Værk,
Og den vil ogsaa sikkert skille Trætten;
Den danske Landsoldat er god og stærk,
Med Munterhed han brugte Bajonetten.
Med Munterhed skal Videnskab og Kunst
Og Borgerdaad forjage skumle Dunst;
Med skumle Dunst forsvinde vore Sorger —
Gud signe Danmark, Konge, Kunstner, Borger!

Efterslæt

af lyriske Digte.

Den lille Guds-Engel.

Juli 1805.

I Roeskild Kirke, stor og bred,
Dybt i en Hvælving, mørk og gammel,
En liden Kiste sættes ned,
Sortovertrukken, paa sin Skammel.

Hvo hviler bag den hvide Krands?
En lille Glut. Med Graad og Klage
Hun stirred ind i Lysets Glands,
Og sank i Mørket flux tilbage.

Hvad rasler i den tredie Nat
Ved Støtten hist, som Farve klæder?
Den gamle Pille revner brat,
Og Harald frem i Harnisk træder.

„Jeg er det ældste Blod af Skiold
I denne Grav; nu jordes atter
Min Ætt!“ Saa taler han, og kold
Han stirrer paa sin yngste Datter.

Da rasler Gittret hist med Klang,
Og Femte Fredrik høi fremtræder;
Stærkt hvisler i den lange Gang
Slæb af hans lange Sølvmors Klæder.

Til Kiſten rørt han nærmer ſig:
„O, Harald! ſtaa ei ſaa fornøiet.
Den blege Moder mindes dig,
Som ſukker hiſt med Graad i Diet.

Du veed, ſom jeg, at Himlens Lyſt
Langt overſtiger Jordens Glæde;
Dog, mens det ſlaaer, det ſvage Bryſt,
Da maa det matte Die græde.

Seer du: her ligger Een, To, Tre —
Fem, Sex? Een er endnu i Live.
O, Stammefader! lad os ſee,
Hvordan vi hende Trøſt kan give.

Du eſt den ældſte døde Drot,
Jeg her aflagde ſidſt min Krone;
Kom, lad os bryde Gravens Slot,
Og knæle hiſt for Herrens Throne,

Og bede ham, at venlig Trøſt
Han til den arme Qvinde ſender,
Som ſidder med det knuſte Bryſt,
Og vrider hiſt de matte Hænder.“

Og flux ſig ſkød de mødſke Been
Igiennem Kirkens hvalte Bue;
Da revned Muur og Marmelſteen,
De foer mod Evighedens Lue.

Og hvad de talte der med Gud,
Er hemmeligt for Jordens Øre.
Men ſeer du hiſt et Stierneſkud,
Og kan du ſøde Toner høre?

Nedbøiet i den skiønne Vaar
Hun sidder taus, den arme Qvinde;
Fortvivlet hendes sorte Haar
Sig om de blege Kinder vinde.

„O, gode Gud! hvi gavst du mig
Saa stort et Held, saa mangen Glæde,
Naar dog min Lykke idelig
Skal tungt afbrydes ved at græde?

En ædel Husbonds glade Viv,
Fyrstinde til et herligt Rige!
Hvi bøier du det svage Siv,
Naar det vil fro mod Himlen stige?

Og hvad er for et Qvindebryst
Blandt alle Jordens største Goder
Saa sødt, hvad er saa salig Lyst,
Som den, o Gud! at være Moder?

At see den spæde Blomst hver Dag
Sig meer og meer i Skiønhed hæve?
At værne den mod Stormens Slag?
At støtte den, naar den vil bæve?

Og voxen til en Jomfru fiin,
Hun skulde huldt den danske Throne
Forskionnet, som en rød Rubin
I Fredriks gyldne Faderkrone.

Og mange Fyrster om min Mø
Da havde hørt i mangt et Rige,
Og redet henrykt under Ø,
Og beilet til min skiønne Pige.

Nu eſt du død, mit elſkte Noer!
Jeg kalder dig ei meer tilbage.
Det mørke, tauſe Sørgeflor
Afmægtigt vidner om min Klage.

Saa ſukker den arme Fyrſtinde.
Da tie de natlige Vinde,
Fra Himmelen viftes hver Sky,
Hver Stierne funkler, ſom ny;
Og for hendes Blik, ſom ſig hæver,
En Engleſkare fremſvæver.

Græd ei, vor elſkte Marie!
Vi vil dig til Glæder indvie:
Din blegnede Glut er ei død,
Vi tog hende kun af dit Skiød.
Smaae Børn vi have ſaa kiære,
Os lige paa Jorden de ere.

Dem Verden har Intet forkyndet,
Og aldrig have de ſyndet;
Uſkyldigt har de kun ſeet
I Moderens Blik, og leet.
Til Himlen ſaa venlig det blinkte,
Da tog vi det, medens det vinkte.

O, ſtands da din Sorg og din Klage!
Du har jo en Dotter tilbage,
En Dotter, ſom er dig værd,
Som Gud har i Himmelen kiær.
Men denne du ikke ſkal miſte;
Da vilde dit Hierte briſte.

O, stands de Taarer, som trille!
Vi har mellem os her din Lille.
Du kiender den neppe vel meer?
Nu altid den smiler og leer,
Som Lilien høit paa sin Stængel,
Fra den Tid, den blev til en Engel.

Af Skuldrene frodigt sig svinger
To hvide, sølverne Vinger.
Din Glut er blandt Cherubim nu;
Maria! hvi sørger da du?
Trøst dig, som din hellige Navne,
Da hun maatte sin Jesus savne.

Vi vise vor nykomne Søster
Rundtom, hende barnligt forlyster.
Men nys dog i Graad hun brast:
„O!“ bad hun, „bring mig i Hast
Lidt ned fra den hvælvede Bue,
At jeg kan min Moder skue.

Jeg vil hende stakket kun trøste,
Saa skal vi os atter forlyste.
Min Søster jeg ogsaa maa see.
Min Faer er i Hiertet saa vee;
Men see de min himmelske Glæde,
Saa holde de op med at græde.“

Nu har du da seet den, Fyrstinde!
Thi trøst dig, livsalige Qvinde!
Din elskede Glut er ei død,

Som Rosen hun blusser saa rød,
Som Zephyr i Frihed hun svæver.
Hun lever! hun lever! hun lever!

Til Madame Johannsen, født Knudtzon.

Paris, den 6te Juni 1808.

Vidt fiernet fra mit Fædreland,
Omgivet af en fremmed Vrimmel,
Der kiender til den sølvblaa Strand
Saa lidt, som til den sølvblaa Himmel;
Der bygger om en grumset Flod,
Hvori de vaske sig, og drikke,
I Hiertet intet Uskyldsblod,
I Diet ingen Frihedsblikke;
Et Folk, saa langt fra norsk og dansk,
Som nogen Modersiæl kan være,
For Resten Tidens største Ære,
Et Folk, om ikke frankt, dog fransk —
Omringet af en saadan Flok,
Hvad Andet for en Skiald fra Norden,
End paa en vældig Klippeblok
At tænke stundom sig fra Jorden;
End i en Drøm at virke frem
Den Fryd, som var ham ganske negtet;
End skabe sig et digtet Hiem
Med Alt, hvad der ham var beslægtet?

Saa giorde jeg. Og Musen lod
Mit Die kiære Syner skue,

Og Throndhiems gamle Kirke stod
For mig i Morgenrødens Lue,
Og Valhals Vælde traadte ned,
Og dærve Helte saae jeg virke,
Og ægte nordisk Kiærlighed
Fremblomstred i den gamle Kirke.
Men, ak! det var en Phantasie;
Og da min Drøm var endt, desværre,
Var og den dømte Fryd forbi,
Thi Alt var fransk — det veed vor Herre!

Hvad skildrer nu da Skialdens Lyst?
Den Glæde, som kun før han tænkte,
Opfylder virkelig hans Bryst,
Et udrømt Held ham Skiebnen skienkte.
Thi nordisk Ynde, nordisk Dyd,
Og Alt, hvad Frankrigs Flitter hader,
Og Sprogets elskte Moderlyd —
Det traf han paa de franske Gader.
Og midt i Rue de mail han saae
Et lille Throndhiem til sin Glæde,
Midt i den franske Pol en Vraa,
Hvor Nordens Aand og Liv tog Sæde.

Med festlig Fryd jeg Harpen slaaer
Til Tak paa denne Dag, Veninde!
Den korte Glæde snart forgaaer —
Erindringen skal ei forsvinde.
Hist bedre Glæder uden Tal
Skal os i bedre Tider more,
Og paa det lille Throndhiem skal
Vi eengang tænke i det store.

Til Madame Labouchere, født Knudtzon.

Paris, den 11te Juni 1808.

Græd ei, fordi du maa dit Hiem forlade,
Fordi de Elskte ile fra dig bort!
Dig skiller fra dit Norge Havets Flade;
Men Havets Vei er altid kort.
Din Fader raader over lette Snekker,
Og dine kiære Venner elske dig
Med Kiærlighed, som ingen Frastand svækker.
Græd ei! thi du est lykkelig.

Een Broder bliver, og en anden kommer
Med Skibet snart igien til franske Strand,
Og bringer dig midt i den skionne Sommer
Tilbage til dit Fædreland.
Saaledes vilst du længe Livet nyde
Imellem Kiærlighed og Kiærlighed,
Og som dit Skib, skal Livets Snekke flyde
Imellem tvende Blomsterbed.

Behold dit Hiertelag til Nordens Egne,
Glem ikke Rugens Land, hvor Druen groer!
Uskrømtet Venskab blomstrer allevegne,
Dog trives dette Blomster bedst i Nord.
Lær dine Børn dit Modersprog at tale,
Lær dem at have Norges Fielde kiær,
Og sig dem: i de danske Dale
Slaae Hierter, som er Venskab værd!

Lad tidt en trofast Sang fra Hiemmet lyde
Paa dine Læber, lært i Klippens Hald;

Lad tidt en Taare fra dit Die flyde
Ved Sangen af den danske Skiald!
Vi sees igien! Hvo vilde vel formode,
At kiære Venner fandtes aldrig meer?
Vi sees! Selv Døden skiller kort de Gode;
Hist findes de, og skilles aldrig meer.

Sang

for det Harmoniske Selskab

i Anledning af Kongens Fødselsdag.

Den 28de Januar 1813.

Glade, Brødre! samles vi
Mod den kolde Vinteraften;
Kuldens Kraft er her forbi,
Der er Ild i Druesaften.
Druesaftens Ild antænder
Venskabsflammen i vort Bryst,
Og med fastindslyngte Hænder
Føle vi vort Selskabs Lyst.

Syden qvæler Kuldens Harm,
Syden modner roden Drue;
Solen skinner der saa varm,
Som Kaminen i vor Stue.
Men i Heden tør man ikke
Soge talrigt Assemblee;
Og for ret at kunne drikke,
Maa der være Vintersnee.

Der maa fyres indenfra,
Naar de kolde Stierner blinke.
Venſkabsflammen næres da,
Naar de muntre Brødre klinke.
Sommerglæden os adſkiller,
Vintrens os forſamle vil;
Slaaer forſt Nattergalen Triller,
Da maa Sangen tie ſtil.

Vaaren er for Elſkovs Lyſt,
Vintren er for Venſkabs Glæde;
Der er Sommer, der er Høſt,
Hvor de begge ſees tilſtede.
Her de begge ſees tilſtede,
Her vi fole Venſkabs Lyſt;
Men for Kiærlighedens Glæde
Luer og det glade Bryſt.

Fylder nu det brede Maal
For den Helt, ſom os forbinder;
Tommer Alle Feſtens Skaal
Nu med purpurrode Kinder!
Gladen farve vore Kinder,
Troſkab ildne vore Blik!
For den Helt, ſom os forbinder:
For vor elſkte Frederik!

Himlen har os ei forladt,
Ingen Magt kan Danmark ave;
Hvor Gud har ſin Engel ſat,
Der er Paradiſets Have.

Fredrik staaer for Danmarks Eden,
Klædt som en Cherub i Staal.
Frederik betyder Freden —
Danmarks gode Engels Skaal!

Til Madame Anna Werschall.

Den 4de September 1826.

Med Moritz' Götterlehre.

En Kunstnerinde, om end nok saa christen,
Ei Hedenskabet reent undvære skal.
Her, min Veninde! har du Listen
Paa Guders og Gudinders Tal.
Adskillige — Thalia, Melpomene
Og Gratierne — kiender du igien.
Vi see dem stundom paa vor Scene:
Naar du betræder den.

Til Madame Anna Werschall.

Den 4de September 1827.

Med Goethe's Gedichte.

Dig, hvem Naturen gav et indre Øre
Til fineste Digter=Harpelyd at høre;
Et Siælens Die til ved Himlens Lue
Igiennem Jordens Taage Kunst at skue;

En Aand, hvis friſke Blomſtren ei forſvinder,
Om Vintren end ſtaaer kold med blege Kinder:
Dig rækker jeg min ſtore Meſters Sange
Din Fødſelsdag. Dig Himlen ſkienke mange!

Din Siæl er dannet nok til at indtræde
I Muſalunden, aaben for en Glæde,
Som Mængden fatter ei paa denne Klode,
Hvis Nyden kun er flygtig Støi og Mode.
Naturens hulde Datter, ikke kommen
I Templets Forgaard, men i Helligdommen!
Germaniens Skiald dig glæde — men ei ganſke
Glem over ham, du Venlige! den danſke.

ANMÆRKNINGER.

Side 1: **Thorvaldsens Skaal.**] Oehl.s Digterværker, XVI, 1846 (iblandt flere Digte til Thorvaldsen): Hans Skaal. Sangen er formodentlig fra samme Tid, som det yngste af de i den omtalte thorvaldsenske Arbeider, Aarets Alf: Nytaar 1841. — Om Thorvaldsen see de i Oehl.s Digte, II, 1860, Side 313, i Anm. til Side 65, Linie 19, anførte Steder af hans Erindr.

— —, Linie 10: Staae] Orig.: Staaer

— 3: **I et Venneselskab med Thorvaldsen og Weyse.**] Oehl.s Digterværker, XVI, 1846. Thorvaldsens, her som nærforestaaende omtalte, sidste Reise til Italien tiltraadtes i Mai 1841. — Om Weyse see Oehl.s Erindr., I, Side 181—182; III, Side 21—22, 44, 47; IV, Side 39—40.

— 5: **Da man dømte Aanden af mig.**] Dette Digts sex første Stropher tilligemed Overskriften ere hentede fra Oehl.s Erindr., IV, Side 142—143, hvor Udg. af Erindringerne har indført dem med følgende Anm.: „Dette Digt, som jeg har fundet efter min Fader, hidsættes her, hvor det vel har sin rette Plads“. Den sidste Strophe findes øverst paa et løst Qvartblad imellem de oehlenschlägerske efterladte Haandskrifter, som ere blevne nærvær. Udgiver betroede til Afbenyttelse. Den indre Sammenhæng er umiskjendelig, og rimeligviis har ogsaa Mscrptet til den syvende Strophe tidligere været forbundet med det nu ikke forhaanden værende Mscrpt. til de sex første, der netop, skrevne med samme Afstand imellem Linierne, maae have fyldt et Qvartblad. — Ifølge Digtets første Verslinie er det skrevet 1839 eller ikke længe før eller efter, og Anledningen maa formodentlig søges i J. L. Heibergs

Prosaiske Skrifter, I, der udkom i Mai 1841 med et uforandret Optryk af den Polemik, som Kbhn.s flyvende Post i Slutningen af 1827 og Begyndelsen af 1828 førte med Oehl. — I Baggesens Maanedsskrift Danfana (1816—1817) fremkom blandt andre Angreb paa Oehl. den „Kritiske Vurdering af Syngespillet Ludlams Hule“. J. L. Heibergs Eventyr-Comedie Fata Morgana, opført fem Gange i Jan. og Febr. 1838, vandt ikke meget Bifald.

Side 6: **Cantate i Anl. af Kronprindsens Formæling.**] Særskilt Tryk: *Cantate ved Universitetsfesten den 26 Juni 1841 i Anledning af Hans Kongelige Høihed Kronprindsens Formæling. Forfattet af Etatsraad og Professor Oehlenschläger. Componeret af Professor Weyse. Kbhn. Trykt hos Dir. J. H. Schultz.* 4 pag. Blade 4to; tilh. Verd. Aftrykt i Berlingske Tidende, 1841, Nr. 146; Dagen, 1841, Nr. 146; G. Carstensens Figaro, 1841, I, 1, Side 21 ff

— 10: **Christiane. 1. Ved hendes Grav.**] (A) Christiane Georgina Elisabeth Oehlenschläger, født Heger. (For Venner.) Trykt hos J. D. Qvist. 7 pag. Blade, indeholdende Tale af B. Münter og af J. P. Mynster, og to „Mindedigte“, det første af Louise Hegermann-Lindencrone, det andet nærværende af Oehl. Tilh. N. P. Nielsens Efterladte. (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Christiane. I. Ved hendes Grav; forkortet fra 21 til 12 Stropher. — Den to Gange gjenkommende første Strophe og flere Steder i Digtet hentyde til Aladdins Vuggevise, see Oehl.s Romant. Dram., I, 1857, Side 262—264. Om Fru Oehl., der døde den 7de Juli 1841, see de i Oehl.s Digte, I, 1860, nederst paa Side 335 anførte Steder af hans Erindr.

— 13: **Christiane. 2. Paa en skion Sommerdag, kort efter hendes Død.**] (A) P. L. Møllers Gæa for 1845: Christiane. (Paa en skjon Sommerdag, kort efter hendes Død.) (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846 (umiddelbart efter det ogsaa i nærvær. Udgave foregaaende Digt): II. Paa en skion Sommerdag, kort efter hendes Død.

Side 15: **Den høiere Hiemvee.**] Dette forhen utrykte Digt gjengives her efter Orig.mscrpt., tilh. Oehl.s Efterladte.

— 17, Linie 7: atter ſkal jeg] Mscrpt.: atter jeg jeg

— 18: **Paa min Marias Fødſelsdag.** osv.] Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Paa min Marias Fødſelsdag. I. (Da hendes lille Harald blev døbt). Aarstallet fremlyser af de i Digtet berørte Data. — Om Digterens yngste Datter see hans Erindr., IV, Side 4, 160, 162, 170, 179, 180—181, 268.

— —, Linie 9: Nu] Orig.: Ny

— —: **Til Kongen.** osv.] *Sange ved Festen paa den Kongelige Skydebane den 23de September 1841. Kbhn. Trykt hos Dir. J. H. Schultz.* 13 upag. Blade 8vo, indeholdende sex Sange, af hvilke den første: Til Deres Majeſtæt Kongen, er af Oehl. Tilh. Student Aarup.

— 20: **Til J. P. Mynſter.** osv.] (A) Dagen, 1841, Nr. 261: Til Jakob Peter Mynſter, den 8de November 1841. (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Jakob Peter Mynſter. (M) Orig.mscrpt., tilh. den Besungnes Efterladte. — Om J. P. Mynster see Oehl.s Erindr., I, Side 170—171; II, Side 15—21, 25; IV, Side 8, 36.

— 21, Linie 5: Da mindes vi atter] = B; A: Og minder os atter

— —, — 8: Vennen] = M; A og B: Venner

— 22: **Til P. O. Brondſted.** osv.] (A) P. L. Møllers Gæa for 1845: Til P. O. Brondſted. (Paa hans Fødſelsdag 1842.) (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Peter Oluf Brondſted; med følgende tilføiede Strophe:

Ak, Haabet ſvigted, Sorrigfulde Sanger!
Han trodſed fierne Field og Havets dybe Skiod;
Paa blide Lyſtfart faldt han fra ſin Ganger, —
En venlig Hilſen blev hans Død!

Fra Nov. 1842 kan Digtet ikke være, thi da var Brøndsted allerede død; det er derfor her blevet henført til Nov. 1841. — Om den Besungne see de i Oehl.s Digte, IV, 1861, nederst paa Side 309 anførte Steder af hans Erindr.

Side 23, Linie 1: faſtere] = B; A: faſt're
— —: **Til min Søn William.**] Oehl.s Digterværker, XVI, 1846. Efter de i Digtet berørte Data er det skrevet imellem Midsommer 1841 og Foraar 1842, rimeligviis til den Besungnes Fødselsdag den 19de Dec. 1841.
— 25: **P. F. Wulff.**] (A) Dagen, 1842, Nr. 38, og (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Peter Frederik Wulff. — Om den Besungne, der døde den 2den Febr. 1842, see Oehl.s Erindr., III, Side 41; IV, Side 170—171.
— 26, Linie 8: Danavæng] = B; A: Danvang
— —, — 18: Fortient har du din] = B; A: Og herlig er din
— 27: **Weyses Jubelfeſt.**] (A) Særskilt Tryk: *Weyses Jubelfest, den 4de April 1842. Mel. Vil du være stærk og fri.* 4 upag. Sider 8vo; tilh. Etatsraad E. Collin. Aftrykt i Dagen, 1842, Nr. 95; Berlingske Tidende, 1842, Nr. 84. (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Weyſes Jubelfeſt. — Om den Besungne see de ovenfor til Digtet Side 3 anførte Steder af Oehl.s Erindr.
— 28, Linie 7: Troſt] = B; A: Lyſt
— 29: **Den gamle Digters Arne.**] (A) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Faſangaarden. (M) Orig.mscript., tilh. Hendes Majestæt Enkedronningen: Den gamle Digters Arne. Helliget Hans Majeſtæt Kongen. — Om Fasangaarden, som i Foraaret 1842 blev indrømmet Oehl. til Beboelse, see hans Erindr., IV, Side 169—170.
— —, Linie 14: Forvalter] = M; A: Fader
— —, — 19: Mig fulgte min] = M; A: Jeg leved med min
— —, — 20: muntert] = M; A: lyſtigt
— 30, — 2: følger] = M; A: fulgte
— —, — 3-4: Og med ſin Harald, min lille Ven, | Hun reiſer fra mig til Norges Land.] = M; A: Johannes iler til Soro hen | Lykſaliggiort af en Lilievand.
— —, — 5: Hvor er nu Arnen? hvor er nu det] = M; A: Hvor var nu Arnen tilſidſt? det
— —, — 8: Frederiks] = M: A: Fredriks
— —, — 9: ſin gamle] = M; A: den danſke

Side 30, Linie 10: Viggo] = M; A: Voggur
— —, — 12: er] = M; A: blev
— —, — 14: omkring] = M; A: i
— —: **Til Madame Rosing.**] (A) Særskilt Tryk: *Den 2. Juni 1842.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Etatsraad H. Rosing. (M) Kladden til Sangen, tilh. Digterens Efterladte.

— 32: **Til Gertner, da han havde malet mig.**] (A) G. Carstensens Ny Portefeuille for 1844, I, Side 169. (M) Orig. mscrpt., tilh. Prof. Gertner, efter hvis Meddelelse til nærv. Udgiver Digtet er skrevet omtrent i Juni 1842.

— 33, Linie 9: Digtet] = M; A: Bogen
— —, — 10: gierne dvælte] = M; A: dvælte gierne
— —, — 15: ægte] = M; A: rette
— —, — 16: Og lod det ei forsvinde] = M; A: Alt ei det skal forsvinde
— —, — 18: Liv] = M; A: Siæl
— —: **P. O. Brøndsteds Jordefærd.**] Særskilt Tryk: *Peter Oluf Brøndsteds Jordefærd. Trykt hos E. C. Løser.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Dagen, 1842, Nr. 179. — Om Brøndsted, der døde den 26de Juni 1842, see ovenfor i Anm. til Side 22.

— 35: **Det norske Hus i Sondermarken.**] Oehl.s Digterværker, XVI, 1846. Digtet er skrevet til den 28de Juni 1842 eller maaskee et af de nærmest paafølgende Aar.

— 37: **Det kbhnske Skydeselskabs Trehundredaars-Fest.**] (A) Særskilt Tryk: *Det Kiøbenhavnske Skydeselskabs og danske Broderskabs Trehundredaarsfest. Kbhn. Trykt hos Dir. J. H. Schultz. Mel. Herr Zinklar drog over salten Hav.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Dagen, 1842, Nr. 178. (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Det Kiobenhavnske Skydeselskabs Trehundredaarsfest.

— —, Linie 22: Og drak med dig ved din Pindsedrik,] Skydeselskabets to store aarlige Høitidsforsamlinger kaldtes tidligere Juledrikken og Pindsedrikken (N. P. Nielsens Skydeselskabets Historie, Side 21).

— 38: **Til Hendes Majestæt Enkedronningen** osv.] Oehl.s

Digterværker, XVI, 1846. Digtet er fra Sommeren 1842 eller et af de nærmest paafølgende Aar.

Side 40, Linie 3: Helena] Orig.: Helene
— —, — 5: Græken] Orig.: Grækerne
— 41: **Til min Maria Louiſe.** osv.] (A) P. L. Møllers Gæa for 1845: Til min Maria Louiſe. (Paa hendes Fødſelsdag den 3die Septbr. 1842). (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Paa min Marias Fødſelsdag. II. (M) Afskrift, taget ved Digterens ældste Søn efter Orig.mscrpt. — Om Oehl.s yngste Datter see ovenfor i Anm. til Side 18.
— —, Linie 9: gamle Skiald ſin Harpe ſlaaer] = M; A: gamle Sanger Harpen ſlaaer
— —, —-16: Som Himlen os har lært, den hore] = M; A: Af Himlen lært, — gienſidig hore
— —, — 18: Vel hundred Mile] = M; A: Saa mange Mile
— —, — 19: Op Fieldet ſine Pyramider] = M; A: Og Fieldet ſine golde Klipper
— —, — 23: trodſer længſte] = M; A: trætter ingen
— —, — 26: Af Bladets himmelblaa Forgietmigei] = M; A: Af Himmelbrevets Blad: Forgietmigei
— 42, — 3: bedſte] = B (og M); A: ſtærke
— —, — 6: vorder] = B; A: mattes
— —: **Sang i Anl. af Kongens Fødſelsfeſt.**] *Sange i Anledning af Hans Majestæt Kongens allerhøieste Fødselsfest. Afsjungne i det Kongelige Kjøbenhavnske Skydeselskab og Danske Broderskab den 22de September 1842. Kbhn. Trykt hos Dir. J. H. Schultz.* 11 upag. Blade 8vo, indeholdende fem Sange, af hvilke den første: Til Hans Majeſtæt Kongen, er af Oehl. Tilh. Verd.
— 44: **For Konge og Land.**] Med dette Digt, hvis Overskrift er tilføiet af nærv. Udgiver, sluttes: Tale, holden i Anledning af H. M. Kongens høie Fødselsdag ved Universitetsfesten den 28 September 1842, af Oehlenſchläger. Kbhn. Forlagt af Universitetsbogh. A. F. Høſt. Trykt hos S. Trier. 14 pag. Blade 8vo.
— 45: **Ved Weyſes Jordefærd.**] Særskilt Tryk: *Ved C. E. F. Weyses Jordefærd d. 13. October 1842. Kbhn. Trykt i B. Lunos Bogtr.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i

Dagen, 1842, Nr. 280. Musiken var taget af Weyses Composition til Oehl.s Sørge-Cantate over Frederik den Sjette. — Om Weyse, der døde den 8de October 1842, see ovenfor i Anm. til Side 3.

Side 47: **Sang paa det medicinske Selskabs Stiftelsesdag. Den 14de Oct. 1842.** (A) Poesie og Prosa. Udg. af P. N. Jørgensen, 1844: Sang paa det medicinske Selskabs Stiftelsesdag. (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Det medicinske Selskabs Stiftelsesdag. — Tidsbestemmelsen støtter sig til Dagen, 1842, Nr. 279; og særskilt Tryk af Sangen maa sikkert existere, eller dog have existeret.

— 48, Linie 4: smedet] = B; A: smeltet

— —, — 15: End fandtes ei de] = B; A: Ei fandt man end de

— 49, — 19: sund] = B; A: god

— 50: **Dansk Sangertak** osv.] (A) G. Carstensens Ny Portefeuille, 1843, II, Side 36 - 38. Aftrykt i Dagen, 1843, Nr. 98. (B) Oehl.s Erindr., IV, Side 166—168. — Den Skrivelse, hvormed det svenske Academie sendte Oehl. sin store Guldmedaille, var dateret den 21de Nov. 1842; see sidstnævnte Bind, Side 164—165, og Berlingske Tidende, 1842, Nr. 349.

— —, Linie 17: vel var] = B; A: var vel

— 52, — 12: I Svea, Danalund] = B (I Svea—Danalund); A: I Svea-Danalund

— 53: **Til Fru J. L. Heiberg.**] (A) G. Carstensens Ny Portefeuille, 1843, I, Side 65: Til Fru Johanne Louise Heiberg. Med et Exemplar af „Dina". (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Til Fru Johanne Louise Heiberg, (som Dina). — Det tragiske Drama Dina udkom første Gang i Dec. 1842. Om Fru Heiberg see Oehl.s Prometheus, I, 1832, Side 87, 90; Oehl.s Erindr., IV, Side 45, 172, 273.

— —: **Englene.** osv.] (A) G. Carstensens Ny Portefeuille, 1843, I, Side 97—98. (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Thorvaldsens Engle. — Basrelieffet er vel det saakaldte

Juleglæde i Himlen, som blev til paa Nysø i Julen 1842.

Side 54, Linie 7: paa Jorden lod ſig] = B; A: lod ſig paa Jorden
— —, — 18: lukkes] = B; A: lukker
— —, — 24: vor] = B; A: ſlig
— —, — 26: Haabet] = B; A: Dyden
— 55, — 1: Seer J nedſvæve] = B; A: Seer J? Her ſvæve
— —, — 2: Store?] = B; A: Store,
— —, — 3: Kinder,] = B (Kinder); A: Kinder;
— —, — 5: hoit] = B; A: fromt
— —, — 6: Hoſianna de til] = B; A: Halleluja til
— —: **Sang ved Hofpræſt Paullis og Frkn. Mynſters Bryllup.**] Særskilt Tryk: *Den 16de Juni 1843. Kbhn. Trykt i B. Lunos Bogtr.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd.
— 57: **Vennerne i Bergen.**] (A) G. Carstensens Ny Portefeuille, 1843, III, Side 191—192, efter det norske Blad Den Constitutionelle, der ikke findes i Kbhn.s offentlige Biblioteker. Aftrykt i Berlingske Tidende, 1843, Nr. 200. (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Vennerne i Bergen. — See Oehl.s Erindr., IV, Side 180.
— 58, Linie 3: ſvandt] = B; A: vandt
— —, — 9-10: hvor Kæmpefieldet | Sig med ſin Dal ſaa huldt forbandt,] Anm. i A og B: Dahl.
— —, — 11-12: Og hvor... | Selv Biergets Bul ſin Tone fandt.] Anm. i A og B: Bull.
— —: **Sang i Anl. af Kongens Fødſelsfeſt.**] *Sange i Anledning af Hans Majestæt Kongens allerhøieste Fødselsfest. Afsjungne i det Kongelige Kjøbenhavnske Skydeselskab og Danske Broderskab den 22. September 1843. Kbhn. Trykt hos J. D. Qvist.* 9 upag. Blade 8vo, indeholdende fire Sange, af hvilke den første: Til Hans Majeſtæt Kongen (Mel. Vær du vort Selſkabs Skytsgudinde), er af Oehl. Tilh. Verd.
— 60: **Sang af Helſingørs Borgere.**] Berlingske Tidende, 1843, Nr. 333; uden Overskrift. Aftrykt i Beretning om Kronborg Slotskirkes Indvielse, udg. af P. E. Fischer, Helsingør, 1844, Side 35—36; ligeledes uden Overskrift. — Særskilt Tryk maa existere eller dog have existeret.

Side 61: **Til min Søn Johannes.**] Oehl.s Digterværker, XVI, 1846. Tidsbestemmelsen er tilføiet efter den Besungnes Meddelelse til nærv. Udgiver. Hvis Digtets første Linie skulde tages aldeles nøiagtigt, skulde det være skrevet i Aaret 1845.

— 62: **Mennesket. Efter Claudius.**] G. Carstensens Ny Portefeuille, 1844, I, Side 265.

— 63: **Til Prinds Oscar med „*Tolf svenska Sånger*“, osv.**] (A) Foran Tolf svenska Sånger, componerede af A. P. Berggreen, Kbhn., 1846: Til Kong Oscar. (I Componistens Navn.) (M) Orig.mscrpt., tilh. A. P. Berggreen.

— 64, Linie 2: Harpeleg] = M; A (ved en Trykfeil): Strængeleeg

— —, — 5-6: Du, Oscar, der et Kongespiir skal føre, osv.] = M; A: Du, Oscar! Du, som Kongespiret fører, | Og som en Ossians Søn selv Harpen rører! (Inden Digtet blev trykt, var Oscar nemlig bleven Konge.)

— —: **Til Kong Oscar den Første.**] Oehl.s Digterværker, XVI, 1846. — Om Kong Oscar, som besteg Thronen den 8de Marts 1844, see Oehl.s Erindr., IV, Side 72, 111—112, 158, 276, 279, 319.

— —, Linie 15: det] Orig.: Dit

— 65: **Thorvaldsens Jordefærd.**] (A) Særskilt Tryk: *Thorvaldsens Jordefærd, den 30te Marts 1844. Ordene af Oehlenschläger. Musiken af Gläser. Kbhn. Trykt hos J. D. Qvist.* 4 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Skriftet Thorvaldsens Bisættelse. Den 30te Marts 1844, Kbhn., Side 11—15; Berlingske Tidende, 1844, Nr. 87; Fædrelandet, 1844, Nr. 1542. (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846. — Om Thorvaldsen see de i Oehl.s Digte, I, 1860, Side 313, i Anm. til Side 65, Linie 19, anførte Steder af hans Erindr.

— 67, Linie 21: Himmelsyn] = B; A: himmelskt Syn

— 68: **Studenterne ved Thorvaldsens Grav.**] Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Studenterne ved hans Grav. — Dersom dette er det samme oehlenschlägerske Digt, der efter den Berlingske Tidendes Beretning i dens Nr. 138,

1844, fremsagdes ved Studenterforeningens Mindefest for Thorvaldsen den 24de Mai samme Aar i Universitetets Solennitetssal, saa vil det i Virkeligheden være sildigere i Tiden, end det her efterfølgende „Sidste Farvel“.

Side 70: **Sidſte Farvel til Thorvaldſen.**] (A) Berlingske Tidende, 1844, Nr. 103, den 17de April: Thorvaldſen. (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Sidſte Farvel. — Digtet blev forelæst af Oehl. ved Christian den Ottendes Taffel i Kunstacademiets Medlemmers Nærværelse; see Oehl.s Erindr., IV, Side 189.

— —, Linie 21: Hisſet] = B; A: Hiſt

— 72, — 15: Men] A og B: Man

— 73: **Farvel til F. C. Olſen.**] Særskilt Tryk: *Farvel til F. C. Olsen. Den 22de April 1844. Kbhn. Trykt i B. Lunos Bogtr.* 2 upag. Blade, Imperial-8vo; tilh. Verd. — Paa samme Tid, som den Besungne forlod Overlærerposten ved Metropolitanskolen for at tiltræde Rectoratet ved Viborg Cathedralskole, kom nuværende Professor B. Borgen til den førstnævnte Skole som Rector.

— 75: **Vaaren.**] (A) P. L. Møllers Gæa for 1845: Vaaren. (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Gubben i Vaaren.

— —, Linie 11: Fornemmelig] A (ved en Trykfeil): Fornemlig (B ganske afvigende)

— 77, — 5: Og alle] = B; A: O, alle

— —: **Sangens Echo.**] (A) P. L. Møllers Gæa for 1845. (B) J. H. Hansens Foraarsgave fra danske Digtere for 1846. (C) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846.

— 78: **Frands Drake.**] (A) P. L. Møllers Gæa for 1845. (B) Oehl.s Digterværker, XVII, 1846. See Oehl.s Digte, III, 1860, Side 335, Anm. til Side 209.

— —, Linie 2-3: Forleden fik jeg en Tome fat | Af gamle forſmaaede Bomare,] Titlen paa det Skrift, der faldt Digteren i Hænde, er: Den almindelige Natur-Historie, i Form af et Dictionnaire, ved Valmont de Bomare. Oversat af H. von Aphelen. I—VIII. Kbhn. 1769.

— —, — 4-5: Hvem Baggeſen dog har et Minde ſat | For

„Grønland med Cochleare".] I Begyndelsen af Fortællingen Katten (Jens Baggesens danske Værker, I, 1827, Side 87) læser man:

Blandt giftigt Ukrud — selv blandt Grønlands Klipper,
Ifald os siger sandt den gode Herr Bomare,
Skal voxe deilig Kokleare.

Side 78, Linie 18-21: Jeg gientog min Barndoms A B C, osv.] I den ældre, nu meget sieldne Abc, der havde et Vers til hvert Bogstav i Alphabetet, hedder det:

En Hiort er rask, og høit mon kneise,
Den let tilfods kan langt omreise. —

Xanthus var en af de Heste,
Som Neptunus saae tilbedste. —

Man slige Ygler seer paa Landet.
De andre finder man i Vandet.

„Kraken" er hos Bomare det Samme, der i vore Dage kaldes den store Søslange, men gjøres ikke identisk med „Xanthus", saaledes som man efter Oehl. skulde troe. Om „Ygler" har nærv. Udg. ikke fundet Noget hos Bomare.

— 79, — 2: Det vidſte jeg nok af en Viſe;] Oehl. sigter til P. M. Trøjels Drikkevise: „Jeg er en Mand, som har saa vidt omvandret", hvori det hedder:

Franz Drake gik vel eengang rundt om Jorden,
og giorde sig derved udødelig — —

— —, — 14: nytte] = B; A: benytte

— 81: Bryllupsſang osv.] (A) Særskilt Tryk: Den 23. December 1844. Berlingſke Bogtr. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Bryllupsſang til min Johannes og Francisca. (Skrevet i Paris); med Udeladelse af de tre sidste Stropher. — See Oehl.s Erindr., IV, Side 233.

— —, Linie 8-10: Vor Zetlitz var med Lidt fornøit, osv.] Allusion til Zetlitz's i sin Tid meget bekiendte Sang: Mine Længsler, der begynder saaledes:

Hvor saare lidet vil der til,
For lykkelig at være;
Et muntert Sind, en Piges Smiil,
En Ven, som giør dig Ære!

(Poesier af Jens Zetlitz, I, 1789, Side 294.)

Side 82, Linie 27-28: „Om tyve Aar — o, maatte vi osv.] Allusion til en tidligere meget bekjendt Rundsang ved Drikkelag:

O, maatte vi
Om tyve Aar og flere
Saaledes samlet være! osv.

— 83: **Til min kiære Svigerſøn Wollert Konow.**] (A) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Til Wollert Konow. (B) Den efter Oehl.s Død tilføiede Slutning paa hans Erindr., IV, Side 253—256, hvor Digtet i en tre Stropher længere Skikkelse og med den her optagne udførligere Overskrift er aftrykt efter Orig.mscrptet, som Oehl., omtrent i Jan. 1845, sendte fra Udlandet. — Om W. Konow og hans Eiendom Steen ved Bergen see Oehl.s Erindr., IV, Side 157, 162, 178—179, 181, 225.

— —, Linie 9: muntert] = B; A: venligt
— —, — 11: jeg dog den glade Troſt] = B; A: jeg altid dog den Troſt
— —, — 12: du] = B; A: han
— —, — 13: dig] = B; A: ham
— —, — 25: vort] = B; A: mit
— 84, — 3: luunt] = B; A: hoit
— —, — 7: Wollerts] = B; A: Flidens
— —, — 26-27: Maria! du to Glutter har, | Der] = B; A: Du tvende raſke Glutter har, | Som
— 85, — 5-6: Og Drengene da med J bringe. | Det blive vil en Glæde ſtor] = B; A: Og Drengene, ſom med J bringe — | O hvilken Faderglæde ſtor!
— —, — 7: diærve] = B; A: ſnilde
— —, — 8: Vi ſamles ſnart] = B; A: Snart ſamles vi
— —: **Henrik Steffens.**] (A) G. Carstensens Dansk Album for Litteratur og Kunst, Nr. 24, den 15de Juni 1845. (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846. — Om Steffens, der døde den 13de Februar 1845, see de i Oehls Digte, I, 1860, Side 328, i Anm. til Side 245 anførte Steder af hans Erindr.

— 87: **Til min Franciſca.** osv.] (A) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Til min Franciſca. (M) Orig.mscrpt., tilh. den Besungne, Digterens Svigerdatter: Til min Franciſca. Den 21de Februar 1846.

Side 88, Linie 7: ved] = M; A: om
— —, — 14: ſtille] = M; A: varme
— 89, — 10: Har ſkienket dig, Johannes Livet;] Anm. i A: Hende den 21de, ham den 7de.
— —: **Den modige Vandrer.**] Oehl.s Digterværker, XIV, 1846.
— —, Linie 22: Vandreren.] Denne Replik-Overskrift mangler i Orig.
— 90: **Nutidens Fremſkridt.**] Oehl.s Digterværker, XVI, 1846.
— 94: **Ydunn Opvaagnelſe.**] Oehl.s Digterværker, XVI, 1846.
— 97: **Til Kongen. Sang for Skydeſelſkabet** osv.] Berlingske Tidende, Tillæg til Nr. 163.
— 99: **Paa min Marias Fødſelsdag.**] Oehl.s Digterværker, XVI, 1846.
— 101: **Til Dronningen.**] *Sange i Anledning af Hans Majestæt Kongens allerhøieste Fødselsfest. Afsjungne i det Kongelige Kjøbenhavnske Skydeselskab og Danske Broderskab den 25. September 1845. Kbhn. Trykt hos J. D. Qvist.* 11 upag. Blade 8vo, indeholdende fem Sange, af hvilke den anden: Til Hendes Majeſtæt Dronningen (Mel. Vi Somænd gier ei mange Ord), er af Oehl. Tilh. Verd.
— 102: **Jenny Lind.** 1.] (A) Berlingske Tidende, 1845, Nr. 233, den 30te Sept.: Jenny Lind. (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Jenny Lind. I.
— 103 og Side 105: **Jenny Lind.** 2 og 3.] Oehl.s Digterværker, XVI, 1846.
— 105: **Johannes Reinhardt.**] (A) Særskilt Tryk: *Johannes Reinhardt. Kbhn. Trykt i B. Lunos Bogtr.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Berlingske Tidende, 1845, Nr. 265. (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846. — Om den Besungne, der døde den 31te Oct. 1845, see Oehl.s Erindr., III, Side 29.
— 107: **Meningsforſkjellighederne.**] (A) I. Levins Album af nulevende danske Mænds og Qvinders Haandskrifter, 1846. (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846.

Side 107: **A. S. Ørsted** osv.] (A) Den efter Oehl.s Død tilføiede Slutning paa hans Erindr., IV, Side 267—268, hvor Digtet i et Brev fra Oehl., dateret første Juledag 1845, meddeles i dets oprindelige Skikkelse, med følgende Indledning: . . . Det var A. S. Ørsteds Fødselsdag (den 21de December), hvortil jeg skrev følgende Linier, som jeg reciterede ved Bordet hos Hans Christian Ørsted. (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846 (iblandt flere Digte til A. S. Ørsted): Endnu en Vennesang til Ham; lidt forkortet, og deelt i Stropher paa fire Linier. — Om A. S. Ørsted see Oehl.s Erindr., I, Side 134—137, 168, 169—170, 184; II, Side 44; III, Side 16.

— —, Linie 21: ædle] = B; A: gode
— —, — 23: Saadan i Aachen] = B; A: I Aachen saadan
— 108, — 2: Hvor Aand og Viisdom giorde Fredens Bytte,] = B; A: Hvor Viisdom, Skionhed virked hoie Nytte,
— —, — 6: Begeistrede] = B, som dog ved en Trykfeil har: Begeistrende; A: Begavede
— —, — 10: En saadan Kreds hvert Aar har sig gienfundet] = B; A: Slig Kreds sig her hvert Aar har tro gienfundet

— —: **Den brudte Violin. Efter Béranger.**] Denne Oversættelse, der ligesom den paafølgende kan antages skrevet paa Oehl.s Pariser-Reise 1844—45 eller ikke meget længe efter den, blev først trykt efter hans Død i Oehl.s Digterværker og Prosaiske Skrifter, XX, 1852.

— 111: **Den gode Fyrste. Efter Béranger.**] Efter Orig.mscrpt., tilh. Digterens Efterladte. Trykt efter Digterens Død i Oehl.s Digterværker og Prosaiske Skrifter, XXI, 1852.

— 112: **Den Skionne og den Gode.**] Oehl.s Digterværker, XVI, 1846.

— 114, Linie 15-16: Naturen ei, | Men] Orig.: Naturen. | Men

— —: **Smagen. Øieblikket.**] J. H. Hansens Foraarsgave fra danske Digtere, for 1846.

— 115: **Til Hetsch** osv.] (A) Særskilt Tryk: *Til Gustav Friedrich Hetsch fra erkjendtlige Haandværkere. Kbhn. Trykt i B. Lunos Bogtr. 1846. (Melodie af A. P. Berggreen.)* 2 upag. Blade

8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Berlingske Tidende, 1846, Nr. 75. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Til Hetsch. (Fra taknemmelige Haandværkere). (C) Program til Haandværker-Sangforeningens Concert den 28de Febr. 1847: Sang for Haandværkere; tilh. Verd. (M) Orig.mscrpt., tilh. A. P. Berggreen: Til Hetsch fra taknemmelige Haandværkere.

Side 115, Linie 21: ud i] = B (og M); A: udi

— 116, — 24: ei blot] = B; A: blot ei

— 117: **Til Madame Rosing** osv.] Særskilt Tryk: *Den 2den Juni 1846.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Etatsraad H. Rosing.

— 118: **Sang i Anl. af de svenske og danske Kongefamiliers Nærværelse i Helsingør.**] Særskilt Tryk: *Sang i Anledning af de Svenske og Danske Kongefamiliers Nærværelse i Helsingør den 16de Juli 1846. Helsingør. Trykt hos P. V. Grüner & Co. 1846. Mel. Der er et lille Land.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Cantor N. Krossing.

— 119: **Til Fru G. Falsen,** osv.] Oehls Digterværker, XVI, 1846: Til Fru Georgette Falsen, født Rosenkrantz. — Om den Besungne see Oehls Erindr., IV, Side 202, 269.

— 121: **Sang i Anl. af Kongens Fødselsfest.**] *Sange i Anledning af Hans Majestæt Kongens allerhøieste Fødselsfest. Afsjungne i det Kongelige Kjøbenhavnske Skydeselskab og Danske Broderskab den 24. September 1846. Kbhn. Trykt hos J. D. Qvist.* 11 upag. Blade 8vo, indeholdende fem Sange, af hvilke den første: Til Hans Majestæt Kongen (Mel. Vær du vort Selskabs Skytsgudinde), er af Oehl. Tilh. Verd.

— 122: **Jupiter og Ganymed. Til en Tegning af Jerichau.**] P. L. Møllers Gæa for 1847. — Tegningen tilhører H. C. Andersen.

— 123: **Esaias Tegnér.**] (A) *Det skandinaviske Selskabs Mindefest for Esaias Tegnér i Universitetets Solennitetssal den 20de December 1846. Kbhn. Trykt i B. Lunos Bogtr.*, Side 3—4. Tilh. Verd. Aftrykt i Berlingske Tidende, 1846, Nr. 297. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846. — Om Tegnér, der døde den 2den Nov. 1846, see Oehls Erindr., IV, Side 78—79, 80, 82, 86, 158.

Side 125: **Til A. L. Drewſen** osv.] Efter Orig.mscrpt., om hvilket kan sees i Oehl.s Trag. Dram., I, Side 246, hvor Digtet første Gang blev trykt.

— —: **Cantate i Anl. af Dronningens Fødselsdag.**] Særskilt Tryk: *Cantate i Anledning af Hendes Majestæt Dronning Caroline Amalias Fødselsdag, den 28de Juni 1847. Texten af A. Oehlenschläger. Musiken af Fr. Gläser. Kbhn. Trykt i B. Lunos Bogtr.* 2 upag. Blade, Imperial-8vo; tilh. Prof. Gläser. — See Oehl.s Erindr., IV, Side 273.

— 127: **Til Kong Oscar** osv.] Berlingske Tidende, 1847, Nr. 174, efter Post- och Inrikes-Tidningar, som ikke findes i Kbhn.s offentlige Bibliotheker. — See Oehls Erindr., IV, Side 276, 279, 319.

— 129, Linie 2: Henfarne Broder!] Anm. i Orig.: Tegnér.

— —: **Fieldſtuen i Diurgården** osv.] (A) M. L. Nathansons Dansk Folkekalender for 1848: Fieldſtuen i Diurgården ved Stockholm. (Til Hs. Excellence Hr. Statsminiſter Due.) (M) Orig.mscrpt., tilh. Digterens Efterladte.

— 131: **Ved Feſten i Diurgården** osv.] (A) Berlingske Tidende, 1847, Nr. 170. (B) Oehl.s Erindr., IV, Side 322—323. I begge Kilderne er Digtet uden Overskrift.

— —, Linie 20: gaaer] = B; A: før

— 132, — 3: ſtige Kæmper] = B; A: ſtiger Kæmpen

— —, — 4: ſtande] = B; A: ſtander

— 133: **Ved Feſten i Upſala** osv.] (A) Berlingske Tidende, 1847, Nr. 176. (B) Oehl.s Erindr., IV, Side 329. I begge Kilderne er Digtet uden Overskrift

— —, Linie 23: Fredriksberg] = B; A: Frederiksberg

— 134: **I det ſtockholmſke Kunſtnergildes Album** osv.] Oehl.s Erindr., IV, Side 340—341; uden Overskrift.

— 135: **Til Kong Oscar** osv.] (A) M. L. Nathansons Dansk Folkekalender for 1848. (M) Orig.mscrpt., tilh. Digterens Efterladte.

— 136, Linie 11: Forfœnglighed] = M; A: Forfœngelighed

— —: **Ved den Hegermann-Lindencronſke Families Hiemkomſt** osv.]

(A) M. L. Nathansons Dansk Folkekalender for 1848. (M) Mscrpt., hvis Overskrift er fra Oehls egen, men Resten fra en fremmed Haand; tilh. Digterens Efterladte. — Da Oehl. i Begyndelsen af Aug. 1847 kom tilbage fra Sverrig, vare Hegermann-Lindencrones nylig hjemkomne. — Om de Besungne, hvis Bolig ved Kalkbrænderierne hed Rolighed, see Oehls Erindr., IV, Side 4.

Side 138: **Moltkes Fødselsdag** osv.] M. L. Nathansons Dansk Folkekalender for 1848: Moltkes Fødselsdag paa Bregentved. — See Side 141, Linie 4—7.

— 139: **Til min Datter i Norge. Den 3die Sept. 1847.** (A) M. L. Nathansons Dansk Folkekalender for 1848: Til min Datter i Norge. (B) Den efter Oehls Død tilføiede Slutning paa hans Erindr., IV, Side 280—282: Til Maria Luise Konow. D. 3die Sept. 1847. (M) Orig.mscrpt., tilh. Digterens Efterladte: Til min Datter i Norge.

— 140, Linie 16: grandiose] = B og M; A: grandiose

— —, — 23: Fredriksborg] = M; A: Frederiksborg

— —, — 24: omringet af den kiære Flok] = M; A: omringt af kiære Venneflok

— 141, — 12: Adlers] = B og M; A: Adler

— —: **Livet en Reise** osv.] Særskilt Tryk: Livet en Reise. Et Digt. Fremsagt som Rectortale ved Universitetsfesten, i Anledning af Hans Majestæt Kongens Fødselsdag, af Oehlenschläger. Kbhn. Paa Univ.bogh. A. F. Høsts Forlag. Trykt hos L. Klein. 1847. 11 pag. Blade 8vo; tilh. Verd.

— 142, Linie 8: Med Uret har en Digter kaldt vort Liv en Drøm,] Calderon i sit Skuespil Livet en Drøm.

— —, — 27-29: den Plet af Jord | Han saae, hvor Livets Stemme osv.] Allusion til Begyndelseslinierne af Th. Thaarups Digt Fædrelandskiærlighed.

— 144, — 5: Hippogryph] Orig.: Hyppogryph.

— —, — 23: Tilbage reiser] Orig.: Tilbagereiser

— 146, — 16: Charybdis] Orig.: Chrybdis

— 148, — 4: Myretue] Orig.: Myreture

— 153, — 18: vel] Orig.: ved

— 154, — 9: som] Orig.: om

Side 156: **Til Dronningen** osv.] *Sange i Anledning af Hans Majestæt Kongens allerhøieste Fødselsfest. Afsjungne i det Kongelige Kjøbenhavnske Skydeselskab og Danske Broderskab den 23. September 1847. Kbhn. Trykt hos J. D. Qvist.* 11 upag. Blade 8vo, indeholdende fem Sange, af hvilke den anden: Til Hendes Majestæt Dronningen, er af Oehl Tilh. Verd.

— 157: **Mit Fødselssted paa Vesterbro.**] Dette forhen utrykte Digt gjengives her efter Orig.mscrpt., tilh. Oehl.s Efterladte. Det er, ifølge A. P. Berggreens Meddelelse, forfattet en af de nærmeste Dage efter den 14de Nov. 1847, da en lille Kreds af den oehlenschlägerske Muses varmeste Venner (see Berlingske Tidende, 1847, Nr. 267) havde foranstaltet og tilsendt Digteren en lithographeret Afbildning af hans Fødselssted, den ældre, lavere Deel af nuværende No. 75 paa Vesterbro, lige overfor Indgangen til Frederiksberg Allee. — Ved tredie Strophe kan eftersees Oehl.s Erindr., I, Side 224 ff., og ved fjerde Strophe det samme Skrift, I, Side 7, 11, 12, 184, 216; II, Side 44—47, 86—87, 143—146, 153—154; IV, Side 2—3.

— 158: **Skandinavernes Juleaften i Rom, 1847.**] (A) M. L. Nathansons Dansk Folkekalender for 1848: Skandinavernes Juleaften i Rom. (M) Orig.-mscrpt., tilh. Digterens Efterladte: Skandinavernes Juleaften i Rom, 1847. Aarstallet er overstrøget, men kan dog tydeligt læses.

— 160: **Sorge-Cantate i Anl. af Christian den Ottendes Bisættelse.**] *Sørge-Cantate i Anledning af Høisalig Kong Christian den Ottendes Bisættelse i Roeskilde Domkirke. Kbhn. Trykt i det Berlingske Bogtr. 1848.* 4 pag. Blade, Imperial-8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Berlingske Tidende, 1848, Nr. 49; Nyt Aftenblad, 1848, Nr. 48. — I Oehl.s Erindr., IV, Side 284, hedder det under 24de Jan. 1848: Jeg har strax faaet Anmodning fra Overhofmarskallatet, at skrive Sorge-Cantaten — jeg har allerede skrevet den. Den gaaer fra Hiertet, og jeg haaber ogsaa, den vil rore Hiertet. Gläser skal sætte Musik til den.

Side 164, Linie 11: Signer mig med Fadernavn] Orig.: Signer med et Fadernavn

— 165: **Mindedigt over Kong Christian den Ottende.**] *Mindedigt over Kong Christian den Ottende. Indbydelsesskrift til Universitetets Sørgefest. Kbhn. Trykt hos Dir. J. H. Schultz.* 6 pag. Blade 4vo; tilh. Verd. Aftrykt i Berlingske Tidende, 1848, Nr. 64.

— 165, Linie 25: hun!] Orig.: Hun

— 166, — 2: Fredriksborg,] Orig.: Fredriksborg.

— 171: **Til Kongen** osv.] (A) Berlingske Tidende, 1848, Nr. 80: Til Kongen den 2den April 1848. (M) Orig.mscrpt., tilh. Digterens Efterladte: Til Kongen. (I en Kreds af Kunstnere, som han hædrede ved sit Bord den 2den April 1848.)

— 173, Linie 7-10: Thi gamle Kæmpehøie sunke osv.] Allusion til Digterens Høitidssang i Anl. af den 2den April 1801; see Oehl.s Digte, I, 1860, Side 28, Linie 17—20.

— —, — 8: tænder] = M; A: træder

— —: **Danske Krigssange** osv.] Berlingske Tidende, 1848, Nr. 81, den 3die April: Danske Krigssange. 1. (Mel.: Rolf Skattekonge etc.); 2. (Mel.: Pyrenæermarschen.); 3. (Mel.: Herr Zinklar drog over salten Hav.)

— —, Linie 25: vi] Orig.: vil

— 176: **Til Danmark.**] Berlingske Tidende, 1848, Nr. 105, den 28de April.

— 179: **Til min ældste Veninde Fru C. D. Drewsen.**] Dette Digt, som efter Oehl.s Død er trykt i Oehl.s Digterværker og Prosaiske Skrifter, XX, 1852, gjengives her efter Kladden, tilh. Digterens Efterladte. Overskriften, som mangler i Kladden, er her hentet fra det trykte Digt, der maa hidrøre fra en anden Kilde. Om Digtet er skrevet i Sommeren 1848 eller 1849, vides ikke. — See Oehl.s Erindr., I, Side 123—125.

— 180: **Digtekunsten**] (A) Digtekunsten. I Poesier af Oehlenschläger. Udkommet i Dec. 1848. (B) Oehl.s Digterværker, XVIII, 1849. (M) Orig.mscrpt., og (m) Kladde, begge tilh. Digterens Efterladte, og begge ufuldstændige:

Digtekunsten. Et Lærdigt. Digtet var fuldendt den 7de Aug. 1848; see Oehl.s Erindr., IV, Side 292.

Side 185, Linie 27: Krystaller] = B; A: Kristaller
— 189, — 8: Naivetet] = B; A: Naivitet
— 191, — 20: Engelskmanden] Alle Kilderne: Engelsmanden
— 199, — 7: **og det Maleriske.**] = B; A: **og Maleriske.**
— 208, — 5: Hexe] = B; A: Hexer
— 209, — 2: Tomheds] = B; A: Luftens
— 210, — 4: kukker] A og B: klukker
— —, — 10: Hierte] = B; A: Hiertet
— —, — 24: virker] = B; A: virket
— 211, — 3: uadskillelige] = B; A: Uadskillige
— 219, — 23: ei] = B; A: et
— 225, — 20: Hippodrom] A og B: Hyppodrom
— 229, — 17: dem] = B; A: de
— 238, — 12: Elskovs Lue] = m; A: Elskovslue
— 242, — 13: Dudskab] = M og m; A og B: Sletskab
— —, — 21: Retterstedet!] = m; A (samt B og M): Retterstedet?
— 253: **Til min Ven Dorph** osv.] Dette forhen utrykte Digt gjengives her efter to, indbyrdes uafhængige, Afskrifter, tagne efter Orig.mscrptet, der er skrevet foran i et Exemplar af Heltedigtet Regnar Lodbrok, den ene Afskrift ved Prof. B. Borgen, den anden ved kgl. Skuespiller Mantzius, begge overskrevne: Til min Ven Dorph, og underskrevne: Den 28de Decbr. 1848.
— 254: **Hegermann-Lindencrone.**] Berlingske Tidende, 1849, Nr. 114. — See ovenfor, Side 296—297, Anm. til Side 136.
— 256: **Under Olaf Ryes Portrait.**] Portraitet er tegnet af P. E. Lorentzen, og lithographeret af J. W. Tegner.
— —, og Side 257: **Til Bernhard von Beskow. Til Malin von Beskow.**] Begge disse Digte ere (A) trykte efter Oehl.s Død i Oehl.s Digterværker og Prosaiske Skrifter, XX, 1852. Tillige haves (M) Kladderne til begge Digtene, tilh. Oehl.s Efterladte. — Om Beskow see Oehl.s Erindr., IV, Side 86, 165, 274, 275, 278, 298.
— 259: **Sang i Anl. af Kongens Fødselsfest.**] *Sange i Anledning af Hans Majestæt Kongens allerhøieste Fødselsfest. Afsjungne i det kongelige Kjøbenhavnske Skydeselskab og danske Broder-*

skab den 11te October 1849. Kbhn. Grœbes Bogtr. 11 upag. Blade 8vo, indeholdende fem Sange, af hvilke den første: Til Deres Majeſtæt Kongen (Mel. Viſt høit paa Codans Bolge), er af Oehl. Tilh. Kongens Haandbibliothek.

Side 260: **Ved Feſten den 14de November 1849.**] (A) *Adam Oehlenschlæger. Et Mindeskrift om Festen den 14. November 1849.* osv. Udg. af Festcomiteen. Side 8-11. (M) Kladden, tilh. Digterens Efterladte. Begge Kilderne ere uden Overskrift. — Et Udtog af Mindeskriftet findes i Oehl.s Erindr., IV, Side 299—313.

— —, Linie 13: tone] = M; A: toner

— —, — 21: gaae] = M; A: gaaer

— 267: **Den lille Guds-Engel.**] Til dette Digt, som blev optaget i første Deel af nærvær. Udgave af Oehl.s Digte efter de dengang tilgængelige Kilder, har Udgiveren siden af Hr. Inspecteur L. Friis modtaget til Foræring en langt bedre Kilde i det muligviis eneste nu existerende Exemplar af Originaludgaven, der afviger saa stærkt fra de senere Udgaver, at en Gjentagelse af Digtet fandtes nødvendig. Titlen paa Originalen (A), som bliver føiet til Hr. Verdelins Samling, er denne: Den lille Guds-Engel. En Romanze. Kbhn., 1805. Trykt hos Andr. Seidelin; med følgende Tilegnelse: Deres Kongelige Høihed Kronprindſeſſe Maria Sophie Frederike helliget, I dybeſte Underdanighed af Adam Oehlenſchläger. 7 upag. Blade 8vo. (B) Oehl.s samlede Digte, I, 1823, og (C) Oehl.s Digterværker, XIV, 1846: Den lille Gudsengel; imellem lyriske Digte. — Den Besungne var Frederik den Sjettes fjerde Datter, født den 3die Juni og død den 14de Juli 1805. — See Oehl.s Erindr., II, Side 7.

— —, Linie 17: Mit] A, B og C: Min

— 270, — 18: Og aldrig have de ſyndet] = B; A: De have aldrigen ſyndet

— 271, — 9: blandt] = C; A: en

— —, — 23: ſee] = B; A: ſeer

— 272: **Til Madame Johannſen,** osv.] Dette forhen utrykte Digt meddeles her efter en Afskrift af Orig.mscrptet, hvilken Hr.

Grosserer P. de Coninck har forskaffet nærvær. Udgiver fra den Besungnes Broder i Throndhjem. — See Oehl.s Erindr. II, Side 127; IV, Side 103.

Side 274: **Til Madame Labouchere,** osv.] Dette Digt, som efter en misforstaaet ufuldstændig Meddelelse blev indført i anden Deel af nærvær. Udg. af Oehl.s Digte paa et urigtigt Sted og i en urigtig Redaction, gjengives her i sin oprindelige Skikkelse efter (A) en Afskrift af Orig.mscrptet, hvilken Hr. de Coninck senere har forskaffet Udgiveren fra den samme Haand, som det foregaaende. (B) Oehl.s samlede Digte, II, 1823, og (C) Oehl.s Digterværker, XIV, 1846: Til en norsk Veninde i Frankrig; forkortet til det Halve.

— 275: **Sang i Anl. af Kongens Fødselsdag.**] Sang for det Harmoniske Selskab i Anledning af Hans Majestæt Kongens høie Fødselsdag. den 28de Januar 1813. Kbhn. Trykt hos E. A. H. Møller. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Kongens Haandbibliothek.

— 277: **Til Madame Anna Werschall. 1826.**] Skrevet foran i et Exemplar af Götterlehre oder mythologische Dichtungen der Alten von Karl Philip Moritz osv.. Berlin 1825; tilh. N. P. Nielsens Efterladte.

— —: **Til Madame Anna Werschall. 1827.**] Skrevet foran i et Exemplar af Goethe's Gedichte, I, Stuttg. u. Tüb. 1815; tilh. N. P. Nielsens Efterladte.

III. **Dramatiske Digte: Syngespil, Lystspil og Skuespil, samt Forspil, Prologer og Epiloger.** 6 Bind. Bogladepris 5 *Rdl*; **nedsat Pris 4 Kr.**

IV. **Episke Digte: Eventyr, Fortællinger, Noveller og Roman.** 4 Bind. Bogladepris 4 *Rdl*; **nedsat Pris 3 Kr.**

V. **Dramatiske Digte:** Tragiske Dramaer. 10 Bind. Bogladepris 8 *Rdl* 64 ß; **nedsat Pris 10 Kr.**

VI. **Dramatiske Digte: Romantiske Dramaer (St. Hansaftenspil, Aladdin, Fiskeren).** 2 Bind. Bogladepris 1 *Rdl* 64 ß; **nedsat Pris 2 Kr.**

VII. **Erindringer.** Bogladepris 2 *Rdl* 24 ß; **nedsat Pris 3 Kr.**

Alle 7 Afdelinger (33 Bind), der tidligere kostede 29 *Rdl* 24 ß, ere saaledes nedsatte til omtrent det halve, nemlig **30 Kr.**, hvilken er den ualmindelig billige Pris af **4 Øre** pr. Ark.

For yderligere at lette Anskaffelsen af dette Værk vil der samtidig blive aabnet en ny Subskription, hvorved der bydes Publikum en nem Leilighed til efterhaanden at anskaffe denne fortrinlige og prisbillige Udgave. Hver 3die Uge udkommer en Levering (indeholdende et Bind) til Pris **1 Kr.**; de sidste 3 Leveringer leveres Subskribenterne

gratis.

Subskription modtages i de fleste Boglader i Danmark, Norge og Sverrig, samt hos Selskabets Hovedkommissionær **Rudolph Klein**, Lille Kjøbmagergade Nr. 56 (efter Juli 1875: Pilestræde Nr. 40).

Kjøbenhavn, i Januar 1875.

Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

1875.

Trykt hos J. H. Schultz.